

สารบัญ

ตอนที่ ๒๔ อิทธิบาท	๒๐๘
ตอนที่ ๒๕ อิทธิฤทธิ์ของกรรม	๒๑๔
ตอนที่ ๒๖ เงินสกปรก	๒๒๓
ตอนที่ ๒๗ น้ำพุแห่งกาม	๒๓๓
ตอนที่ ๒๘ โลกกลม	๒๔๑
ตอนที่ ๒๙ วิทยา	๒๕๐
ตอนที่ ๓๐ รหัสกรรม	๒๕๕
ตอนที่ ๓๑ เหตุผลลึกลับ	๒๖๓
ตอนที่ ๓๒ ความเป็นไปได้	๒๘๒
ตอนที่ ๓๓ คนพาล	๒๘๕
ตอนที่ ๓๔ คินหวาน	๒๙๕
ตอนที่ ๓๕ คนร้ายตัวจริง	๓๐๕

🌸 ตอนที่ ๒๔ อิทธิบาท

พลุ่สั้งน้ำดื่มแก้วเดียว จึงมานั่งที่โต๊ะเร็วกว่าคนอื่น เขาชำเลื่องแลณชะเลไม่วางตา แม้ยืนหันหลังให้เขา พลุ่สั้งก็เห็นอารมณ์หวานรี้นที่หล่อ่นมีต่อจองฤกษ์ณัด เดิมทีเขาไม่เชื่อสนิทน์กว่าระดับนั้นจะยอมรับจองฤกษ์เป็นแฟนจริง ทว่าบัดนี้จำต้องกัดฟันเชื่อ จองฤกษ์ไม่เพียง ‘จีบติด’ แต่ยังทำให้เจ้าหล่อ่นหลงใหลได้ปลื้มเอามากอีกด้วย ประมาณว่ายอมเป็นฝ่ายทอดแขนเกี่ยวคอแฟนหนุ่มไ่ม่มาจุมพิตตนด้วยความพิศวาสลิกซึ่งได้แล้ว ทำนองนั้น

นั่นเป็นเรื่องเหลือเชื่อในสายตาของเขา อาจจะเพราะเขาไม่เคยพินิจจริงจางว่าจองฤกษ์มีเสน่ห์ในตัวอย่างไรบ้าง แค่เห็นว่าไม่หล่อ สังกมแคบ พูดกับผู้หญิงไม่เป็น เอาแต่ก้มหน้าก้มตาอยู่กับคอมพิวเตอร์หน้าดำคร่ำเครียดทั้งวัน ก็ตัดสินแล้วว่าหมดสิทธิ์จีบหญิงติด อย่างว่าแต่สาวสวยเลย กระแ่น้ำตาพิ่นๆ คายๆ ก็ยากเต็มกลืน

มองมุมใหม่ในวันนี้ เขาเห็นใครอีกคนที่มีความเยียบคม ปราดเปรียว และแข็งแแรง คุณสมบัติเหล่านั้นอาจทำให้ผู้หญิงใจอ่อน อยากได้มาเป็นองครักษ์พิทักษ์หัวใจโดยไม่ต้องทำศัลยกรรมใบหน้าเสียก่อน

จะอย่างไรก็ช่างเถอะ ยามนี้เมื่อเฝ้าลอบมองจองฤกษ์ยืนคู่กับณชะเลอย่างชื่นมื่นแล้ว พลุ่สั้งก็รู้สึกอะไรอื่นมากกว่าเห็นไอ้เพื่อนเวรนี้แย่งเมียเขาไป!

ปกติคิดๆ พิ่นๆ เกี่ยวกับผู้หญิงคนไหน พอเจอตัวจริงสมพิ่น ก็เหลือแต่ความอยากพิ่นเป็นหลักแต่กับณชะเล มีกระแสบรรยากาศบางอย่างที่ละม้ายยังพิ่นอยู่ เขาเลิกพยายามทำความเข้าใจกับความลึกลับของอารมณ์ตน แต่หันมาพยายามคิดวางแผนแล้วว่าจะทำอย่างไรอารมณ์พิ่นตนจึงจะเป็นจริงถึงจุดยอด!

ละอองฝนเดินนำงานพายสับประคกับน้ำส้มมานั่ง หล่อ่นยิ้มให้เขาบางๆ และพลุ่สั้งก็ยิ้มตอบในแบบที่สาวเห็นแล้วแทบทรุดทั้งยืนมาหลายร้อยราย

“หายเหนื่อยหรือยังครับฝน?”

ขานชื่อหล่อ่นอย่างสนิทสนม

“ยังเพลียอยู่เลยอะ นานๆ ออกกำลังจนเหงื่อท่วมอย่างนี้ที ทำทางต่ออย่าเหนื่อยเลยนะคะ”

“เล่นประจำก็เหนื่อยยากหน่อยครับ ชินแล้ว พวกเราน่าจะมาเล่นกันอีกบ่อยๆ ผมกับฤกษ์มาที่นี่เป็นประจำเลย”

“ไม่เจ็ดทีจะเล่นคู่ฝนหรือ?”

“โอ๊ย! ไม่เลย! เล่นเอาสนุก แล้วพวกเราก็ได้ความสนุกกันแล้วไง อีกอย่างนานๆ ได้เล่นคู่ รู้สึกดีไปอีกแบบ ผมชอบบรรยากาศร่วมทีมกัน เหมือนมีส่วนขยายของเราแตกออกไป แพ้ด้วยกัน ชนะด้วยกัน”

มายาคารในสายเลือดทำให้ไม่ต้องพิ่นกัดฟันพูดแม้แต่น้อย ทั้งที่เมื่อครู่กับเค้นแทบอยากบิบบคอหล่อ่นเขย่าๆ

“ได้ออกกำลังกายก็รู้สึกสดชื่นเหมือนกันนะ”

ละอองฝนเอย่คล้ายตอบรับอยู่ในที และนั่นก็ทำให้พลุ่สั้งตาสว่าง สาวน้อยนางนี้จะเป็นใบเบิกทางสำคัญ ปรายตาดูนิดเดียวก็รู้แล้วว่าเจ้าหล่อ่นเป็นอีกหนึ่งในบรรดาหญิงงามที่ติดเร็วเสน่ห์ของเขาเข้าอย่างจัง

“รู้จากฤกษ์ที่บ้านฝนอยู่ใกล้กันเดียว”

“ใช่ เดินไปหน่อยก็ถึงทางเข้าหมู่บ้านแล้วละ” แล้วหล่อ่นก็เปรย “ต่อยกับฤกษ์ทำทางต่างกันมากนะ มาสนิทกันได้อย่างไร?”

“ตอนมัธยมต้นเคยเล่นแบดคู่ให้โรงเรียน ก็สนิทตั้งแต่นั้น อีกอย่างคบๆ ไปแล้วมีอะไรหลายอย่างที่ทำให้

ผูกพันกว่าเพื่อนคนอื่นด้วย”

ชัคไว้ไม่แกลงใจให้กระจ่างแจ้งว่าถ้าไม่มีความผูกพันดังกล่าว ป่านนี้เขาคงสอบตกไปหลายวิชา

“ได้ยินว่ากีฬาทำให้ผู้ชายเป็นเพื่อนรักเพื่อนแค้นและผูกพันกันมากกว่าเพื่อนทั่วไป”

ละอองฝนเดาเช่นนั้น พุทศหวัหวัระเอื่อยๆ รูปร่างหน้าตาสาวน้อยนางนี้มองเพลินใช้ได้ แต่เขาก็เริ่มเลียบเคียงเข้าหาเป้าหมาย

“ฝนกับทรายท่าทางสนิทคุ้นเคยกับเจ้าฤกษ์ดีนะ เหมือนคบหามานาน”

“แฟนคนแรกของทรายนะ ฝนเพิ่งเห็นหน้าครั้งแรกไม่กี่อาทิตย์ก่อนนี่เอง พุดคุยทักทายกันแค่สองสามคำ”

เกือบเสริมด้วยแล้วว่านับคำมาถึงบัดนี้ หล่อนคุยกับพุทศมากกว่าจงฤกษ์เสียอีก!

“เธอ! ทรายก็เป็นแฟนคนแรกของฤกษ์เหมือนกัน” พุทศทำเสียงตื่นตื่นตาโตหน่อยๆ “ฤกษ์มีอะไรก็เล่าสู่กันฟังกับผมตลอด เจ้าเพื่อนคนนี้มีอะไรพลิกความคาดหมายของเพื่อนฝูงได้เป็นระยะ เห็นว่าเขาเป็นเพื่อนเก่าสมัยประถมกับทรายใช่ไหม?”

ละอองฝนพยักหน้า

“ฝนก็เรียนอยู่โรงเรียนเดียวกับเขานั่นแหละ แต่ตอนเด็กๆ ไม่ค่อยเห็นหรือไม่ค่อยสังเกตุกันเท่าไร ทรายบอกว่าช่วงนั้นฤกษ์เป็นคนเงียบมาก เก็บเนื้อเก็บตัวตลอด เลยไม่เห็น”

“เดี๋ยวนี้ก็ยังเก็บตัว ผมต้องคอยต้อนมันออกมาดูเดือนดูตะวันเสียบ้าง” แล้วเขาก็ทำทีคล้ายลืมนึกไปว่า จะพูดดีไหม “ความจริงผมเคยพยายามแนะนำสาวๆ ให้ฤกษ์หลายคนเหมือนกันนะ แต่เหลวตลอด ไม่นึกว่ามันจะหาได้เองอย่างนี้ มีสักทีคู่ที่เป็นเพื่อนเก่าสมัยประถมแล้วเวียนกลับมาพบเจอกันอีก แถมลงเอยได้เป็นแฟนกันเสียด้วย”

“ก็น่าระทึกทีเดียวละกับวิธีเจอกันอีกครั้ง บางทีชะตาลิขิตของแต่ละคู่ก็น่าสนุกเหมือนใครแก๊งจกจากไว้ มีอย่างไหน เพื่อนเก่าวิ่งหนีนักเลงมาจนตรอก ต้องปีนบ้านมาเจอกันได้ออย่างนี้”

พุทศหูฟัง นั่นเป็นข้อมูลสุดจะน่าทึ่งขึ้นใหม่ แต่ก็หวัหวัระเอื่อยเอื่อยแบบทำตัวเป็นคนสนิทที่ไม่เคยตกข่าว รู้เห็นความเป็นไปของเพื่อนซี้ทุกอย่าง

“นั่นนะซี ดีเท่าไรที่คุณพ่อของฝนไม่เอาปืนลูกซองส่องเข้าให้”

“ตอนนั้นออกไปธุระข้างนอกกันหมด แม้แต่คนใช้ก็ไม่อยู่ ทรายนั่งคนเดียวที่ซุ้มชิงช้า มีหมาตัวกะเปี้ยกอยู่เป็นเพื่อน โรแมนติคซะไม่มี ตอนนี้นำสอนคอมพิวเตอร์ที่บ้านทุกวันเลยด้วย”

พุทศย่นคิ้วนิดๆ รอยยิ้มลดลงด้วยความสงกว่าอะไรมันจะลงตัวได้ขนาดนั้น

วันที่จงฤกษ์ปีนบ้าน ก็คงเป็นวันที่มาเล่นเบดกับเขาแล้วเขาขอแยกตัวกลับก่อนนั่นเอง ทำไมวันนั้นเขาถึงไม่อยู่ต่ออีกสักนิด ขอเพียงจะเจอจนชะเลพร้อมกัน จงฤกษ์จะไม่ได้แซงหน้าเขามาถึงขั้นนี้ได้เลย ให้ตายเถอะ!

อยากหาทางเลียบเคียงซักไซ้ต่อ แต่ก็เห็นเงาของเจ้าตัวอันเป็นเป้าสนทนากำลังเคลื่อนใกล้เข้ามาพอดี เห็นเดินคู่เคียงกับเจ้าหญิงในฝันของเขาแล้วรู้สึกบาดเจ็บปวดแสบปวดร้อนเหลือเกิน!

“กำลังคุยอะไรกันเธอฝน?” จงฤกษ์ถามยิ้มๆ “ถ้ามันนิทาอะไรเรา ช่วยเก็บไว้บอกต่อด้วยนะ เราจะได้เช็กบิลล์ถูก”

“คนสมัยนี้เป็นโรคจีระเวง” พุทศพยักพืดยิ้มกับละอองฝน “สงสัยมีความผิติดตัวเป็นชนักปักหลังอยู่มาก

เลิกแล้วคนอื่นเขาจะนินทาภาเล”

ละอองฝนหัวเราะในลำคอ

“เมื่อก็ต้องบอกว่าทรายกับฝนควรจะเล่นกีฬาให้สม่ำเสมอ” แล้วหล่อนก็หันไปทางน้องสาว “ความจริงก็ดีเหมือนกันนะ บ้านเราอยู่ใกล้สนามเบดนิคเดียว แต่ไม่เคยมาเล่นกันเลย พวกนี้เขาอุตสาหะเดินทางมาตั้งไกล”

“เราเล่นสู้พวกเขาไม่ได้หรอก”

ฉะเลพยายามพูดบายเบียงเพื่อเลี่ยงการผูกสัมพันธ์ระยะยาวกับพลุหัส เพราะรู้สึกงัวถ้าพลุหัสจะคบกับละอองฝน เขาก็คงมองพี่สาวหล่อนด้วยสายตาของเด็กที่เห็นของเล่นชิ้นใหม่เท่านั้น

“ให้หนุ่มๆ สอนเรากี่ทีนะ ทำทางเบสิกแต่ละคนแน่นปึ๊งเลย เห็นว่าเคยแข่งให้โรงเรียนด้วยละ”

ละอองฝนไม่วายแสดงความกระตือรือร้นออกนอกหน้า ฉะเลปราชัยทางตาเหล่าพลุหัสหน่อยหนึ่ง เผลอแป็บเดียวทำทางหมอนี่กรูยทางไปได้เยอะแล้ว

“น่าที่งั้น...” เด็กสาวเบนหน้ามามาทางแฟนหนุ่มเป็นการเบียงประเด็น “เธอนี่เก่งรอบตัวไปหมด ทั้งเรื่องเรียนเรื่องกีฬา สงสัยคงทำกรรมมาดี”

พอพูดเข้าเรื่องกรรมอันเป็นเบื้องหลังความเก่ง ละอองฝนก็ร่วมให้ความสนใจในทันที

“นั่นสิ เอาที่เห็นๆ ในชาตินี้ เธอว่าเธอทำอะไรมั่งถึงได้เก่งไปหมด?”

จงถูกขู่ว่ารู้สิกราวกับใครเอาลมมาปัดใส่อกให้พองเป็นลูกโป่ง

“ก็...” พยายามยิ่งที่จะเก็บอาการขีด แต่เก็บอย่างไรก็ไม่แนบเนียนนัก “เราแค่ทุ่มสุดตัวกับสิ่งที่สนใจ”

ฉะเลพยักหน้าบ่อยๆ

“อืม... ‘ทุ่มสุดตัว’ นี่ก็คืออิทธิบาท ๔ เต็มขั้นนั่นเอง”

สองหนุ่มฟังแล้วงงๆ แม้จะคุ้นว่าเคยได้ยินมาก่อนอยู่บ้าง แต่ก็นึกไม่ออกว่าคืออะไร

“เป็นยังไงหรือ?”

จงถูกข้อมยิ้มถาม

“ก็เป็นอย่างที่ว่าเธอทุ่มสุดตัวนั่นแหละ ทุ่มสุดตัวของเธอเป็นยังไงละ?”

“อืม... ก็... ถ้าเราคิดใจอะไร เราก็จะอยู่กับมันได้ทั้งวันทั้งคืนด้วยความสนุก แล้วก็คิดๆ ๑ ถึงมันอยู่ตลอดเวลา จนกว่าจะได้สิ่งที่ต้องการ”

“เรียกว่าเป็นคนขอมลงทุน ลงแรง ลงเวลาชนิดเทหมดหน้าตักเพื่อได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ”

แฟนหนุ่มผงกศีรษะรับและเสริมว่า

“อีกอย่างหนึ่งก็จะเป็นคนชอบทางลัด เราจะตื่นตื่นเป็นพิเศษถ้าเป็นคนค้นพบทางลัดได้ก่อนใคร ถ้าเหมือนเล่นกลได้ก็ยิ่งสนุกเลย”

“ทรายก็เห็นอยู่นะว่าถูกขู่หลงไหลคลั่งไคล้มายากลเป็นพิเศษ”

สองหนุ่มสาวสานตาก็ยิ้มๆ อย่างรู้กัน และจงถูกขู่ก็เผยว่า

“ตอนเด็กๆ เราขนซื้ออุปกรณ์มายากลจนแทบไม่เหลือเงินไว้กินขนม หมกมุ่นกับมันอยู่ช่วงหนึ่ง จำได้ว่าอยากทำอาชีพแหกตาชาวบ้านอย่างถูกกฎหมายมากเลย”

“มีน่าล่ะ คุณถึงรู้สิว่ามีเป็นคนเจ้าเล่ห์ พลิกเพลงเก่งมาตลอด”

พุดหัสเห็นช่องตัดคะแนนเพื่อนด้วยสำเนียงสัพยอกหยอกเล่น ละอองฝนมองจ้องฤกษ์นิ่งๆ มาครู่หนึ่ง พอถึงจังหวะนั้นก็เอ่ยอย่างตั้งใจ

“มายากลทำให้คนเราคิดอย่างที่คนอื่นไม่คิด มองอย่างที่คนอื่นไม่มอง แล้วด้วยวิธีของมายากล ก็ทำให้คุณธรรมดาคนหนึ่งเหมือนกลายเป็นผู้วิเศษขึ้นมา ทั้งที่ไม่ได้มีอำนาจเหนือมนุษย์อื่น ฝนว่าคนเราชอบมีฤทธิ์ แล้วก็ชอบดูการแสดงฤทธิ์ อาชีพผู้วิเศษกำมะลอถึงได้รุ่ง”

“แต่ทรายเคยเห็นมาแล้วนะ...” ณะละพูดกับพี่สาวแต่สายตาทอดจับแฟนหนุ่ม “ว่าความคิดแบบมายากล ก็กลายเป็นฤทธิ์เดช บันดาลให้เกิดเรื่องเหลือเชื่อขึ้นมาได้จริงๆ ”

“ทุกแควงถึงมีพอมดประจำวงการไง” ละอองฝนเออออ “อย่างเช่นแฮกเกอร์ก็คือพอมดในโลกของคอมพิวเตอร์ จริงไหมเอ่ย?”

พุดหัสพอรู้เลาๆ ว่าจ้องฤกษ์เป็นแฮกเกอร์มือฉกาจ ขนาดช่วยปิดเป่าทุกซ์ภัยให้กับณะละได้มาแล้ว ซึ่งแทนที่จ้องฤกษ์จะรู้สึกดีกับการเป็นเป้าแห่งความชื่นชมของสาวๆ เขากลับขยับตัวอย่างอึดอัด เพราะแม่เพื่อนสนิทตั้งแต่เด็กอย่างพุดหัสก็ไม่เคยระแคะระคายความเคลื่อนไหวใดๆ ในฐานะ ‘พอมดคอมพิวเตอร์’ ของเขามาก่อนเลย

“พอมดที่ไหนล่ะ ผลอัจฉริยะคอมพิวเตอร์ไม่กะพริบทีไร คนชอบว่าเราเหมือนตุ๊กตาศิลาอยู่เรื่อย”

สองสาวหัวเราะคิกคักกับวิธีถ่อมตัวติดตลกของเขา

“ก็ใช่เนอะ” ละอองฝนเห็นด้วย “หลายคนนั่งจ้องคอมพิวเตอร์นานๆ แล้วตาแห้ง ตัวแข็งทื่อเหมือนโค่นคอมพิวเตอร์วิญญาณไปจนเหลือแต่ซากจริงๆ ”

“โห! สงสัยต้องระวังตัวแล้วสิเรา ตอนนี้อย่างคิดใจคอมพิวเตอร์ตามฤกษ์อยู่ด้วย”

“พอเริ่มคิดใจ ก็เริ่มมีไฟอธิษบาทลุกขึ้นเป็นดวงแรกไง” ละอองฝนให้กำลังใจ “เดี๋ยวพอไฟอธิษบาทลุกขึ้นเต็ม ๔ ดวง อีกหน่อยเธอก็มีฤทธิ์เป็นแม่มดคอมพิวเตอร์ตามแฟน”

คำพูดของละอองฝนสะอึกใจของฤกษ์ เพราะรู้สึกว่ามีความจริงอยู่ในนั้น แม้จะยังมองเห็นเป็นเพียงภาพเลื่อนราง

“ฟังเหมือนอธิษบาท ๔ เป็นหนทางของการได้ฤทธิ์เดชหรือเปล่า?”

“ใช่เลย!” ณะละเป็นคนตอบ “พระพุทธเจ้าเคยตรัสไว้ชัดเจน ว่าอธิษบาทคือแนววิถีเพื่อกระทำตนให้เป็นผู้มีฤทธิ์เฉพาะทาง ใครมีอธิษบาทครบ ๔ ข้อเต็มขั้น จนจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิ ก็ได้ชื่อว่าเป็นซึ่งความมีฤทธิ์ในทางนั้นๆ อย่าง... เทียบดูแล้วก็ตรงกับความรู้สึกนะ ในสนามเบดฤกษ์เหมือนมีอำนาจวิเศษอยู่จริงๆ ลูกยากแค่ไหนก็ก้าวเท้าพรวดๆ ไปปรับได้ แล้วบทยจะตบก็ตบได้แรงราวกับยิงธนู...”

เกือบเต็มท่ายว่าสาวเห็นแล้วเกิดอารมณ์กรี้ด อยากส่งเสียงเชียร์ด้วยความตื่นตาตื่นใจ แต่เท่าทันเจตนาของตนเองยามนั้นว่าถ้าพุดตามทีคิด ก็คงเป็นไปเพื่อทำให้พุดหัสริษยาเพื่อนเล่น จึงยับยั้งไว้เสีย

ส่วนพุดหัส หลังจากเห็นสองสาวเทพระกายตาชื่นชมไปให้จ้องฤกษ์คนเดียว ก็เกิดความอิจฉาจนกันร้อน ต้องเปลี่ยนท่านั่งถึงสองหนในเวลาไล่เลี่ยกัน เกิดมาไม่เคยตกอยู่ในฐานะมนุษย์ล่องหนมาก่อน ปกติจะนั่งเป็นประธานใหญ่ นายรัศมีส่องเต๋มหมุ่มอื่นอยู่เสมอ โฉนคราวนี้จึงปล่อยให้มิได้อ่องมาเบียดบัลลังก์ได้เล่า?

“ชักอยากเป็นพอมคขึ้นมามั่งแล้วซี” พุทฺธสเปรยแบบเรียกร้องความสนใจ “จำได้ว่าเคยเรียนแต่ลิ้มแล้ว ลีซ้อของอิทธิบาทมีอะไรมั่งหรือรับทราบ?”

นั่นเป็นการส่งคำถามเพื่อขอเสวนากับฉะเลตรงๆ เป็นครั้งแรก ขานชื่อหล่อนเต็มเสียงเป็นครั้งแรก และหล่อนก็หันมาสบกับเขาเต็มตาเป็นครั้งแรกเช่นกัน ต่างฝ่ายต่างชะงักนิ่งไปนิดหนึ่ง ก่อนเด็กสาวจะเอ่ยตอบด้วยเสียงเรียบเฉย

“จันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา”

พุทฺธสเบิ่งตาก้าง ตีหน้าเหมือนเผชิญเจอแม่ชีพูดด้วย แล้วก็ฟังไม่รู้เรื่องจนต้องเอียงคอถามเสียงเอื้อ

“แปลว่าอะไรอะ?”

ฉะเลเกือบหัวเราะลีลาหลอลหลอนำขันนั้น แต่รู้ว่านั้นเป็นวิธีย้อนเกล็ดคนที่พูดแต่บาลีสั้นๆ จึงต้องทำหน้าที่เฉยสนิทสืบต่อ

“จันทะแปลว่าพอใจ วิริยะแปลว่าความเพียร จิตตะแปลว่าฝึกฝน วิมังสาแปลว่าใคร่ครวญ จำง่าย ๆ ว่ามีใจรัก รู้จักพากเพียร เวียนใฝ่ใจ ใคร่ครวญเสมอ”

หล่อนเอาคำคล้องจองที่แม่ให้ไว้จำนิยามอิทธิบาท ๔ ง่ายๆ มาพูด

“เหมือนที่ฤกษ์บอกว่าชอบอะไรก็ทุ่มสุดตัวไง” ละเองฝนช่วยขยายความ “พอเกิดแรงบันดาลใจ คิดใจอะไรตรงนั้นคือเกิดจันทะ พอมีกำลัง อยู่กับสิ่งนั้นได้ทั้งวันทั้งคืน ตรงนั้นคือวิริยะ พอเอาแต่คิดๆ ไปถึงแต่เรื่องที่สนใจไม่เลิก ตรงนั้นคือจิตตะ พอค้นคว้าแสวงหาทางเอาสิ่งที่ต้องการมาให้ได้ มีการประะเมินผล มีการคิดใหม่เมื่อของเก่าล้มเหลว หรือหาทางลัดเข้าถึงเป้าหมายได้เร็วขึ้น ตรงนั้นคือวิมังสา”

“โอเคเลย...” จองฤกษ์ยิ้ม “อย่างน้อยเราก็มีธรรมะอยู่บ้างโดยไม่รู้ตัว”

ฉะเลอธิบาย

“ศัพท์อย่างเช่น ‘อิทธิบาท’ แค่นำหน้าที่แจกแจงความจริง แต่ไม่ใช่สิ่งที่จะต้องท่องจำเป็นคำๆ เสียก่อนแล้วถึงจะเป็นคนมีอิทธิบาทได้ ตรงข้าม อย่างทราบรู้ความหมายของอิทธิบาท แต่ก็ไม่ได้มีไฟอิทธิบาททั้ง ๔ เจ็ดห้าเท่าหนึ่งในร้อยของฤกษ์หรอก”

พุทฺธสเหยอปากหน่อยๆ ชักรู้สึกแปลกแยกเหมือนแกะดำหลงเข้ามานั่งตรงใจกลางฝูงแกะสีตรงข้าม เกือบตอบตัวเองไม่ถูกว่ามานั่งอยู่ตรงนี้ทำไม

เธอคนนั้น...

เธอผู้เหมือนฝันที่เป็นจริง เธอสวยสดงดงาม เธอมีธรรมะ...

เจ้าข้าเอ๊ย! นี่เขาหันมานิยมผู้หญิงธรรมะธัมโมตั้งแต่เมื่อไหร่กัน? นั่นมิแปลว่าต้องปรับมุมมองตัวเองใหม่ละหรือ แท้จริงแล้วอดีตชาติของเขาคงมีจิตวิญญาณที่สูงส่งแน่เลย จึงเคยมีโอกาสนำบุญร่วมกับเธอมา และคลใจให้ปรารถนาจะครองคู่อยู่ด้วยกันต่อไปอีกเรื่อยๆ

สลัดหน้าเล็กน้อยด้วยความมึนงงขึ้นมาวูบหนึ่ง ก่อนจับจ้องสาวน้อยฝั่งตรงข้ามอีกครั้ง คราวนี้เขาเห็นใครคนหนึ่ง สวยแพรว มีแววหวานฉาย และสาดประกายเสน่ห์แรงพอจะทำให้คนมองหลงละเมอเพื่อไปว่าเป็นเนื้อคู่ของตนอย่างแน่แท้...

ดูเหมือนเขาขอมทำอะไรก็ได้เพื่อครอบครองหล่อน...

ไม่ใช่สิ... ถ้าตั้งใจครอบครองหล่อน เขาคงรู้ว่าให้แน่ๆ ว่าต้องทำอะไร ไม่ใช่ขอมทำอะไรก็ได้!

เสียงคุยกันเรื่องธรรมชาติของเพื่อนร่วมโต๊ะทำให้ประสาทหูของพฤษหุคทำงานไปชั่วขณะ และหันมาครุ่นคิด ทบทวนรายละเอียดต่างๆ ทุกสิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าคือ โจทย์ ขอเพียงตีโจทย์แตก เขาก็จะได้คำตอบที่ดีที่สุดในชีวิต เป็นรางวัล...

เสียงสัญญาณเรียกเข้าของมือถือดังขึ้น และชนะเลิศก็เป็นคนหยิบอุปกรณ์สื่อสารของตนขึ้นกดรับ

“ฮัลโหล... อ้อ... วันนี้ก็เลยไปอ๊ะ... อ้าวหรอ! เอออย่างนั้นไปก็ได้ เดี่ยวทราญกลับไปอาบน้ำที่บ้านก่อน นี่ มาตีแบดกับพี่สาว หยกมารับทราญที่บ้านหน่อยนะ ขอเวลาชั่วโมงเดียว”

เมื่อส่งสองสาวที่หน้าบ้านเรียบร้อย พฤษหุคก็เอียงคอเหล่เพื่อนหนุ่มทันที

“ไง! มึงนะ เจอกูตัวๆ ให้จบๆ ไหม?”

จงถุกษ์แค้นขมและเริ่มก้าวเท้าออกเดิน

“พูดอย่างกับจะทำชก ไอ้เวร!”

พฤษหุคยิ้มเกรียมนๆ คิดในใจว่าอยากหาเรื่องทำชกอยู่เหมือนกัน พ่อจะชกให้ว่าข้าวเม่าเลยคอยดู โทษฐานดอดเอาเนื้อคู่ของเขาไปควก่อนได้รับอนุญาต!

“มึงกลับไปสนามแบดกับกูเดี๋ยวนี้เลย กูกำลังเข้าฝึกอยู่ดีๆ มึงก็เสือกชวนเลิก อารมณ์ค้างหมด พนันกันดีกว่า ใครแพ้กานสี่ตีนรอบสนามแบด”

ไม่ได้ชกหน้าด้วยหมัด ตบด้วยลูกขนไก่ไปเสียคางใจก็ยังดี เอาให้อายหมากันไปข้าง แต่จงถุกษ์กลับส่ายหน้าหัวเราะหึหึกับท่าทีโอหังของหมูไม่กลัวน้ำร้อน

“วันนี้เหนื่อยแล้ว อยากอาบน้ำมากกว่า”

“เฮ้ย! ทำไมใจเสาะอย่างนี้ล่ะ?”

“เอาน่า กูกำลังชุ่มชื้นหัวใจ ไม่มีแกลใจทำอย่างอื่น”

คำพูดเจ้าเพื่อนยากคล้ายคาถาปิดไฟ พฤษหุคถึงกับทำหน้าเหย

“กูจะอ้วก!”

“นี่แหละ เห็นไหมล่ะ ความริษยานั้นร้ายกาจขนาดไหน ถึงกับอ้วกทีเดียว ระวังของที่ช้อนออกมาจะมีสีแดงเหมือนเลือดนาโวย”

ลักษณะการเดินทอดน่องอย่างคนอารมณ์ดี แต่มีวาจาที่เมฆของจงถุกษ์นั้น แสบเค้นให้พฤษหุครู้สึกเหมือนจะกระอักเลือดได้รำไร เด็กหนุ่มมือไม้สั้น ก้ำกึ่งอยู่ในระหว่างความคันหัวใจเล่นๆ กับอาฆาตเค้นอยากฆ่าคนขึ้นมาจริงๆ จริงอย่างชนิดที่ถึงกับต้องขบฟันขมอารมณ์เมื่อรู้ว่าตนชักเกิดวูบความคิดใหญ่เกินเหตุเสียแล้ว...

“ตกลงมึงจะกลับบ้าน?”

เสียงของพฤษหุคผ่อนลง

“เดี๋ยวแวะอาบน้ำที่นี่ก่อน”

“ที่ไหน?”

“มึงตามกูมาละกัน”

เดินมาจนถึงบ้านชั้นเดียวหลังหนึ่ง สถาปัตย์ สีเพ็งเทาใหม่ ในพื้นที่กว้างพอจะมีสนามหญ้าผืนเล็กไว้ปูเสื่อ
นั่งเล่น แต่ไร้ต้นไม้ใหญ่ในอาณาบริเวณ จึงแลโล่งโล่งเหมือนบ้านในโครงการเพิ่งเสร็จใหม่

พลุหัทธาดาโตเมื่อจองฤกษ์ควักกุญแจขึ้นมาไขเปิดประตู

“เฮ้ย!” ร้องหนักๆ ด้วยความตกใจ “บ้านใคร?”

ตกใจกับความบังเอิญเหลือเชื่อที่เพื่อนหนุ่มมีหลักแหล่งที่อยู่ใกล้บ้านแฟน อะไรจะประจวบเหมาะขนาดนั้น
จองฤกษ์หัวเราะหึหึ ทีแรกเกือบจะโกหกกว่าเป็นบ้านญาติ แต่เกิดนึกอยากลองพูดความจริงดูบ้าง

“บ้านกูเอง กูซื้อไว้อาบน้ำ”

พาเพื่อนเดินเข้าบ้านด้วยท่าที่คุ้นเคยแบบเจ้าของ เขาเพิ่งลี้มรส ‘วาจาอันเป็นจริง’ ในสถานการณ์ที่ชวนให้อายาก
โกหก เกิดความรู้สึกหนักแน่น จิตใจมีความเที่ยงตรงไม่บิดเบี้ยว คำพูดมีพลังในตัว และเหมือนเป็นผู้ใหญ่ขึ้นกว่าเดิมที่
รู้จักปฏิเสธคำเท็จในปาก

อย่างไรก็ตาม คำพูดที่เป็นจริงในบางครั้งก็ฟังเกินจริงได้เหมือนกัน พลุหัทธาดาด้วยความสังเวชใจ

“ไอ้... ไอ้บุคคลมีรายได้น้อย! ถ้าอย่างมึงมีเงินซื้อบ้านไว้อาบน้ำ กูจะต้องรีบซื้อคอปเตอร์ไว้ส่องอีกาเล่นมั่ง
แล้ว”

“ค่าคอปเตอร์ยังขาดอีกเท่าไรหม่า ยืมกูก่อนได้นะ”

สும்เสียงจองฤกษ์ฟังดูเป็นหลักเป็นฐานราวกับอาศัยที่มีเงินเป็นร้อยล้านให้เขายืมมาซื้อเฮลิคอปเตอร์ได้จริงๆ
พลุหัทธาดาได้ยินแล้วส่ายหน้าซ่าๆ หัวเราะออกมาอีก ขยับปากจะพูดแต่ก็พูดไม่ออก เพราะอยากหัวเราะต่อ

แต่พอมายืนข้างใน พลุหัทธาดาก็ชกอะใจ เพราะบ้านทั้งหลังว่างโล่ง ไร้ข้าวของ เขาถือวิสาสะก้าวไปเปิดดูทีละห้อง
จึงทราบว่ามันนอกจากห้องน้ำกลางกับห้องนอนปีกขวาแล้ว ไม่มีสมบัติข้าวของเครื่องใช้ใดๆ ให้เห็นอีกเลย ซึ่งนั่นก็แสดง
ว่าเพื่อนเขาอยู่ตามลำพังโดดๆ

จองฤกษ์เปลี่ยนเสื้อผ้ามาถุงผ้าเช็ดตัวผืนเดียว พลุหัทธาดาเฝ้าเฝ้าอยู่หน้าประตูห้อง สบตากับเพื่อน ฝ่ายนั้นเบะ
ปากให้ชนิดหนึ่งแล้วเดินผ่านเขาไปเพื่อเข้าห้องน้ำ

“กูอาบก่อน เดี่ยวค่อยตามมึง”

คนอยู่ในฐานะแขกผู้มาเยือนขมวดคิ้วขมวด มองกวาดและเดินสำรวจทั่วบ้านอีกครั้ง ทั่วทุกหนทุกแห่งว่างเปล่า
แต่ห้องนอนปีกขวาที่จองฤกษ์เข้าไปเปลี่ยนชุดนั้น มีโต๊ะทำงานใหม่เอี่ยม ตู้เสื้อผ้าใหม่เอี่ยม กับเบาะนอนแบบปีกนก
ใหม่เอี่ยม ที่เหลือคือร่องรอยบางอย่างแสดงการขนย้าย เช่นรอยลากบนพื้นและรอยตอกเล็กๆ หลายแห่งบนผนัง

แว่วเสียงน้ำฝักบัวตกกระทบพื้นเข้าหู พลุหัทธาดาลุกเยือก หรือว่า... บ้านหลังนี้มีไว้ใช้อาบน้ำจริงๆ ?!

ตอนที่ ๒๕ อิทธิฤทธิ์ของกรรม

ช่วงบ่ายวันนั้นจองฤกษ์ตระเวนหาซื้อคอมพิวเตอร์พร้อมโต๊ะตั้งและอุปกรณ์สำคัญ นั่นหมายความว่าเขา

“นั่นนะจ๊ะ”

“แล้วอ้างล้างจานก็มี แม่เอาไปล้างในครัวไม่ได้หรือไง?”

“ได้นะได้อยู่ แต่มันก็เกี่ยวเงิน”

พูดแบบลากเสียงขำเสรีจก็ยื่นอ้าปากหัวเราะก๊ากๆอยู่คนเดียว อย่างเห็นคำพูดตนเองเป็นมุขตลกขื่นเค็ด ของฤกษ์ร่ำๆจะเหลืออด เกือบโพล่งว่าแม่มีง่าย ชูย และขาดความสำนึกผิดอย่างแรง เพราะเลนเล่อแล้วยังมีหน้ามาหัวเราะใส่ทุกคนเดือรื้อนจากผลงานตัวเองอีก แต่วินาทีเดียวกัน จู่ๆก็ระลึกขึ้นได้ว่าเมื่อไม่ช้าไม่นานมานี้ เขาเองเคยเปิดประตูกระทะแตกหลังนั่งเลงโต พอเห็นฝ้ายนั้นคืนชลุขลัค แทนที่จะขอโทษกลับหัวเราะเยาะ จนกระทั่งเกิดเรื่องเกิดราวลูกกลมและผลสุดท้ายโดนตี เจ็บเนื้อเจ็บตัวเข้าไปบ้าง

สติและปลงตกอย่างรวดเร็ว กรรมอะไรทำให้เจอ ‘กบดัก’ ในห้องน้ำก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าเคยหัวเราะเยาะคนอื่นไว้บัดนี้โดนหัวเราะเยาะกลับ รู้รสชาติจนเลยว่ามันน่าโมโหจิตใจขึ้นสมองขนาดไหน

ระบายลมหายใจยาว อโหสิให้กับการหัวเราะเยาะของแม่ แล้วบังเกิดวูบแห่งความโปรงโโล่งจากการไม่ผูกใจเจ็บ และนั่นก็ทำให้สำเหนียกรู้เป็นครั้งแรกว่าเมื่อใช้กรรมโดยไม่ผูกใจ ไม่คิดใจ ก็ไม่มีพันธะใดๆเชื่อมโยงให้อยู่ในวงจรเดิมๆอีก สะท้อนชัดด้วยความว่างเบาหัวอกชั่วขณะแห่งการอโหสิตัวเอง

แม่เดินหายไป แล้วครู่หนึ่งก็กลับมาพร้อมขวดยาแดง แอลกอฮอล์ พร้อมสำลีและช่องพลาสติกเตรียมให้

“ทำแผลซะ”

จงฤกษ์เกือบคว่ำมาแบบกระซากๆ แต่พอระลึกได้ว่าถ้าทำเช่นนั้นจะเป็นการฟ้องว่ายังมีร่องรอยโทสะแฝงอยู่ในใจ จึงรับมาดีๆและพร้อมเอ่ยขอบคุณ

“เดี๋ยวช่วยเก็บเศษแก้วให้ฉันทัวละกัน ฉันทจะไปคุยโทรศัพท์ต่อ”

ลูกชายพยักหน้ารับภาระที่ถูกผลักมาโดยดีอีก แต่วูบต่อมาเขาก็เห็นอาการขบฟันนิดๆและความคันอกคันใจ ได้แต่ปลอบตัวเองให้ก้มหน้าก้มตา รับกรรมอย่างไรเงื่อนไข ก็จะได้จบๆกันไป หรืออย่างน้อยก็ทุเลาเบาลงมาก คราวหน้าถ้าช่วยอีกจะได้ไม่เจอหัวเราะเยาะซ้ำเติมเหมือนอย่างนี้อีก

จงฤกษ์รู้ว่าตัวเองเป็นพวก โกรธง่ายหายช้า แล้วก็ขี้โมโหแบบร้ายลึก จู่ๆพอชีวิตมาถึงจุดหักเหให้คิดอยากเปลี่ยนแปลงตัวเอง ก็คล้ายกำลังพยายามกดคอคยักยักให้ก้มหัวลงราบกับพื้น จึงต้องเจอแรงฝืนต้านมากมายเป็นธรรมดา นี่เป็นสิ่งที่เขารับรู้และเตรียมใจรับมือไว้ก่อนหน้าแล้ว

คิดถึงฉะเล หล่อนเป็นความงมงายทางใจ แค่นี้ก็เดาว่าหล่อนจะมีปฏิกริยาเช่นไรหากประสบกับความเคราะห์ร้ายแบบเขา เจอแม่หัวเราะเยาะเหมือนอย่างเขา จิตใจของฤกษ์ก็สงบราบลงเสียได้ แน่นอนว่าฉะเลคงไม่ถือโทษ ไม่ผูกใจเจ็บ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับแม่บังเกิดเกล้า...

ค่อยๆเรียนรู้ว่าการระลึกถึงคนดีทำให้มีกำลังใจอย่างนี้ คนดีไม่ได้เป็นประโยชน์เฉพาะกับตัวเอง แต่ยังมีคุณกว้างออกไป เป็นแรงบันดาลใจ และเป็นเครื่องระลึกได้ว่าโลกนี้ยังมีต้นแบบดีๆที่น่าเอาอย่างอยู่บ้าง

ขี้มละโม แสนรักหล่อน เห็นค่าของหล่อน แต่ขณะเดียวกันอดตามานะของเขาก็ทำให้เกิดความละอายที่ต้องอาศัยผู้หญิงเป็นแม่แบบ ได้แต่คิดว่าวันนี้หล่อนเป็นที่พึ่งทางใจให้เขา วันหน้าเขาจะเป็นทั้งที่พึ่งทางกายและทางใจให้กับหล่อน เขาจะเหนือหล่อนทุกๆทาง และจะเป็นต้นแบบที่ทำให้หล่อนระลึกถึงในยามอับจนเหมือนอย่างนี้บ้าง

เหลือบตากลั้มมาเล็งแลบาดแผลบนฝ่าเท้าตัวเอง เศษแก้วดำเข้าไปลึกพอสมควร แต่ปากแผลไม่จึกกว้างนัก เลือดจึงทะลักออกมาเป็นลิ่มเล็กๆ เด็กหนุ่มเอาสำลีเปล่าซับเลือดและแหวร่องแผลเพื่อหาความีเกล็ดเล็กเกล็ดน้อยฝังอยู่ในนั้นหรือไม่ เขาคงเสียวฝ่าเท้าไปอีกหลายวัน และอาจเดินเท้าเปล่าด้วยความหวาดระแวงไม่เป็นสุขไปอีกพักใหญ่

หากเป็นเมื่อเดือนก่อน เขาคงรำพึงว่า ‘ทำไมช่วยอย่างนี้วะ?’

แต่วันนี้เขานึกสงสัยครามครัน ว่านี่เป็นเพียงความบังเอิญ หรือว่านี่คือลีลาแสดงตัวของวิบากกรรมกันแน่?...

สมองของเขาเริ่มมีความเชื่อหยอดเข้ามาเรื่อยๆ ทั้งทางอ้อมและทางตรง ว่าความเคราะห์ร้ายโดยบังเอิญไม่มี มีแต่ความประจวบเข้ากันระหว่างบุคคล กาล สถานที่ด้วยแรงดึงดูดของกรรม ทุกเหตุการณ์ร้ายดีที่เกิดขึ้นล้วนเป็นการจัดฉาก เริ่มจากวิบากกรรมถึงเวลาให้ผล แล้วก็จะส่งแรงดึงดูดเอาบุคคลมาอยู่ในสถานที่ที่สามารถลงโทษหรือตรางวัล ดังเช่นห้องน้ำนี้ ขณะนี้ มีวัตถุอันเป็นเครื่องลงทัณฑ์วางรอเขาอยู่ราวกับเร้วดักสัตว์ของนายพราน สำคัญคือไม่มีทางใดที่สัตว์หน้าโง่อย่างเขาจะรู้ตัวเลยว่าต้องเจอกับดัก มีแต่คู่มือเดินไปติดกับและรอการเชือดสถานเดียว

พยายามวิเคราะห์เหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้นสดๆ ร้อนๆ นี้ว่าเกิดขึ้นเพราะอะไร ตัดเรื่องความซุ่มซ่ามไม่ดูตาม้าตาเรือออกไปได้ เพราะเศษแก้วมาวางอยู่ในที่ที่ทุกคนเดินผ่านไปผ่านมาเป็นประจำอย่างปลอดภัย สุดวิสัยที่จะนึกว่าวันนี้มีใครอยู่ อีกทั้งแม่ก็ไม่ได้ตั้งใจจะจงเล่งงานเขา แม่เพียงเห็นว่าไม่มีใครอยู่บ้าน เลยชะล่า หากทราบล่วงหน้าว่า เขาจะกลับบ้านเวลานี้ก็คงเก็บกวาดเสียก่อนแล้ว

ไม่ใช่ความผิดด้วยความประมาทของเขา ไม่ใช่ความผิดด้วยความจงใจทำร้ายของแม่ ตกลงคือคนผิดไม่มี มีแต่ความจงใจของกรรม! ถ้าเชื่อว่าโลกนี้ไม่มีความบังเอิญ มีแต่ผลอันไหลมาจากเหตุ ก็แปลว่าเขาเป็นแค่ผู้ถูกตัดสิน และนี่คือทัณฑ์กรรมสำหรับเขาโดยเฉพาะ หลังจากเศษแก้วถูกเขาเหยียบก็จะไม่มีใครได้เหยียบซ้ำอีก

ครุ่นคิดวนไปเวียนมา จากนั้น นานี่นี้ ถูกออกแบบมาเพื่อเขาโดยเฉพาะ จับพลันก็เกิดความเห็นว่ากรรมเป็นสิ่งมีอิทธิฤทธิ์ และเป็นอิทธิฤทธิ์ขั้นสูงสุด เหนือฤทธิ์เดชบันดาลบันดาลใดๆ ของเหล่าพอมดมอผี และอยู่เหนือกำลังต้านทานของสัตว์ผู้อ่อนแอทั้งปวง ต่อให้เขาฉลาดปราดเปรื่องกว่านี้แสนเท่า ลงถ้ากรรมตัดสินใจจะเล่งงานเสียอย่างก็ไม่ว่างจะเอาอะไรไปหือสู้ นี่คือข้อเท็จจริงที่รู้มเข้ามาแสดงให้เขารับรู้แล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดระยะเวลาช่วงหลังๆ

แต่จนแล้วจนรอด โดยความเป็นปุถุชนผู้ยังไม่พบวิธีรู้แจ้ง ก็ต้องถามตนเอง ถามความว่างเปล่าในอากาศ หรือถามสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกอยู่ดี ว่านี่คือวิบากกรรมแน่หรือ? ทำอย่างไรจะแน่ใจได้ว่ามิใช่เพียงความบังเอิญ? นิยามของความบังเอิญกับการเสวยผลกรรมมีความแตกต่างกันสักเพียงไหน?

ความอยากรู้อย่างรุนแรงทำให้เกิดความเล็งแน่วเข้ามาในปัจจุบัน

เศษแก้วบนพื้นห้องน้ำ...

บาดแผลบนฝ่าเท้า...

ความเจ็บปวดที่แล่นไปถึงศูนย์รวมประสาท...

ทำนองทอดอาลัยกับความเดือดร้อนที่ปราศจากผู้รับผิดชอบ...

เมื่อองค์ประกอบแห่งปัจจุบันกาลทั้งฝ่ายรูปและฝ่ายนามประชุมเข้าสู่การรับรู้ทั่วพร้อม และแปรเป็นภาพนิมิตทางใจเพียงหนึ่งเดียว จับพลันก็บังเกิดวูบแห่งความเห็นที่ประหลาด สัมผัสว่าที่กำลังปรากฏ ณ บัดนี้คือ ‘ผลอันเกิดจากเหตุ’ หาใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองลอยๆ แต่อย่างใด และ ‘ตัวเขา’ นั้นเองเป็นผู้เคยก่อเหตุ นั้นไว้ เขาเคยก่อความเดือดร้อนให้

ผู้อื่นชนิดที่ไม่อาจมีใครตามมาเอาผิด เขาเคยทำทนายกรรมให้แสดงทัณฑ์เป็นที่ประจักษ์ เขาเคยหัวเราะเยาะคนกำลังลำบาก...

ถึงวันนี้ก็ยังไม่มีการหันหน้าไหนแก่กล้าพอจะมาเอาผิดจากเขาได้ แต่วิบากกรรมของเขเองแหละที่ทำให้!
คนเราไม่อาจเก่งได้เกินกรรมของตัวเอง...

วินาทีแห่งความ ‘บังเอิญรู้’ นั้นยังฉายให้เกิดความเห็นแจ้งบางประการ คือเขากำลังตกอยู่ในท่ามกลาง ‘กระแสแห่งความซวย’ อันยืดเยื้อยาวนานที่สุดมิได้ เพราะห้ร้ายหลายครั้งที่ผ่านมา กับเคราะห์ร้ายนานัปการยังยื่นเข้าคิวรอเล่นงานเขาอยู่เรียงรายและกระหายเลือด!

ความกลัวแผ่ออกเหมือนเงามืดครอบคลุมไปทั้งจิตวิญญาณ เหมือนคนเห็ง่อดจากการถูกผลักไสไปสู่คุกทมิฬ ที่เห็นอยู่ตรงหน้ารอมร่อ เขาไม่อยากจะเข้าไป เขาอยากอยู่ในเขตปลอดภัย แต่ไร้กำลังต้านทานการรุนหลังจับไปของแรงกรรมอย่างสิ้นเชิง...

แต่แล้ววินาทีต่อมา สภาพความหยั่งรู้ก็เลื่อนลง กลายมาเป็นความรู้สึกนึกคิดของนายจองฤกษ์ตามปกติ เขานั่งอยู่ในห้องน้ำ หน้าซิด และไม่รู้อะไรเลย ตาเห็นแต่สี่สันวัตถุ หูได้ยินแต่ความเจียบ ภายสัมผัสแต่ผ้าส้วมและพื้นหินอ่อนเย็นเจียบ นี่คือสภาพการรับรู้อันคับแคบจำกัดของมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งที่ถูกปิดกั้นไว้ มิให้ทราบชัดว่ายังมีอะไรอีกอย่างหนึ่งที่พร้อมจะเล่นตลกกับชีวิตคนได้ตลอดเวลา

ประสบการณ์หยั่งรู้กรรมวิบากเพียงชั่วอึดใจเดียวช่วยเขาได้มาก อย่างน้อยก็ทำให้เกิดการเปรียบเทียบได้ว่า ปกติจิตจะมีความคิดสุมๆ ห่อหุ้มอยู่ อาจสงสัยอะไรก็ได้ อาจเลือกเชื่ออะไรก็ได้ อาจสุมเดาส่งเดชกลับไปกลับมาอย่างไรก็ได้ ไม่อาจเอาแน่ ขึ้นอยู่กับว่าขณะนั้นตั้งทิศทางและมุมมองไว้อย่างไร ถูกใครป้อนความเชื่อให้แบบไหน

ประสาถูกสั่นคลอนเขียงคนเริ่มตระหนักแล้วว่าตนเดินทางอยู่ในท่ามกลางหมอกมัวแห่งความไม่รู้ เพียงด้วยตาเปล่าอันส่งให้รู้เห็นจำกัดจำเขี่ย เขาอาจเชื่อว่าโลกกลมก็ได้ หรืออาจเชื่อว่าโลกแบนก็ได้ นับประสาอะไรกับกรรมวิบากที่ไร้ตัวตนให้จับต้อง ตราบใดยังจับไม่มั่นคงไม่ตาย ก็ป่วยการจะประกาศให้ใครๆ เชื่อว่าเป็นสิ่งมีจริงปรากฏตัวได้จริง แฉมแสดงผลอยู่ทุกขณะจิตทั่วทุกมุมโลกอีกด้วย!

นานหลายนาทีกว่าจะสงบจิตสงบใจ หมอกมัวในหัวลดลง จองฤกษ์เอียงคอเล็กน้อย เรื่องน่าฉงนที่สุดในโลกก็คงไม่พ้นเรื่องกรรมวิบากนี้เอง และนั่นหมายความว่าเรื่องน่ารู้ น่าพิศวง น่าจับต้องให้ได้ ก็คือเรื่องกรรมวิบากนี้ด้วย!

ดวงตาเปิดขึ้นเต็มหน่วย ถ้าเขาเป็นคนแรกที่สามารถพิศวงด้วยเทคโนโลยีได้ ว่าการเหยียบเศษแก้วหยกๆ นี้ของเขามีชื่อเรื่องบังเอิญ แต่เป็นวิบากกรรม อะไรจะเกิดขึ้น?

รอยยิ้มชนิดหนึ่งผุดขึ้นเต็มหน้า คำตอบคือ โลกทั้งใบจะพลิกเปลี่ยนโฉมไปนะซี!

คนเราทำกรรมชั่วก็ด้วยความไม่รู้จักผลของกรรมชั่ว ว่าผลัดผลแล้วจะเผ็ดแสบยี้ดเยื่อปานใด แต่ถ้าทุกคน ‘รู้ชัด’ ไม่ใช่แค่เชื่อตามๆ กัน ไม่ใช่แค่เชื่อแบบกลับกลอก ไม่ใช่แค่เชื่อแบบขาดเหตุผล ก็แน่นอนว่ามวลมนุษย์จะช่วยกันระดมกำลังปั่น โลกให้หมุนไปอีกทางหนึ่ง มิใช่พากันดันให้กลิ้งหลุนลงสู่เหวนรกเช่นที่ผ่านมา

หากเขาทำสำเร็จจริง ก็คงเป็นกรรมใหม่ที่ส่งผลกระทบกับวงกว้างพอจะกลบกลืนกรรมเก่าที่เคยทำร้ายคนเป็นล้านให้กร่อยลงได้อย่างแน่นอน คงประมาณเอาว่าทั้งสระมาเจือจางรสเกลือแค่กำป็นเดียว เกลือย่อมไม่อาจให้รสเค็มได้อีก

อา! กรรมใหม่นี้แหละทางรอดจากความซวยทั้งปวงของเขา!

“หวัคดีพีเค็ก”

พฤษศักดิ์ปุมรับสายอย่างรู้ว่าต้นทางคือใคร

“จำได้ไหมพรงนี้...”

“พรงนี้เป็นวันเกิดของคนสำคัญที่สุดในชีวิตผม!” เด็กหนุ่มพูดแซงและประกาศก้องราวกับผู้ยังรู้กฎฟ้าดิน “มันผู้ใดลืมวันเกิดนางในดวงใจแห่งตน มันผู้นั้นสมควรโดนฟ้าดด้วยเส้ชุนน้ำเยียวให้เจ็ดหลาบ”

อเวราฟังแล้วหัวเราะร่วน เปิดฉากคุยกับพฤษศรราวใด เขาก็ทำให้หล่อนหัวเราะได้ในคราวนั้นเสมอ

“โห! โทคจริงๆเลยจอมยุทธท่านนี้”

“เอ่อ... ขอโทษนะพีเค็ก พอดีคิดอีกสายหนึ่งอยู่ ธุระด่วนของเพื่อนนะ นี่ถ้าไม่เห็นว่าเป็นสายของพีเค็กไม่รับนะเนี่ย เดี่ยวสักแป๊บผมโทร.กลับนะ”

“จ๊ะ...” หญิงสาวรับคำแบบเสียงอ่อยลงนิดหน่อย “งั้นเสร็จธุระแล้วเดี๋ยวโทร.หาพีนะ”

“คร่ำบโหม...” แล้วหนุ่มรูปงามก็คดปุมโยกสายมาหาบุคคลที่คุยค้างอยู่เมื่อครู่ “อ้อ! ขอโทษที่ครับฝน เพื่อนมันโทร.มาขอให้ช่วยสอนการบ้าน ผมบอกมันว่าตอนนี้ขอให้ท่านนายกฯมากดออกขอความช่วยเหลือที่หน้าประตูรั้ว ผมก็จำใจปล่อยให้ท่านยื่นรอขานั่งอยู่ตรงนั้นก่อน”

“โ้ย! ขนาดนั้น?”

ละอองฝนเอ๋ยแบบคิดสำเนียงหัวเราะขัน เขาโทร.มาให้ความรื่นรมย์แก่หล่อนมาได้ครึ่งชั่วโมงแล้ว เด็กสาวบอกตนเองว่าเกิดมาไม่เคยเจอใครคุยสนุกเท่านี้เลย

“เมื่อไหร่ที่ผมถาม ฝนบอกว่าตกลงใจจะเอนท์ใหม่แน่ใช่ไหม?”

“ใช่... คณะที่เรียนอยู่นี้ไม่ชอบหรือ ขอมเสี้ยวเวลาปีหนึ่งเพื่อให้อีกหลายปีของชีวิตที่เหลือเป็นไปตามใจชอบดีกว่า”

“ถ้าเป็นผม ผมก็เสียดายเหมือนกันนะ เท่ากับต้องเรียนทั้งหมด ๕ ปีแน่ะ แต่ดีแล้ว ผมกับฝนอาจนัดไปงานรับน้องด้วยกัน ผมจะปกป้องไม่ให้รุ่นพี่มารังแกฝนได้”

ละอองฝนยิ้มกว้าง

“สมัยนี้เขาไม่ปล่อยให้รุ่นพี่รังแกน้องใหม่กันแล้วมั้ง”

“ใครบอก! เพิ่งปีที่แล้วเนี่ย เพื่อนใกล้บ้านผมมาเล่าให้ฟัง เล่นบ้าๆขนาดเอาเครื่องช็อคไฟฟ้ามาจี้กันเลยทีเดียว”

“ฮ่า! จริงหรือ ที่ไหนมั้งด้วย?”

“มีจริงๆ! แบบว่าทำโทษคู่ที่วิ่งสามขาเข้าเส้นเป็นอันดับโหล่นะ”

ละอองฝนนึกภาพตามแล้วหัวเราะขำ หารู้ไม่ว่านั้นเป็นเรื่องอำเล่นแบบให้ฟังเพลินๆของพฤษศักดิ์

“ตาย! อุดส่าห์กอดคอวิ่งโยกเขยอกกันมาเหนื่อยๆ แค่นี้ก็เสียใจแย่แล้ว ยังต้องโดนไฟช็อตให้หน้าใจรุ่นพี่อีก”

“นั่นแหละ รุ่นพี่มันตั้งไฟไว้แบบอ่อนๆนะ ไม่เอาถึงจุดสนิท แต่ขนาดนั้นก็เล่นเอาชักตาตั้งปากเบี้ยวได้แล้ว แกล้งจีแบบไม่ให้รู้ตัวด้วย แคบอกไว้ตอนต้นว่าใครเข้าเส้นเป็นคู่สุดท้ายจะมีรางวัลใหญ่ ใครจะไปนึกว่าหมายถึงการ

เจ็บตัวครั้งใหญ่”

พลุหัสฝึกปั้นน้ำเป็นตัวจนกระหึ่มว่าฟังสมจริงสนิทสนมไปทุกคำ เขาถือว่าเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่คนตั้งใจเรียนการแสดงต้องซ้อมไว้ให้ชำนาญ ถ้าหลอกทุกคนได้ทุกอย่าง ก็แปลว่าได้ประกาศนียบัตรเบื้องต้นก่อนรับปริญญาทำงานจริง

“เย่นะ...” ละอองฝนสลด “รับน้องเล่นอะไรเพลงๆขึ้นทุกที เห็นเป็นของสนุก พอตายขึ้นมาใครรับผิดชอบ ดีแต่ลงเป็นข่าวหน้าหนึ่งให้อือฮาแก่นเท่านั้น”

“นั่นสิ มนุษย์เรานี้ก็ประหลาด ชอบเห็นความเจ็บปวดและเรื่องน่าอัปยศของคนอื่นเป็นของเล่นสนุก”

“คิดอีกทางหนึ่งก็คือมนุษย์สนุกที่จะซุดหลุมขวกไว้รอตัวเองเดินตกลงไปนั่นแหละ มีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น วันหนึ่งก็ต้องเป็นทุกข์สังเวทความสุขให้คนอื่นบ้าง”

พลุหัสปะปากทำหน้าที่ม็อย พอสาวพูดเรื่องกรรมเรื่องเวร ก็ชักก็เกียจคุยต่อขึ้นมากะทันหัน ประกอบกับเห็นควรถาวรเวลาโทร. ไปสานต่อกับสาวอีกนางที่กำลังรอเขาอยู่ จึงแต่งเสียงใสตัดบท

“ฝนครับ... ผมดีใจที่เจอฝนวันนี้ะ”

ละอองฝนอมยิ้ม

“แปลว่าถ้าวันอื่นเจอจะไม่ดีใจหรือ?”

พลุหัสหัวเราะ หากโลกนี้ไม่มีผู้หญิงชื่อทราย เขาอาจหลงรักละอองฝนนี้ก็ได้

“คุยกับฝนนานๆเดี๋ยวผมนอนไม่หลับ คืนนี้รีบกวนมานานแล้ว”

ละอองฝนอารมณ์สะอื้นนิดหน่อย หนึ่งเพราะกำลังคุยติดลม สองเพราะเขาเป็นฝ่ายขอวางสายก่อน เหมือนนึกอยากโทร. ก็โทร. นึกอยากวางก็วาง เห็นหล่อน ไม่มีคำ จึงชิงพูด

“พอดีเดี๋ยวฝนต้องไปทำธุระล่ะ คงแค่นี้ก่อนนะ”

“ครับ... แต่ก่อนวางผมมีอะไรจะบอก”

พลุหัสเอ่ยอย่างรู้ทิศทางอารมณ์หญิง

“บอกอะไร?”

ละอองฝนเตือนเมื่อเห็นเขาเงยบนานอย่างจะแก้งให้หยากรู้

“บอกแล้วห้ามโกรธนะ”

“ทำไม จะแก้งเอาแต่ราบีบเป็นใส่หูหรือ?”

“ใครจะกล้า...” เด็กหนุ่มหัวเราะ “ผมแค่จะบอกว่าฝนหุ่นดีที่สุดในหมู่ที่ผมเคยเห็นมา แล้วตอนเล่นแบดช่วงต้นๆ ตอนฝนยังวิ่งเดินได้ประเปรียว ก็เป็นอะไรที่น่ามองมาก เสียขายแรงตกเร็วไปหน่อย ฝนน่าจะเล่นกีฬาให้แข็งแรงกว่านี้”

ละอองฝนระบายยิ้มอ่อน

“ก็สอนฝนให้เล่นเก่งอย่างต่อมั้งสิ พอเก่งขึ้นคงเล่นได้นานขึ้นด้วย”

“ได้เลย...” แล้วเขาก็เขี้ยว “เอาไว้เราไปเล่นกันสองคนบ้างไหมล่ะ? ผมจะช่วยปูเบสิกให้ฝนใหม่หมด”

“ค่าสอนแพงรีเปล่า?”

“เรียนฟรีมีข้าวกลางวันแถม”

“อู๊ย! โปรมอชันที่ไหน ใครเป็นคนเริ่ม?”

“ก็คนที่กำลังขอนัดฝนเล่นแบดมินตันแหละ ริเริ่ม” แล้วเขาก็ถามเป็นเรื่องเป็นราว “พรงนี้เข้าเลยเป็นไง?”

คำนวณเวลาในหัวอย่างรวดเร็ว เสร็จจากละอองฝนค่อยไปกินข้าวกลางวันแฮปปี้เบิร์ธเดย์เวลา

“อือม... พรงนี้เลยเหรอ?”

“ใช่! พรงนี้แหละ”

สัมผัสเสียงของพฤษหัทธหนักแน่นและมีกระแสนเสียงสูง อะโรบางอย่างทำให้ละอองฝนตกปากรับคำไปง่ายๆ

“ที่เก่าเวลาเดิม?”

“ฝนเห็นผมยืนรออยู่ก่อนแน่นอน!”

ละอองฝนยิ้มกว้างขึ้น

“ห้ามมาช้านะ”

“ถ้าช้าให้ทำอะไรก็ได้ทีหนึ่ง”

เด็กสาวหัวเราะ

“อยากรู้ว่าถ้าต่อคนชื้อต่อคนหนึ่งที่จะเป็นยังไง”

“อย่าต่อตรงหัวใจละกัน แล้วจะไม่เป็นอะไรเลย”

ต่างฝ่ายต่างเงิบ พฤษหัทธเว้นระยะเพื่อให้ละอองฝนเป็นฝ่ายขอร้องก่อน

“เท่านั้นละ”

“ครับ! แล้วพรงนี้เจอกัน”

ละอองฝนวางสายแล้วนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว ในหัวลมหวนไปด้วยความคิดมากมาย รู้สึกหวิวไหวใจอ่อน แต่ก็ร้อนรนเหมือนมีแรงทะยานอยากโอดเล่นไปสู่ความน่าพิศวงแห่งขอบฟ้าในจินตนาการเบื้องไกล เขาเข้ามาอย่างรวดเร็ว และหล่อนก็ยังไม่เห็นเหตุผลที่มีน้ำหนักพอจะห้ามใจตนเอง...

ประตูห้องเปิดกว้าง ผนังเล่นเอง ละอองฝนหันหลังไปเห็นฝายนั่งเย็บหน้าเข้ามาอย่างจะคว่ำหล่อนทำธุระอยู่หรือไม่ จึงเป็นฝ่ายทักก่อน

“เฮ้! ว่างพรรคพวก”

ทักทายด้วยเสียงสดใสเป็นกังวาน ละอองฝนกำลังนึกขอบคุณน้องสาวอยู่พอดี ที่ทำให้วันนี้เป็นวันแห่งการพบเจอคนพิเศษสำหรับหล่อน

“ยุ่งอยู่หรือเปล่า?”

“เปล่า... กำลังอยากคุยกับตัวเองพอดีด้วย”

ได้ยินเช่นนั้นผนังเล็งเงืงพาตัวเข้ามาให้คุยสมอยาก โดยเดินไปเอนนอนตะแคงบนเตียงเจ้าของห้อง

“ดีใจอะไรอยู่หรือ? ตาเป็นประกายเชียวะ”

“ต่อเขาโทร.มาหาฉันล่ะ เพิ่งวางเมื่อไม่กี่นี่เอง”

“โโฮ!”

ผนังเล็งเงืงออกมาสั้นๆ ค่อยร่วมยินดีด้วย แต่สีหน้ากลับเคร่งขรึมเป็นกังวล

“โอะ โอะ โอะ โอะ เลยละ” ละอองฝนหัวเราะเลียนแบบซานตาคลอส “ทั้งหล่อ ทั้งคุยสนุก เดี่ยวพุงนี้เขานัดกันไปเล่นแบดด้วย”

น้องสาวเบนหน้ามาจ้องอย่างฉงน

“ไปกันสองคน?”

“โง่!”

พี่สาวยื่นหน้าบิบเสียงตอบด้วยอารมณ์รึ้น

“ฝน... แต่เธอเป็นแฟนพี่เอ็มอยู่ไม่ใช่หรือ?”

“เลิกกันแล้ว”

“ใครบอกเลิกใคร แล้วเลิกเมื่อไหร่?”

“เลิกกันทางความรู้สึกมาได้ระยะหนึ่ง”

ฉะเลนี้หน้า

“แน่ใจนะที่ไม่ใช่เพิ่งรู้สึกอยากเลิกเมื่อกี้?”

ละอองฝนถอนใจ

“ทรา... ทราใจตัวเองได้อย่างไรก็ควรจะให้ใจฝนได้อย่างนั้น นึกว่าฝนใจง่าย แค่ว่าเจอหี้อล่อใหม่เข้าหน่อยก็ทิ้งขว้างคนเก่าไม่เหลือวแลหรือ? ใจฝนกับใจทราเหมือนกันนั่นแหละ”

ผู้เป็นน้องลุกขึ้นนั่ง จ้องพี่เขม็ง

“ก็ไม่แน่ใจเท่าไรว่าเหมือนกันตรงไหนบ้าง ต่างกันตรงไหนบ้าง”

ละอองฝนชักแปลกใจกับท่าทีจริงจังของอีกฝ่ายจนต้องจ้องด้วยความฉงนฉงายครามครัน หากไม่รู้จักน้องสาวดีเท่าๆกับที่รู้จักตนเอง ก็อาจตั้งข้อหาว่าน้องสาวริษยาหล่อน หรืออยากได้หนุ่มหล่อไว้เป็นแฟนเสียเอง

“แล้วทำไมต้องทำหน้าที่คุณด้วยล่ะ? ทราซีเรียสเสียอย่างกับฝนไปก่อนอาชญากรรมอะไรมา”

ฉะเลรู้สึกตัวก็พยายามคลายหัวคิ้วออก และเผยความคิดของตนตรงๆ ไม่อ้อมค้อม

“ฝนคุณไม่ออกหรือ ดานี้นะเสื่อผู้หญิงชัดๆ?”

“เอาอะไรมาตัดสิน? ฤกษ์บอกเธอหรือ?”

“ทราเชื่อสายตาตัวเอง แล้วก็เคยถามเลียบเคียงดูจากฤกษ์ด้วย ฤกษ์ก็ไม่ปฏิเสธนะ”

ละอองฝนชักไหล่

“ทำไมทราตัดสินคนง่ายนักล่ะ? เห็นเขาหล่อหน่อยก็หาว่าเป็นเสื่อผู้หญิง อย่างนี้ผู้หญิงเราก็หมดสิทธิ์มีแฟนหล่อกันพอดีนะสิ โคนเหมารวมกันถ้วนหน้าไม่ต้องเปิดโอกาสพิสูจน์ตัวเองเสียก่อน”

ฉะเลสายหน้าอย่างอัศจรรย์ ขยับจะพูด ทว่าก็ไม่ทราบจะพูดอย่างไร เพราะกรณีนี้หล่อนขาดเหตุผล ขาดหลักฐาน ขาดข้อสนับสนุนใดๆทั้งปวง มีแต่สัมผัสรู้สึกจากภายในอย่างเดียวจริงๆ

พอได้ทีเห็นน้องสาวอึ้งตึบตัน ละอองฝนก็ชี้แพะไล่

“จะตั้งตัวเป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญผู้ชายหรือไง? ตัวเองผ่านแฟนมาสักคนรีก็เปล่า เพิ่งจะมีคนแรกกับเขาเร็วๆนี้แหละ ทำเป็นมาสอนแล้ว”

‘มันน่าจะจีระเวงอย่างนี้ถึงเล็กลงไม่หล่อเป็นแฟนคนแรก’ แต่เห็นว่าอาจบาดใจกันยาว เลยยับยั้งไว้เสีย

“ฝน...” ฉะเลทำเสียงอ่อยตาปรอย “ความจริงทรายควรกระดึกระด้าไปกับเธอ ไม่ควรทักให้เธอเสียสิ้นอย่างนี้ แต่ทรายขอพูดตามตรง ทรายไม่ไว้ใจเขาเลย ฝนเองก็รู้จักความสงบของจิต ทำไมไม่เห็นว่าการจิตของเขาดีนพละขนาดไหน เขามีความร้อน มีอึดตาที่แตกต่างจากเราเป็นคนละเหล่าคนละพวกซัดๆ”

ละอองฝนชะงักไปเล็กน้อย แต่ก็แค่เล็กน้อยเท่านั้น เพราะความหล่อและการมระดับพระกาพบังตาอยู่

“ไม่รู้ล่ะ จะคบชชะอย่าง ใครจะทำไม? อยากรู้ว่าถ้าควบคุมไม่ให้มีอะไรเสียหายจะต้องไปแคะอะไร”

“แค่เริ่มต้นก็มีเรื่องให้น่าแคะแล้วล่ะ เหมือนฝนแปลกไป ฝนรับนัดเขาทั้งที่ยังไม่พูดเคลียร์กับพี่เอ็มให้เป็นเรื่องเป็นราว”

คนเจอข้อหาชักทำหน้าที่เครียดตาม

“ต้องพูดทำไมล่ะ? บอกแล้ว เลิกกันทางความรู้สึกไปแล้ว โท.หากันอยู่ก็แค่ถามไถ่สารทุกข์สุขดิบ ยังเป็นเพื่อน เป็นพี่น้องที่ดีต่อกันเท่านั้นแหละ แหม! เสียสิ้นหมด ไม่น่าเล่าให้ฟังเลย แทนที่จะนั่งเมาท์กันมันๆ ดันทำหน้าที่เหมือนผู้คุมนักโทษเสียงั้นแหละ”

พอเห็นพี่สาวไม่สบอารมณ์ ฉะเลก็เริ่มอ่อนข้อ

“ทรายอาจจะคิดมากเกินไป” พูดแล้วก็ลุกมาโน้มตัวกอดอีกฝ่าย “ฝนก็รู้ว่าทรายรักพี่สาวของตัวเองขนาดไหน แล้วทรายไม่มีสิทธิ์ห่วงฝนบ้างหรือ? ทรายเจอเพื่อนของภักย์คนนี่ก็แรกก็ไม่ถูกชะตาเลย อธิบายได้ง่ายๆด้วย ท่าทางเขาเป็นคนมีจิตใจกลิ้งกล่อนไปเรื่อย แล้วก็เห็นผู้หญิงเหมือนลูกไก่ในกำมือไปหมด แต่... อาจจะเป็นอคติ ทรายอาจจะมองผิด ทรายขอโทษ และจะรอฟังจากฝนว่าทรายคิดผิดไปจริงๆ”

ละอองฝนฟังแล้วอารมณ์ดีขึ้นพอจะกอดตอบ

“ขอบใจที่เป็นห่วง แต่อย่าลืม ทรายเป็นคนพาเขามารู้จักฝนเองนะ”

ฉะเลหรีตา สังหรณ์ว่านั่นอาจเป็นสิ่งที่ทำให้หล่อ โทษตัวเองและถามตัวเองซ้ำๆ ซากๆ ไม่รู้จบ ว่าเหตุใดจึงปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้นได้!

ตอนที่ ๒๖ เงินสกปรก

เข็นนั้นของภักย์มาสอนฉะเลตามปกติ แต่ไม่ได้มามีมือเปล่า เขาพกโน้ตบุ๊กยี่ห้อแพงรุ่นล่าสุดมาด้วย ขนาดเล็กแต่ดีไซน์สวยเก๋สะกดตาของมันทำให้ฉะเลเป็นประกายแพรว

“โห! ซื่อใหม่หรือ?”

เด็กหนุ่มวางบนโต๊ะ เสียบปลั๊กและเปิดเครื่อง จอซูเปอร์วีเอให้แสงแรงเจิดจ้า สีสันทคมชัดสมจริง กับทั้งมีความเนียนนิ่งเหมือนภาพวาดบนแผ่นกระจกที่มีนิออนฉายอยู่เบื้องหลัง มากกว่าจะเป็นการแสดงผลแบบดิจิทัลธรรมดา

“เหมือนเครื่องประดับมากกว่าอุปกรณ์ใช้งานซะไหมล่ะ?”

“อ้อม... เดียวนี้เทคโนโลยีน่าตื่นตาตื่นใจจริงๆ เท่าไหนนี่?”

“ແສนกว่า”

“ยังแพงอยู่นะ ถ้าลดลงมาเหลือสักสองหมื่นน่าจะซื้อหน่อย”

“ไม่ต้องรอให้เหลือสองหมื่นหรอก นี่คือสมบัติของทราย!” เว้นวรรคยิ้มทราย “เครื่องเก่านั้นยกให้ฝนเขาใช้ไปคนเดียวก็แล้วกัน เครื่องใหม่นี้ทั้งกะทัดรัด ทั้งเบาพอที่ทรายจะพกพาไปไหนมาไหนได้สะดวก เราใส่โปรแกรมดีที่ทรายน่าจะชอบไว้เยอะด้วย”

ฟังแฟนหนุ่มเบื่องแรกขณะเลยยังจับจ้องโน้ตบุ๊กด้วยแวตั้นเดินยินดี สายยิ้มเห็นไร่มูกขาว แต่ไม่ก็วินาทีต่อมาริมฝีปากที่แย้มกว้างนั้นก็ค่อยๆ หลงจนเหลือเพียงยิ้มกร่อย

“ไม่ถูกใจเหรอ?”

จงฤกษ์จับสังเกตุอยู่ นึกว่าแฟนสาวจะแสดงอาการลิงโลดหรือขอบคุณเขาด้วยคำพูดประกอบสายตาวานฉ้า แต่กลับกลายเป็นอาการครุ่นคิดกังวลไปเสียได้

“ชอบใจนะฤกษ์ รุ่นนี้ถูกใจทรายมาก เคยเดินผ่านๆ ก็แะมองด้วยความชื่นชมอยู่เหมือนกัน”

“นั่นซี แล้วทำไมถึงทำหน้าที่ชอบกลอย่างนั้นล่ะ?”

“คือ...” เด็กสาวไม่ทราบจะเอื้อนเอ่ยอย่างไรดี “มันแพงไป เดียวแม่ว่า”

“ปู้ไร้! คิดมากน่า”

“นี่เพิ่งมีเวลาคิดสองสามวินาทีเอง ยังไม่ทันมากหรอก เธอมาสอนทราย เสียทั้งเวลา ใช้ทั้งกำลังกายกำลังใจ แล้วยังต้องมีแถมเสียเงินอีกต่างหาก รู้ถึงไหน ทรายถูกประณามถึงนั้น”

จงฤกษ์หัวเราะ พยายามคะยั้นคะยอจริงจังด้วยนึ่กว่าในที่สุดแฟนสาวจะต้องรับ

“ถือเป็นรางวัลสำหรับนักเรียนที่ขยันขันแข็ง มีความกระตือรือร้นเสมอต้นเสมอปลายถูกใจครูก็แล้วกัน โน้ตบุ๊กตัวเดิมของทรายมันเก่าเกินไปแล้ว ซ้ำก็ช้า หน่วยความจำก็น้อย จอเริ่มมีจุดบอดด้วย สมควรหาเครื่องใหม่มาใช้เสียที”

“ถ้าฤกษ์ว่ามันไม่ดี ไว้ทรายจะขอเครื่องใหม่จากพ่อแม่เองแล้วกันนะ”

จงฤกษ์ซ้กเคื่อง เพราะเริ่มสัมผัสว่าแฟนสาวตั้งท่าจะปฏิเสธจริงๆ

“เครื่องนี้ให้ทรายไป เราซื้อมาแล้ว รู้ไหมใช้เวลาเดินเลือกนานขนาดไหน ทำไมถึงพูดให้เสียน้ำใจกันอย่างนี้ล่ะ?”

ณ ขณะอ้าอึ้ง ก่อนตัดสินใจตอบตามตรง

“ถ้าฤกษ์ซื้อเครื่องนี้ด้วยเงินบริสุทธ์ ทรายคงนึ่กขอบคุณ แต่...”

ห่อ้นพูดค้างไว้เพียงเท่านั้นจงฤกษ์ก็เข้าใจและคอดก ปิดปากเงียบกริบ เลิกเส้าซึ่ในบัดดล เด็กสาวเหลือบแลคนรักแล้วรู้สึกสงสาร พยายามคิดคำพูดปลอบ หรือหาทางให้เขาเข้าใจ คิดไปคิดมาก็เห็นว่าความในใจอันจริงแท้ นั้นแหละเหมาะสมสุด

“ฤกษ์... ทรายขอสารภาพอะไอย่างหนึ่งที่น่าจะอาย เธอฟังแล้วคงเข้าใจมากขึ้นว่าทำไมทรายถึงปฏิเสธ”

ได้ผล จงฤกษ์ตวัดสายตาคึ้นมองแฟนสาวทันที

“มีอะไรหรือ?”

“วันที่ทรายรู้ว่าฤกษ์มีเงินพันล้าน ทรายคิดยังงี้รู้ไหม?”

เด็กหนุ่มกะพริบตาถี่ๆ นึกทบทวนท่าทีของณชะเลในบ้านพ่อหมออุปการะ รวมทั้งที่มาคุยกันต่อระหว่างอาหารกลางวัน แล้วตอบว่า

“ทรายอยากให้เราเอาเงินไปคืนเจ้าของนะซี แต่บอกแล้วใจว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเอาเงินใครมาบ้าง”

ณชะเลส่ายหน้าแหม่ซ้ำ

“ตอนฤกษ์บอกแผนการใช้เงินให้พ่อหมอฟัง ว่าพอเข้ามาหาลัยแล้วจะจับเบนซ์ไปเรียน... ทรายอยากขอให้ฤกษ์ชี้ให้ทรายสักคันหนึ่ง และความคิดทำนองนั้นก็วนเวียนอยู่ในหัวอีกหลายวัน”

เด็กหนุ่มดิ่งกายตั้งตรงยืมรำ เลิกจ้องมองสาวสวยผู้แสนดีด้วยสายตากอดไม่ถึง แต่ก็ไม่ขนาดตกตะลึงจังจัง เพราะอย่างไรณชะเลก็เป็นแค่เด็กวัยรุ่นคนหนึ่ง หาใช่ผู้บริหารจากกิเลสสมาแต่ไหน

“ขอแค่ทรายบอกคำเดียว อย่าว่าแต่เบนซ์เลย...”

ณชะเลใช้ปลายนิ้วชี้และนิ้วกลางแตะริมฝีปากแฟนหนุ่มแผ่วเบาเป็นการห้ามคำก่อนจบ

“อย่าพูดให้ทรายหวั่นไหว ไหว้ละ”

จงฤกษ์ใช้สันมือปาดข้อมือคนรักออกโดยละม่อม

“ทราย... ยังไงเราก็กินไปไปแล้ว เอาเงินคืนใครไม่ได้แล้ว เราจะรับผลกระทบของเราเอง แต่ในเมื่อเงินตกเป็นสมบัติของเรา ก็ขอให้เราได้ใช้มันตามใจชอบเถอะ และสิ่งแรกที่ยากทำก็ไม่มีอะไรเกินซื้อของให้คนที่เรารัก ทรายถือว่ามันแทนคำขอบคุณก็ได้ เราไม่เคยรู้สึกว่าคุณมีชีวิตจิตใจเลยจนกระทั่งเจอทราย”

ณชะเลมองอีกฝ่ายด้วยดวงตาโศกเชื่อม เข้าใจความรู้สึกอันแสนลึกซึ้งของเขา แต่ขณะเดียวกันก็เห็นตามจริงเช่นกัน ว่าถ้าหล่อนพยักหน้าให้กิเลสครั้งเดียว จะเท่ากับถอดสลักคาลประตูดอกให้กองทัพความโลภกรูใส่ และตีเมืองมโนธรรมได้อย่างไม่อาจคาดเดาว่าเมืองจะแตกหรือจะต้านไหว

“ฤกษ์... ทรายรักฤกษ์นะ”

ถ้อยคำอันเปรียบเหมือนรสอมฤคนั้น โจมจับดวงจิตกะทันหัน จนความคิดทั้งมวลยุติลง จงฤกษ์เผยปากกว้างเบิกตามองแฟนสาวนิ่งเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ แต่ณชะเลมิได้จับเพียงแค่คำสารภาพครั้งแรกเท่านั้น

“แต่ทรายเกลียดเงินของฤกษ์ เพราะเงินของฤกษ์ทำให้ทรายเกลียดตัวเอง!”

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบกริบ ก่อนจงฤกษ์จะเอ่ยได้

“เราเข้าใจ”

“ไม่... เชื่อก่อนว่าฤกษ์ไม่เข้าใจ และถ้าหากคนอื่นรู้เข้า ก็ต้องหาว่าทรายโง่ ยึดถืออุดมคติบ้าง แล้วก็ฟุ้งซ่านเหลวไหลไร้สาระเปล่า แต่... ทรายรู้สึกว่าคุณจืดชืดของฤกษ์คือหลุมดำขนาดมหึมา ถ้าแค่ทรายยอมเหยียดเข้าไปใกล้มัน มันจะดูดทรายไว้ทั้งตัว และหาทางหนีออกมาไม่ได้อีก”

“ให้บอกเถอะว่าเราเข้าใจ เพราะตอนนี้เรายืนอยู่ตรงใจกลางหลุมดำด้วยตัวเองแล้ว” เด็กหนุ่มเหลือบตามองพื้นราวกับเห็นห้วงเหวเว้งว่าง “อีกอย่าง เราเริ่มเข้าใจมุมมองของทรายมากขึ้นเรื่อยๆ ทรายคงเห็นว่าถ้าหลงยินดีกับกรรม

ของใคร ก็แปลว่าเห็นด้วย หรือพลอยมีส่วนร่วมไปกับกรรมของคนๆนั้น ถูกแล้ว... เราเป็นขโมย! ทราบดีไม่ต้องมามีส่วนกับเส้นทางของเรา แม้ด้วยใจยินดีในวิธีการได้สมบัติมาแบบไม่ซื่อก็ตาม”

ฉะเลก็หันหน้าเงิบ ความสงสารแฟนหนุ่มเริ่มทำให้ใจอ่อน เมื่อใจอ่อนก็ได้ซื้ออ้างว่าควรรับของเพื่อถนอมน้ำใจกัน และพอมีข้ออ้างดังกล่าว ก็บังเกิดความโลภอยากได้สมบัติของเขาขึ้นมาอีก โน้ตบุ๊กตรงหน้าส่งประกายมันวาวล่อตา หล่อนคงนั่งนอนดูหนังได้เพลินไปเลย เบนซ์ในจินตนาการยิ่งเจิดจ้าเข้ายวนชวนสัมผัส หล่อนจะได้ไปไหนมาไหนคงใจนึกด้วยยานยนต์หรือลังการ

ไหนๆก็ไหนๆ หล่อนเปิดเผยให้เขารู้ความอยากที่ซ่อนเร้นลึกกลับไปแล้ว จะน่าเกลียดกว่าเดิมสักเพียงใดกับการก้มหน้าเฉยเป็นคุณฉนิตอนเขาจะยื่นคະขยอช้้อกรอบ...

เด็กสาวเห็นความใจอ่อนเพียงชั่ววูบของตน กลายเป็นการเปิดทางให้เงื้อมเงาพลังมืดคลิบคลานมาครอบงำจิตอย่างรวดเร็วปานพายุบุแคม หล่อนรู้สึกถึงแรงทะยานแห่งใจที่เล่นไปหาเป้าหมายใกล้มือคือโน้ตบุ๊กตรงหน้า และรู้สึกถึงเปลวแสนสวยแห่งไฟโลภะที่ลุกโชนช่วงขึ้นเป็นรูปเบนซ์สปอร์ต ทุกอย่างกระจ่างชัดเป็นจริงเป็นจังแค่เอื้อม ขึ้นอยู่กับว่าหล่อนอยากคว้าหรือจะปล่อยให้หลุดมือ...

และภายในเวลาเพียงอีตใจเดียว ฉะเลก็พบว่าใจหล่อนไม่หยุดแค่โน้ตบุ๊กกับเบนซ์เสียแล้ว ความคิดของหล่อนโอบยิบเตลิดไปไกลกว่านั้น ทั้งแก้วแหวนเพชรพรรณที่อยากได้แต่ไม่กล้าขอพ่อแม่ ทั้งบ้านสวยในโครงการใหญ่ที่ไม่เคยอยากได้มาก่อนก็ยังอุตสาหะมาปรากฏในมโนทวารกับเขาด้วย ไหนจะหนี้ที่พ่อแม่ยังแบกไว้อีกบานตะไท ทั้งครอบครัวหล่อนจะดีขึ้นก็คราวนี้แหละ

ทุกสิ่งที่เคยฝันหา ตลอดจนทุกสิ่งที่ยังไม่เคยฝันถึง เป็นจริงได้คุณเอนรมิตด้วยเงินในมือแฟนหนุ่มเพียงคนเดียว!

กะพริบตาถี่ๆเรียกสติ เกิดความขัดแย้งทรมาน ใจที่มีอยู่หนึ่งเดียวกลับแยกเป็นสองฝ่ายโรมรันกันเองจนต้องกล้ากลืนรสขม หล่อนเป็นแค่เด็กสาวรุ่นธรรมดาคนหนึ่งหัวใจเต็มแรงให้กับเหยื่อล่อชินโตได้ง่ายๆ และนั่นเองทำให้ตระหนักชัดว่าต้องมีพลังเหนือมนุษย์จริงๆจึงจะสามารถปฏิเสธและเบือนหน้าหนีเงินพันล้านอย่างไม่ไยดี นี่คือการพิสูจน์ใจครั้งใหญ่ว่าหล่อนจะเลือกอย่างไร ระหว่างยอมนำลาภไหลและก้มหัวเยี่ยงทาส หรือจะยึดดอกเจ็ดหน้าหนีอย่างนางพญา

ถ้าเลือกจะเป็นคนใจแข็ง ไม่โอนอ่อนผ่อนตามทางลาดสู่อบาย ที่พึงเดียวของหล่อนในยามนี้น่าจะเป็นความรู้สึกลึก

ถึงแม้เขาอุตสาหะเดินเลือกซื้อด้วยน้ำใจท่วมท้น แต่น้ำใจอันล้นหลามนั้นก็ไมอาจชะล้างคราบสกปรกบนธนบัตรที่ใช้ชื่อของให้หล่อนได้ ญาณของผู้รักษาศีลมาช้านานทำให้หล่อนรู้สึกถึงความสกปรกนั้น และรู้ดีว่าจะไม่สบายใจตลอดไปกับการยอมรับของ เพราะถึงแม้ไม่บาปเลยสักนิด แต่ก็ยังมีมลทินอยู่ด้วยความรู้ว่าหล่อนรับของโจร!

วันนี้หล่อนใจอ่อนยอมรับของโจร อะไรจะประกันว่าวันหน้าไม่เขยิบขึ้นทางโจรเสียเอง?

ตัวหล่อนเองได้ชื่อว่าดึงเขาออกมาจากเส้นทางโจร หากรับทรัพย์ที่เขาปล้นมา มิเท่ากับส่งเสริมให้เห็นคุณของเส้นทางเดิมหรือ?

ความคิดสุดท้ายเพียงแวบเดียวนั้น ทำให้ฉะเลตัดสินใจเด็ดขาด หล่อนจะใช้นาทีที่มีสิทธิ์เลือกนี้ สร้างกรรมอันจะทำให้อยู่เหนือความเป็นคนธรรมดา เพื่อมีความสุข ปลอดภัย และความไร้กังวลเหนือคนธรรมดาทั้งหลาย!

ชั่วขณะแห่งการตัดสินใจนั่นเอง ณะเลพบความจริงประการหนึ่งคือ ไม่มีคำว่าเป็นไปไม่ได้สำหรับกรรมทางใจ ถึงแม้จะเหลือเชื่อปานใดก็ตาม!

“ถูกย้เก็บโน้ตบุ๊กไว้เถอะ”

ปลายเสียงยังสั้นไหว แต่ใจเริ่มเด็ดเดี่ยว เด็กสาวสัมผัสถึงพลังเกินมนุษย์ที่ค่อยๆก่อตัวขึ้นในตน หล่อนชอบพลังชนิดนั้น พลังแห่งขันธ์ที่สามารถชนะกิเลสอันยากจะต้าน!

“ตกลง...” จองฤกษ์พยักหน้าให้กับสมบัติศิไชนน์น่ารักบนโต๊ะ “เราจะเอาไปปรึกษากับใครสักคนที่เขาฝืนอยากได้มัน”

ณะเลเหลือบตามองตาม เห็นโน้ตบุ๊กราคาเรือนแสนแล้วชักอาลัย และกระทั่งเกิดความเสียดายจับใจขึ้นมาอีก แต่พลังใหญ่ที่เพิ่งสามารถข่มมหาโลภะลงได้เมื่อครู่ยังหนักแน่นพอจะต้านกลับ และกำราบใจสงบราบคาบดังเดิมในเวลาอันรวดเร็ว

“ถ้าถูกย้ตั้งใจทำงานที่เป็นประโยชน์กับคนอื่น ก็ให้มันเป็นส่วนหนึ่งของงานได้นี้”

หล่อนแนะนำเพื่อเป็นทางออกที่ดี เพราะคิดว่าคอมพิวเตอร์ในมือจองฤกษ์ทุกเครื่องสามารถทำคุณได้อเนกอนันต์เสมอ

“ไม่หรอก...” จองฤกษ์ส่ายหน้า “เรามีคอมพิวเตอร์เยอะแยะแล้ว เจ้าเครื่องนี้เราตั้งใจเลือกมาให้เหมาะกับทรายคนเดียว ถ้าทรายไม่เอา เราก็ไม่รู้จะเก็บไว้ทำไม”

ณะเลอีกอ๊ก ก่อนเอ่ยได้เพียงสั้น

“ขอโทษด้วยนะ...”

จองฤกษ์พยักหน้า

“ไม่เป็นไร... และถ้าทรายรังเกียจเงินสกปรกของเราจริงๆ เราจะทิ้งมันไปให้หมด”

เศรษฐีหนุ่มวัยรุ่นหมายความตามที่พูดจริงๆ ทำนองเดียวกับคนคิดสั้นอยากฆ่าตัวตายจากความบีบคั้นที่หนักเกินทน เขาก็คิดสั้นอยากเผาสมบัติทิ้งเพราะคนรักเดียวกันเช่นกัน

ณะเลมองอีกฝ่ายหนึ่งอย่างจะหยั่งใจ

“ทิ้งได้จริงๆหรือ?”

“จริง!” จองฤกษ์ตะแคงหน้ามองแฟนสาวเต็มตา “วันที่เราเจอทราย เราอยากให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับทราย แต่ถ้าทรายไม่เอา จะสั่งให้เราทิ้งมันเพื่อความสบายใจก็ได้”

เขาอึ้งคำไว้ ไม่เผยออกไปว่าเจ็บปวดเพียงใดกับการที่หล่อนปฏิเสธของขวัญชิ้นแรก และยิ่งรู้สึกตกต่ำขนาดไหนเมื่อหล่อนแสดงเป็นนัยว่ารังเกียจเงินสกปรกของเขา ไม่ปลาบปลื้มกับวิถีทางของเขา หรืออีกนัยหนึ่งคืออึดอัดกับการยอมรับตัวตนของเขา

แต่สำหรับณะเล เมื่อเห็นใจจริงว่าเขาทิ้งทุกสิ่งเพื่อหล่อนได้ มุมมองใหม่ก็เกิดขึ้น

“งั้นเรามาช่วยวางแผนทิ้งเงินพันล้านกัน!” เด็กสาวตั้งตัวตรงเป็นงานเป็นการ “แต่แทนที่จะปล่อยให้มันเป็นตัวเลขสูญเปล่าในธนาคารสวิส เราควรคิดอุทิศมันให้เป็นประโยชน์กับโลกเหมือนที่เคยคุยกันไว้ ต่างกันหน่อยตรงที่คราวนี้เราจะมองเงินทั้งหมดเป็นของกลางของโลก จะไม่เบิกมาใช้ตราบใดที่ไม่เกี่ยวข้อง หรือไม่เกี่ยวคู่กับโครงการทำ

สาธารณประโยชน์”

“ได้!”

จงฤกษ์รับคำหนักแน่น และหมายความตามนั้น และนั่นก็ทำให้เด็กสาวเปิดฉากใหม่เหมือนรอกอยู่ก่อน

“วันนี้ทรายคิดอะไรได้อย่างไร”

“ว่ามาเลย”

เด็กหนุ่มตั้งตาฟัง ฉะเลกระแอมขลาดๆกับการขยายความคิดริเริ่มของตนให้ผู้มีภูมิเหนือตนรับรู้

“คือ... เท่าที่เห็นความสามารถของฤกษ์มา ทั้งที่ขโมยเงินพันล้านจากอากาศได้ แล้วก็แฮกอินเทอร์เน็ตได้ทั้งระบบ แกรมอายุเพิ่งสิบเจ็ด ก็คงประมาณว่า เอ่อ... เธอน่าจะเป็นแฮกเกอร์มีดวงอันดับหนึ่งของโลก เพราะคงไม่มีงานเจาะระบบไหนๆยากเกินกว่านี้อีก”

จงฤกษ์อึ้งมูมปากนิดๆ อดตาของยักษ์ใหญ่ขยายตัวขึ้นคับห้อง ด้วยความลำพองและยินดีที่มีใครอีกคนนอกจากตัวเอง ได้รับรู้ความจริงนี้ แกรมเป็นคนที่เขารักและอยากให้ปลื้มเขาสุดๆเสียด้วย

“แต่...” ฉะเลต่อคำให้จบ “เธอก็ได้ชื่อว่าทำบาปกรรมหนักหนาเกินใครเหมือนกัน การทำบาปด้วยความยินดีและไม่รู้ว่านั่นเป็นบาป ย่อมมีส่วนขยายผลสูงสุด ให้ผลยึดเยื้อยาวนานยากจะจบสิ้น”

อดตาแบบยักษ์ใหญ่ลดลงเป็นเต่าหัวหดทันที จงฤกษ์ก้มหน้าครุ่นหนึ่งก่อนยกเท้าขวาขึ้นมาวางบนดัก เพื่ออวดพลาสติกปิดแผลให้ฉะเลเห็น

“เราเพิ่งเหยียบเศษแก้วในห้องน้ำที่บ้าน แม่ทำแตกไว้ เก็บกวาดยังไม่หมดก็เผอิญมีโทรศัพท์”

ฉะเลเพ่งกลางฝ่าเท้าของเขาด้วยสายตาทว่างโย แต่ใจอดนึกขำไม่ได้ ชีวิตของฤกษ์ช่วงนี้ช่างเต็มไปด้วยพลาสติกปิดแผล

“แย่จัง”

หล่อนเอ่ยแก่นั่น กลัวพูดยาวๆเดี๋ยวเปลอเจือสำเนียงขบขัน

“ก็ไม่เชิงว่าแย่ เราได้อะไรจากแผลครั้งนี้พอสมควร คือมีอยู่ขณะหนึ่งที่เราสัมผัสรู้สึกถึงการมีอยู่ของวิบากกรรม เห็นมันเป็นอะไรที่ลึกลับและส่งกระแสบกวนเหตุการณ์ทั้งหลายได้จริง เราไปอยู่ที่นั่นในเวลานั้นเพื่อเสวยวิบากที่เคยแก่ถึงคนอื่นไว้... สรุปคือเรื่องนี้ทำให้เห็นว่าวิบากกรรมติดตามเราเหมือนเงาตามตัว เพื่อคอยจ้องเล่นงานหรือบีบเราโดยไม่รู้ตัวให้ต้องตกที่นั่งลำบากในโอกาสเหมาะสมอ คิคดู เดินในที่ที่ปลอดภัยมาเป็นสิบปี อยู่ๆก็มีเศษแก้วโผล่มาดักตาเท้าจึกใหญ่อย่างนี้”

พูดหมดเปลือยกอย่างคนปลงตก

“นั่นแหละที่ทรายกำลังพูดถึง...” ฉะเลเอ่ยด้วยน้ำเสียงของเพื่อนคู่คิด แต่ก็พยายามเม้มปากกลืนหัวเราะ นี่คงเป็นแรงส่งจากกระแสกรรมของเขา แทนที่เขาเคียดริ้นแล้วจะนำสงสาร กลับดูเป็นเรื่องจู้เสี้ยนไปได้แม้สำหรับหล่อน ซึ่งควรอยู่ในฐานะพลอยร้อนใจแทน “โทษที่มีอยู่ว่าทำยังไงจะเปลี่ยนความเก่งที่เคยร้ายกาจในอดีตของเธอ ให้กลายเป็นความเก่งที่ดีงามในปัจจุบัน เพื่อก่อกรรมใหม่ที่คานอำนาจกันไว้กับกรรมเก่า เธอเป็นผู้ร้ายกลับใจ ทำไมไม่ลองพยายามทำให้ผู้ร้ายอื่นกลับใจตามคุณบ้าง?”

เด็กหนุ่มพยักหน้านิดๆอย่างคนเข้าใจเร็ว

“ทราบหมายความว่า จะให้เราใช้ความสามารถแบบแฮกเกอร์ ทำให้การกลั่นแกล้งและการ โจรกรรมทั้งหลาย หายไปจากโลกไซเบอร์ไหม?”

เด็กสาวผงกศีรษะ

“ฟังดูอาจจะเป็นเรื่องเหลือวิสัยที่จะทำ แต่อย่างน้อยเธอก็ได้พยายาม และเมื่อเพียรพยายามก็ย่อมเป็นกรรมใหม่ ขึ้นมาทันที แม้ผลสุดท้ายจะล้มเหลวหรือสำเร็จก็ตาม”

“โอเค เราจะเอาจุดนี้เป็นเป้าหมาย คือพยายามทำให้การกลั่นแกล้งและการ โจรกรรมไฮเทคหมดไป... แล้วทรายมีไอเดียเฉพาะเจาะจงอยู่ในหัวบ้างไหมว่าจะเริ่มก้าวแรกยังไง?”

ณชะเลกลืนน้ำลายลงคอฝืดๆและยิ้มไม่สนิทนัก

“ก็... ถ้าเป็นอย่างที่ควร ฤกษ์น่าจะเรียนไปตามลำดับเพื่อเอาวุฒิการศึกษาระดับดอกเตอร์มาไว้ในมือเพื่อเป็น เกรดติดก่อน ขอมเสี้ยวเวลาสักสิบปี ใช้เงินจากอากาศนั่นแหละส่งเสีย จากนั้นก็ เอ่อ... หาทางจัดตั้งมหาวิทยาลัยสักแห่ง ระดมคนเก่งมาช่วยกันสอนแฮกเกอร์ หรือคนที่มีแนวโน้มจะเป็นแฮกเกอร์ ทำให้มหาวิทยาลัยโด่งดังและมีแรงดึงดูด นักศึกษาจากทั่วโลกมาสนใจเรียน และเธอก็จะเป็นคนวางหลักสูตรที่ไม่เคยมีใครเคยวางมาก่อน รวมทั้งสอนแบบที่ทำให้ทุกคนตื่นตะลึงเหมือนอย่างที่ทำให้ทรายตะลึงทั้งหมดมาแล้ว จากนั้น... ก็คงมีโอกาสสอดแทรกจริยธรรมให้กับนักศึกษา ทรายเชื่อว่าพวกเขาจะบูชาเธอ และคำพูดของเธอจะมีน้ำหนัก มีความศักดิ์สิทธิ์พอ”

ระหว่างฟังณชะเลขยายความคิด จองฤกษ์ก็ซ่อนยิ้มไว้ภายใน มองผู้หญิงตรงหน้าด้วยหัวใจอบอุ่น เขายินดีฟัง ความคิดเห็นของหล่อนเสมอ ทุกถ้อยคำเต็มไปด้วยความเมตตาที่งดงาม แม้ว่าเมตตาชนิดนั้นจะมาจากวิธมอง โลกแบบ คนไม่เคยย่างเท้าออกจากเขตชาวสะอาดเลยก็ตามที

พอฟังจบก็ทำหน้าใสใจจริงจัง เหลือบตาลด้าม้มปากอย่างครุ่นคิดหนักหน่วงเป็นครู่

“ถูกของทรายนะ!” จองฤกษ์ใช้เสียงให้เหมือนได้รับการจุดประกายจากหล่อนเปรี้ยงปร้าง “ถ้าเราแสดงให้เห็น โลก รู้ว่าเราคือมือหนึ่ง ทุกคนก็ต้องสนใจมาเรียนกับเรา และไม่ใช่แค่นั้น ทุกคนน่าจะอยากฟังเจ้าแห่งปีศาจแฮกเกอร์พูด ถึงแก่นชีวิตแฮกเกอร์ ตรงนั้นคงเป็น โอกาสให้เราป้อนมุมมองดีๆ ปลูกฝังจิตสำนึกที่งดงามให้กับพวกเขาได้มาก แทนที่จะเอาวิชาไปทำชั่ว ก็เปลี่ยนมาช่วยกันอุดช่องโหว่ และประดิษฐ์คิดค้นเทคโนโลยีที่เป็นประโยชน์กันให้สนุก”

ณชะเลยึดตัวตรง ยิ้มรื่นอย่างภูมิใจที่เขารับฟังและเห็นด้วยกับแนวคิดของหล่อน

“แต่มีปัญหาอยู่อย่างหนึ่ง” จองฤกษ์ทำหน้าหนักใจ “ถึงแม้ว่าเงินเกือบสองพันล้านบาทจะเพียงพอกับการก่อตั้ง มหาวิทยาลัย แต่เราก็ต้องตอบคำถามใครต่อใครให้ได้ว่าแหล่งเงินทุนมาจากไหน เงินขนาดนี้ทุกคนถามหาที่มาแน่ๆ โดยเฉพาะเมื่อคิดทำโครงการใหญ่กับสาธารณชนอย่างเช่นเปิดมหาวิทยาลัยขึ้นสักแห่ง”

รอยยิ้มของณชะเลเจือจาง ปัญหาข้อนั้นไม่เคยอยู่ในหัวของหล่อนมาก่อน และยังห่อเหี่ยวลงกว่าเดิมเมื่อจอง ฤกษ์เพิ่มโจทย์ใหม่แถมท้าย

“อีกอย่าง เท่าที่เราเคยรู้จักและคลุกคลีกับพวกแฮกเกอร์ หรือคนที่มีแนวโน้มจะเป็นแฮกเกอร์ เราเห็นนิสัย สามัญในพวกเขาที่เหมือนกับตัวเราเอง นั่นคือเจ้าเล่ห์ ดูถูกคนอื่น เห็นแก่ตัว และยึดตัวเองเป็นใหญ่ไม่เห็นหัวใคร หาก พวกเขามีความคิดชั่วร้ายโดยสันดานอยู่ก่อน สิ่งที่จะมาเอาจากเราก็คงแค่ความรู้ หรือแนววิถีพลิกแพลงใหม่ๆเอาไป ประกอบกรรมชั่ว เมื่อไหร่เราพูดถึงการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในทางดี รับรองว่าเจ้าพวกนี้ต้องนึกโหม่งอยู่ในใจ

หรือ ไม่ก็แอบช่วยกันใช้โทรโข่งให้สาเราลับหลัง”

ณชะเลหัวเราะอ่อยๆ ก็มหน้ายอมรับแล้วว่าไอเดียของคุณแบ็กแน่นอน

“จริงของเธอ”

“แต่ความคิดเริ่มต้นของทรายน่าจะนำเรามาถูกทางนะ จุดประกายในหัวเราได้เหมือนประทัดเลยละ น่าสนใจมากกว่าทำยังไงคนชั่วถึงจะเลิกคิดร้าย ทำยังไงแฮกเกอร์ถึงจะเอาความฉลาดไปสร้างโลกสีขาว แทนที่ส่วนใหญ่จะสร้างโลกด้านมืดขึ้นจนเป็นหลุมดำ ดึงดูดแสงสว่างในจิตวิญญาณของตัวเองไปจนเกลี้ยง... นี่ทำให้เราเกิดไอเดียขึ้นอย่างหนึ่ง”

เขาเป็นฝ่ายทำให้แฟนสาวตาตื่น เกิดความอยากฟังบ้าง

“อะไรเธอ?”

“ถ้าเราทุ่มเงิน... อาจจะทั้งหมดที่มี และทุ่มเวลา... อาจจะทั้งชีวิตที่เหลือ ให้กับการพิสูจน์ว่าวิบากกรรมมีจริง หรือกระทั่งพยากรณ์ได้ว่าทำอะไรแต่ละอย่างแล้วจะเกิดผลอย่างไร ช่วยให้มีมนุษย์ทั้งหลายหายสงสัย แล้วหันมาเชื่ออย่างสนิทใจว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว... อย่างนี้อย่างนั้นก็แล้วแฮกเกอร์จะไม่กล้าเกรออะละวาดอีก วันหนึ่งดินแอมว นักค้ายา ตลอดจนผู้ก่อการร้ายอาจสลายตัวไปกว่าครึ่งโลก!”

“เธอจะสร้างเครื่องพยากรณ์กรรม?”

“ถูกต้อง! ลองคิดดูซิว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ถ้ามีผู้วิเศษตอบคำถามเรื่องกรรมวิบากได้อย่างพอหมออุปการะ และไม่ใช่แค่ผู้เดียวที่ดูแลคนได้ไม่กี่สิบก็ร้อยต่อเดือน แต่มากเป็นหมื่นเป็นแสนผู้กระจายอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง ไขข้อขัดข้องเกี่ยวกับกรรมวิบากและการเวียนว่ายตายเกิดให้คนได้นับล้านต่อวัน”

ณชะเลสยายยิ้มกระจ่าง ความมีศรัทธาเชื่อมั่นในฤทธิ์ของจงฤกษ์บันดาลปีติให้เอ่อขึ้นล้นอก เพิ่งเข้าใจอารมณ์ผู้หญิงที่อยากกลาไปจูบแก้มผู้ชายเป็นการให้รางวัลเดี๋ยวนี้เอง

เป็นมนุษย์ทำอะไรก็ได้...

สำคัญคือ ‘คิดจะทำ’ แค่นั้นเท่านั้น!

เด็กสาวยืนต้อยอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วก็ทำหน้าสงสัย

“กรรมวิบากเป็นนามธรรม หากมีกฎอยู่ กฎนั้นก็เหมือนข้อสมมุติที่แต่ละต้องไม่ได้ แล้วสิ่งไหนแต่ละต้องไม่ได้จะเป็นไปได้หรือกับการ...”

“อย่าพูดคำนั้น ขอร้อง”

จงฤกษ์เอาสองนิ้วแตะปากณชะเล นั่นเป็นครั้งแรกสำหรับการ ‘ถือโอกาสแตะอึ้ง’ โดยอาศัยความคิดที่ว่าเมื่อครู่หล่อนใช้ปลายนิ้วแตะเขาได้ เขาก็ใช้ปลายนิ้วแตะหล่อนได้เช่นกัน อาจแตกต่างกันเจตนานิดหน่อย แต่ก็ถือว่ายุติธรรมแล้ว

“ถ้าคิดแบบแฮกเกอร์ สิ่งแรกที่ต้องทำคือตัดคำว่า ‘เป็นไปได้’ ทิ้งก่อนเพื่อน” เด็กหนุ่มสาธยายพลางเสพสัมผัสนุ่มที่ปลายนิ้วอย่างมีความสุข “จากนั้นค่อยๆ คิดพยายามเอาชนะข้อจำกัดทั้งหลายทีละเปลาะ จนกว่าจะทะลุทะลวงทุกข้อจำกัด เข้าถึงจุดหมายปลายทางในวันใดวันหนึ่ง”

ณชะเลมองเขาด้วยสายตารู้อัน แต่เห็นท่าทีครึ่งขลาดครึ่งกล้าที่ได้แตะหล่อนเป็นครั้งแรกแล้วทำให้ตัดสินใจ

เฉยอย่างรอกว่าเขาจะทำอะไรต่อ กระทั่งจ้องฤกษ์ถอนนิ้วจากริมฝีปากหล่อนไปเอง ไม่กล้าล่วงเกินมากกว่านั้น ทำทางมือสั้นหน้อยๆ เหมือนกลัวโดนหล่อนว่าเอาด้วยซ้ำ นั่นทำให้เด็กสาวยิ้มนิดๆ

“พอฤกษ์บอกว่าจะทำอะไร ทราวยก็เชื่อไปตั้งครึ่งแล้วว่าต้องสำเร็จ” ฤกษ์เลหหมายความตามนั้น “เศรษฐีพันล้านที่มีสมอมนักวิจัยเป็นของตัวเองนะ ถ้าแค่นแคร์นอนอาจคิดหาวิธีดับดวงอาทิตย์ก็ยังไม่ไหว ที่ทักไปเมื่อก็เป็นคำถาม เป็นข้อสงสัย อยากให้ช่วยอธิบายหลักการต่างหาก ทราวยไปตัดสินใจเสียเมื่อไหร่ว่าโครงการของฤกษ์ไม่มีวันสำเร็จ”

จ้องฤกษ์หัวเราะเก๋ๆ

“เออ... ก็... ทราวยเพิ่งจู่ประกายไอเดียให้เรา เราเพิ่งคิดได้ว่าจะสร้างเครื่องพยากรณ์กรรม ต้องใช้เวลาเราสำรวจแนวทางที่เป็นไปได้เสียหน่อยสิ”

ฤกษ์เสยหน้าซ้ำๆ

“คนคิดสร้างเครื่องพยากรณ์กรรมยังโกหกเก่งอยู่เลย ขอบใจนะที่อยากให้ทราวยภูมิใจ นึกว่าได้เป็นต้นไอเดียให้กับโครงการใหญ่ของเธอ แต่ทราวยจะภูมิใจกว่า ถ้ารู้ว่าเป็นเหตุให้แฟนตัวเองรักษาดีเป็น!”

จ้องฤกษ์หน้าชา ปากตึบคอดันไปครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ยิ้มแห้งๆ

“เราเพิ่งเกิดไอเดียเมื่อวานตอนเหยียบเศษแก้วนี้แหละ วันนี้ก็เพิ่งนั่งคิดและรวบรวมข้อมูลเพื่อหาช่องทางและความเป็นไปได้ต่างๆ ซึ่ง... ถึงตอนนี้ได้แต่ความรู้สึกว่ากำลังเริ่มงานทำท่ายิ่งกว่าแฮกๆ ดาวเทียมกับอินเทอร์เน็ตทั้งระบบ! เห็นเค้าความยุ่งยากซับซ้อนและกำแพงหนาที่บรอบด้านไปหมด เพราะงานเรื่องแนวทางนี้ยังไม่ชัดเจนจริงๆ เริ่มคิดวันนี้ตอนอายุสิบเจ็ด กว่าจะเสร็จงานหรือเป็นรูปเป็นร่างสักครั้งอาจอายุร่วมเจ็ดสิบ”

“นานแค่ไหนโลกก็รอดได้ ชีวิตเธอทั้งหมดอุทิศให้กับงานชิ้นเดียวนี้พอแล้ว และไม่จำเป็นต้องทำครบบริบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ เริ่มไว้แค่ ๕๐% เพื่อเป็นบันไดขั้นที่หนึ่ง สอง สามสำหรับคนรุ่นหลังก็ใช้ได้ มันไม่สำคัญว่าใครจะทำบันไดขั้นที่ ๑๐ สำเร็จ แต่สำคัญที่เมื่อไหร่สำเร็จ ประวัติศาสตร์มนุษยชาติได้เปลี่ยนแปลงอย่างฉิวเฉียด!”

จ้องฤกษ์กะพริบตาปริบๆ คำพูดของแฟนสาวทำให้เกิดความรู้สึกขึ้นอย่างหนึ่ง คือบาร์มิของคนเดียวไม่มีทางเบี่ยงเบนวิถีทางของมนุษยชาติโดยรวมได้ทั้งหมด ทุกอย่างต้องมีการเริ่มต้นแล้วช่วยกันสานต่อ ทำนองเดียวกับนักประดิษฐ์คอมพิวเตอร์รุ่นแรกมิใช่ผู้ทำให้ทุกทวีปสื่อสารกันได้ด้วยอินเทอร์เน็ตเหมือนปัจจุบัน แต่นั่นแหละ ถ้าขาดผู้เริ่มประดิษฐ์คอมพิวเตอร์ ทุกวันนี้ก็จะไม่มีใครก่อสร้างอินเทอร์เน็ตขึ้นมาได้เลย

“เราเองก็อยู่ในฐานะนักเก็บข้อมูลมาปะติดปะต่อ ความจริงมีนักวิทยาศาสตร์ให้ร่องรอยเกี่ยวกับกรรมวิบากไว้เยอะแล้วละ เพียงแต่พวกเขาไม่ได้นิยามว่านั่นเป็นกรรมวิบากเหมือนชาวพุทธเรา”

ฤกษ์ขยับตัวอย่างสนใจเต็มที่

“ลองยกตัวอย่างได้ไหม?”

“ก็เช่น... เองง่ายๆ แล้วกัน ถามทราวยก่อน ทราวยว่าการตั้งใจออกกำลังนี่ถือเป็นกรรมไหม?”

เด็กสาวคิดนิดหนึ่งก่อนตอบ

“เรียกว่าเป็นกรรมที่ชวนให้เกิดสติ เกิดการบริหารร่างกาย แต่เอ... พูดยังนี่คิดว่า มันขึ้นอยู่กับว่าใครตั้งใจไปเล่นเพื่ออะไรด้วย ถ้าแค่ออกกำลังกายเหงื่อ เอาสุขภาพ ก็ถือว่าเป็นกุศลกับตัวเอง แต่ถ้าไปด้วยเจตนาจะเอาชนะ ก็ถือว่าการออกกำลังนั้นนำหน้าด้วยกรรมแบบเบียดเบียน”

“เอาแง่ที่เป็นกุศลกับตัวก่อนก็แล้วกัน วิชาที่ ได้รับทางกายก็คือกระดูกจะแข็งแรงกว่าคน ไม่ออกกำลังกาย แล้วก็ ความสามารถชะลอความเสื่อมของอวัยวะต่างๆเมื่ออายุมากขึ้น แล้ววิชาที่ ได้รับทางใจ อย่างเช่นตอนเราเล่นแบดกัน หนึ่อย่าง ถึงแม้จะเหมือนอ่อนเพลียบ้าง แต่ก็สดชื่น ยกที่จะชิมเสิร์ฟเหงาหงอย อธิบายเป็นวิทยาศาสตร์ได้ว่าเพราะ ขณะนั้นมีการหลั่งสารเอนโดรฟิน ซึ่งเป็นสารที่ก่อสุขทางกายขึ้นมา ต่อให้มีแผลทางกายหรือแม้แต่ทางใจอยู่ ก็ช่วย บรรเทาได้”

เด็กสาวพยักหน้าอย่างนึ่กออก และเสริมตามประสาผู้หญิงที่สนใจเบื้องหลังเบื้องลึกเกี่ยวกับความงาม

“เหมือนถ้าเครียด ต่อมหวมวกไตจะหลั่งสารแอนโดรเจน ทำให้เป็นสิว” แล้วหล่อนก็แย้งเขา “แต่อย่าง ความเครียดเนี่ย เกิดจากนิสัยคิดมากซึ่งเป็นอกุศลกรรมทางใจก็ได้ หรืออาจจะเกิดจากความรับผิดชอบภาระหนักหน่วง อย่างต่อเนื่องก็ได้ ตัวกระตุ้นให้เกิดการหลั่งสารร้ายๆ อาจเป็นกุศลเจตนาหรืออกุศลเจตนาก็ได้ ทราบแล้วว่าถ้าทุกข์จ้อง จะจับร่องรอยทางกายเป็นหลักตั้ง ผลอาจบิดเบี้ยว และไม่สามารถเจาะเข้าไปถึงความจริงเกี่ยวกับกรรมวิบากได้ถูกทิศ เท่าไหนนะ”

“อาจจะยังไม่ถูกทิศ แต่อย่างน้อยเราก็ได้ไอดีสำหรับก้าวแรกไป” เขาอธิบายอย่างใจเย็น “เรากำลังทำความเข้าใจกฎของกรรมวิบากผ่านร่องรอยที่ฝากไว้ในกายมนุษย์ก่อน ถือเป็นหลักกิโลแรก และเรากำลังหวังไว้ว่าเมื่อ พยายามรวบรวมข้อมูลที่กระจัดกระจายมาปะติดปะต่อเข้ารูปเข้าร่าง ได้มากขึ้น ประมาณหลักกิโลที่สิบเราอาจพบความ เกี่ยวข้องกันระหว่างเจตนา กับผลของเจตนา”

หัวคิวของฉะเล่ยนลงนึ่กหนึ่ง

“ยกตัวอย่างหน่อยได้ไหม?”

“ปัจจุบันเครื่องกวาดภาพสมองสามารถบอกได้ค่อนข้างแม่นยำ ว่าใครกำลังพูดโกหก ใครกำลังพูดความจริง เพราะสมองจะทำงานแตกต่างกัน ต่อให้สีหน้าสีตาภายนอกแนบเนียนขนาดไหน สมองก็ไม่มีทางหลอกเครื่อง กวาดภาพได้ ถ้าเรารู้ได้จริงว่าขณะหนึ่งๆใครพูดเท็จ ก็แปลว่าเราจับตัว ‘กรรมชั่ว’ ไว้ในมือได้ ที่เหลือคือเฝ้าติดตามดู ว่า การที่คนๆหนึ่งมุสาบ่อยๆ จะเกิดอะไรขึ้นกับร่างกายของเขาบ้าง”

ฉะเล่ยนหัวคิวออก

“เริ่มเข้าใจแล้ว แต่เดี๋ยวนีมีการทดลอง การวิจัย และการรายงานทำนองนี้ออกมามาก ก็ไม่ได้มีคนสนใจสัก เท่าไหนนี่นะ เองง่ายๆ คำเตือนจากนักวิจัยเช่นสุมบหรีเป็นภัยกับชีวิต เป็นพิษกับสังคม ไม่มีผลให้คนเลิกสูบสักเท่าไหน เอาดาราดังมาชัวร์รงค์ก็แล้ว เอรูปปอดเน่าๆของคนเป็นโรคถุงลมโป่งพองให้ดูก็แล้ว เขาคนต้องเจาะคอมาพูดเสียง แหบๆให้สติก็แล้ว พวกขี้ยาที่บอกอยู่ดีว่าดูจะสูบชะอย่าง ใครจะทำไม”

“ถ้าคิดหรือพิสูจน์อยู่ในกรอบแล้วไม่เวิร์ก ก็ต้องลองคิดนอกกรอบ เรามีเวลาในชีวิตเหลือแค่ไหน ก็จะใช้มัน หาความเป็นได้นอกกรอบดูแค่นั้น” จงถูกษ์กล่าวราวกับกำลังเอาชนะใจคณะกรรมการผู้ให้ทุนวิจัย “อย่างเช่นเราอาจ ทดลองตรวจจับชีวามึคลึ่นบางอย่างเกิดขึ้นระหว่างคนกำลังพูดโกหกบ้างใหม่ จากนั้นอาจหาทางพิสูจน์ว่าผลของการ โทกหเป็นประจํา ทำให้เกิดคลื่นชนิดเดียวกันล้อมรอบตัวเขาอย่างหนาแน่นหรือเปล่า และที่สำคัญสุดยอดคือเมื่อความ ทุกข์สาหัสบางอย่างเริ่มปรากฏ เราจะต้องตรวจดูว่าคลื่นรอบตัวเขามีสภาพเข้มข้นเพิ่มขึ้นเป็นพิเศษไหม”

ฉะเล่ยมออกเพราะเริ่มสนุกคิดและคล้อยตาม

“โอเคโดยตรงนี้มาจากสัมผัสเมื่อตอนเหยียบเศษแก้วหรือเปล่า?”

จงฤกษ์พยักหน้า

“ใช่! เรารู้สึกถึงความคล้ายคลึงบางอย่างระหว่างตอน ‘คิดแก๊งคนอื่น’ กับตอน ‘ถูกแก๊งเข้าให้บ้าง’ มันเหมือนมองเงาตัวเองในกระจกย้อนเวลา”

ฉะเลเม้มปากยิ้ม นัยน์ตาทอแสงศรัทธาสภาวโส

“อย่าให้เรื่องพยากรณ์กรรมของเธอสำเร็จตอนอายุเจ็ดสิบเลขนะ ทราบดีอยู่แล้วอยู่มานานพอจะทันได้เห็น...”

ตอนที่ ๒๗ น้ำพุแห่งกาม

สองหนุ่มสาวช่วยกันแบกโทรทัศน์จอแบนขนาด ๒๕ นิ้วออกจากลิฟต์ เดินไปทางปีกขวาของชั้น พอถึงหน้าห้อง หลิงสาวก็ปล่อยให้อีกฝ่ายถือน้ำหนักเกือบห้าสิบกิโลกรัมไว้คนเดียว ตนเองถอนใจหิบบกัญญาใจประตูเปิดให้เขานำอุปกรณ์อำนวยความสะดวกไปวางที่มุมหนึ่งเป็นการชั่วคราว

ความจริงอเวราจะซื้อทีวีเล็กๆ สัก ๑๔ นิ้วไว้ดูเล่น แต่พหูหัสอยากได้เครื่องใหญ่ที่อยู่ในห้องนอนเดิมของหล่อน อเวราเลยต้องตามใจ เพราะอย่างไรเขาก็ไม่ใช่แค่เด็กช่วยขนของ แต่จะเป็นคนที่มี ‘ส่วนร่วม’ ในห้องนี้กับหล่อนด้วย หรืออาจพูดได้ว่าห้องนี้มีชิ้นก็เพื่อเขา...

เฟอร์นิเจอร์จำพวกตู้เตียงนั้นเจ้าของอาคาร ได้ให้ไว้พอใช้ สมกับราคาค่าเช่าห้องอยู่แล้ว ของหนักที่ทำให้ต้องออกแรงหนักเหนื่อยขมาตั้งจึงมีเพียงโต๊ะวางโทรทัศน์แบบน็อคดาวนกับตัวโทรทัศน์เองเท่านั้น สมบัติเล็กน้อยชิ้นอื่นล้วนเขาแต่ขนหลายรอบหน่อย ไม่นับเครื่องซักผ้าซื้อใหม่ขนาดย่อม ซึ่งมีพนักงานขนส่งช่วยจัดการให้เรียบร้อยถึงที่

แต่การขนของเป็นชั่วโมงที่คืบท้ายด้วยโทรทัศน์ตัวแข็งทำเอาอเวราลงนั่งปวดเหงื่อ เหลือบตาเห็นพหูหัสยืนมองอยู่ยิ้มๆ ทำทางไม่เห็น้อยเลยสักนิด ก็ทำเอาสองข้างแล้วบ่นกระปอดกระแปด

“แข็งแรงเหมือนรถสิบล้ออย่างนี้ควรยกคนเดียว พี่ไม่น่าช่วยเธอให้ปวดแขนเลย”

“ยกคนเดียวยาวๆ ไม่ไหวหรอก พี่เล็กช่วยก็ดีแล้ว บรรยากาศเหมือนช่วยกันสร้างบ้าน ช่วยกันย้ายของเข้าเรือน”

อเวราชะงักนิดหนึ่ง เจ็บมองบรรยากาศของการเริ่มต้นชีวิตส่วนตัวที่ตนเลือกแล้วโดยไม่มีใครในครอบครัวให้เห็น วูบหนึ่งเกิดความวังเวง เมื่อแลไปพบเพียงเฟอร์นิเจอร์หลายชิ้นตามมุมต่างๆ ของห้อง แต่หาความถูกต้องไม่เจอที่ตรงไหนเลยสักแห่งเดียว

พหูหัสยังคงพินิจแฟนสาวรุ่นพี่ด้วยอารมณ์เอ็นดู ชอบมองริ้วแขนเปลือยของหล่อน โดยเฉพาะขามันงบนเตียงในท่าทำเอาพักเหนื่อยแบบเหงื่อตกนิดๆ เช่นนั้น และนั่นก็ดึงดูดใจเด็กหนุ่มก้าวเข้ามานั่งเคียงข้าง โอบแขนรอบอเวราหล่อนพร้อมกับยื่นหน้าเข้าไปใกล้

หลิงสาวเอนร่างหนี แสร้งเหลือบขำเลื่องลงไปที่ดินแขนของตนแล้วทำหน้าที่หยอหยงเบาๆ

“อ้อ! น้ำลายหก!”

เด็กหนุ่มหัวเราะ เพราะกำลังน้ำลายหกอยู่จริงๆ เพียงแต่หกข้างใน ยังไม่ไหลย่อยออกมาเรียรดเหมือนอย่างที่อเวราแกล้งว่า

“ขอโทษๆ คุณซิเพื่อนตรงไหนมั่ง?”

“ไปล็อกห้องก่อนไป”

แล้วรอบปฐมทัศน์ในวันแรกของรังรักก็เปิดฉาย เริ่มเรื่องเหมือนเดิม พล็อตเรื่องทำนองเดิม ปิดฉากแบบเดิม คุณภาพและเนื้อหาก็อ่ประมาณเดิม แต่ผู้แสดงที่เป็นคนดูในตัวเองยังไม่อึดไม่เบื่อ เต็มใจแสดง เต็มใจดู และเต็มใจร่วมสุขสมเยี่ยงข้าพาสที่โดนมอมเมาด้วยยาเสพติดชนิดรุนแรง

สวรรค์อันเร้าร้อนผ่านไป ต่างฝ่ายต่างได้สิ่งที่ต้องการ トラบไคยังพากันและกันไปถึงสุดทางกามารมณ์ トラบนั้นผลประโยชน์ร่วมก็ยังยืนอยู่ที่นั่นเสมอ

แต่...

มีบางสิ่งเริ่มก่อตัวขึ้นในใจของอเวรายามทอดร่างด้วยความอ่อนเพลีย คล้ายความรู้สึกของคนเพิ่งดื่มน้ำเย็นชุ่มชื่นดับกระหายอยู่ในฝัน แล้วตื่นขึ้นมาพบกับสภาพแวดล้อมในความเป็นจริงที่สุดก้นคาร เต็มไปด้วยกรวดทรายและความว่างวายุสลดถูกหูลูกตา ท้องยังแห้งขูด ปราศจากน้ำผ่านลำคอตกลงไปถึงสักหยดเดียว

แปลความรู้สึกของตัวเองว่านั่นอาจเป็นเพราะหล่อนเริ่มไม่ชอบที่คบๆ กับพฤษเพื่อเสพกามอย่างเดียว มันเหมือนชีวิตไม่มีความหมายมากไปกว่าสนองอารมณ์ฝ่ายต่ำ วันๆ เจอกันก็มีเรื่องทำร่วมกันอยู่แค่นี้ ไม่มีกิจกรรมอื่นมากกว่านั้น อดีต ปัจจุบัน และอนาคตได้แต่ชวนกันจมปลักอยู่ในบ่อกามทำเดียว

ลองถอดความหมายทางอารมณ์ของตนไปอีกชั้น นี่คือสัญญาณว่าหล่อนเริ่มเบื่อแฟนหนุ่มรุ่มร่าม หรือว่าเริ่มปรารถนาความสัมพันธ์อันมีค่ามากกว่ากิจกรรมบนเตียงถ่ายเดียว?

ใจคนเป็นสิ่งลึกลับซับซ้อน แม้เจ้าตัวก็ยากจะหยั่งถึงกันบึงอันเป็นที่สุด พยากรณ์ไม่ได้แน่ชัดเสมอไปว่าเมื่อใดจะรู้สึกแบบไหน หรือกระทั่งเมื่อความรู้สึกเกิดขึ้นแล้ว ใดๆ ก็ยากจะบอกว่ามันคืออะไร เพราะเงื่อนไขมีอยู่หลายชั้นเหลือเกิน หากหล่อนกำลังเบื่อพฤษ เหตุใดจึงยอมเสียเงินเสียทองชวนขวยออกมาเช่าห้องอยู่? และหากหล่อนยินดีในการออกจากบ้านมาโล่ส่วนตัวอยู่กับเขาเต็มที่ เหตุใดขณะนี่จึงเริ่มรู้สึกเหนื่อยหน่ายและโหยหิวความสุขชอบกล?

ถามตัวเอง แล้วก็ได้อคำตอบให้ตัวเอง หล่อนออกมาเช่าห้องอยู่ด้วยแรงขับเคลื่อนจากเพชรส แต่หล่อนเริ่มเหนื่อยหน่ายเพราะประจักษ์ความจริงว่านอกจากเพชรสอันชุ่มชื่นประเดี้ยวประด้าวแล้ว ที่เหลือคือความแห้งแล้ง ความโดดเดี่ยว และความถูกลูกตัวเอง!

กามเหมือนน้ำพุในความฝัน ที่คล้ายผุดพุ่งนำขึ้นตาขึ้นใจตลอดกาล แต่ความฝันนั้นจะถึงใจก็ต่อเมื่อยังหลับไหล เมื่อใดตื่นขึ้นพบความจริงกลางทะเลทราย เมื่อนั้นน้ำพุก็คล้ายพยับแดดดวงตาที่เลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว ไม่มีใครเคยพบพาคความอึดหน่อออกมาจากความฝันได้เลย

แต่คนเราก็น่าจะหลงทางอยู่กลางฝัน เพราะความฝันเป็นสิ่งที่ได้มาง่าย แค่หลับหูหลับตาจำนนต่อความว่างงุนอย่างเดียวเท่านั้น ไม่ต้องออกแรง ไม่ต้องแสวงหา ไม่ต้องหวังรอความจริงที่มาซ้ำเกินทน...

พฤษหัลลอย่างสบาย เป็นอีกครั้งที่เขาฝันถึงฉะเล เสียแต่ว่าคราวนี้ไม่ได้ฝันหวาน เพราะดันเห็นหล่อนเดินเกาะแขนของฤกษ์ชมนกดมไม่อย่างมีความสุข ส่วนเขาอยู่ในสภาพตกดำเนินาคสูนักรุ่นงางงในตัวเองแอบซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้ที่มีหนามแหลมตำตัวตำเท้า ลอบมองคู่รักเคียงกันด้วยความริษยาตาร้อนอย่างนั้น

ขณะกัณฑ์กรอดๆ นั้นเอง เด็กหนุ่มก็รู้สึกตัวว่าตื่นนอน เขาขมวดคิ้วนิดๆ ไม่อาจจำแนกแยกแยะได้ว่า กางเกงในเป็นสัญลักษณ์แทนความอับอาย พุ่มไม้เป็นสัญลักษณ์แทนการซ่อนเร้น หนามแหลมเป็นสัญลักษณ์แทนความกระวนกระวาย ทราบแต่ว่าความรู้สึกโดยรวมขณะออกจากฝันนั้นเป็นทุกข์ จิตใจหดหู่ หมดความภาคภูมิใจในตนเอง และทั้งหมดทั้งปวง พฤษหัลก็ประเคนโทษลงที่ไอ้เพื่อนยากของฤกษ์เพียงคนเดียว ฐานที่มันหน้าด้านเกินตัวปราศจากความเจียมกะลาหัวกลัวเงา สะเออะไปยุ่งกับผู้หญิงที่คู่ควรเป็นสมบัติของเขา!

ค่อยๆ เปิดเปลือกตา ตกใจเล็กน้อยเมื่อพบอเวรานอนตะแคงเอาฝ่ามือรองศีรษะ เหลือบแลใบหน้าเขาด้วยน้ำตาคลอหน่วย เห็นแล้วแทบปรับสติไม่ทัน

“พี่เล็ก... เป็นอะไรหรือ?”

ตั้งตัวขึ้นนั่งและถามแฟนสาวรุ่นพี่ด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย อเวรายิ้มเล็กน้อย พลิกร่างลงนอนราบและใช้นิ้วปาดน้ำตาเจิบๆ จนพฤษหัลต้องถามยั่ว

“พี่เล็กแอบร้องไห้เพราะชื่นชมความหล่อยามหลับ หรือว่ามีเหตุผลอื่นกันล่ะนี่?”

“ไม่มีอะไรหรอก... แค่อยากมองให้เห็นว่าในความฝันของเรามีพี่เป็นส่วนร่วมอยู่ด้วยหรือเปล่า”

พฤษหัลกะพริบตาปริบๆ ถ้าความฝันของคนเราฉายออกมาทางหน้าต่างให้คนอื่นเห็นได้ โลกนี้คงวุ่นวายพิลึก

“เมื่อไหร่หรือ...” เกือบตอแหลดตอแหลด้วยความเคยชิน แต่รู้สึกผิดฝันแปลกๆ เลยเปิดเผยความจริงบางส่วน “ผมฝันว่านุ่งกางเกงลิงตัวเดียว แอบซ่อนอยู่ตามสุขุมพุ่มพุ่มไม้ ธรรมดาเนาะ”

อเวราหัวเราะเนือๆ

“ทำไมต้องแอบด้วย ชุ่มคู่อะไรอยู่หรือ?”

พฤษหัลชักไหล่

“คงรอแอบขโมยอะไรอยู่มั้ง... ในฝันนี้พวกเราเป็นอะไรได้สารพัดเลยนะ”

“เธอฝันว่าเป็นตัวเธอเองทุกครั้งหรือเปล่าล่ะ?”

เด็กหนุ่มส่ายหน้า

“ไม่หรอก อย่างเมื่อกี้ไง ฝันว่าเป็นขโมย ไม่มีสง่าราศี แล้วก็หน้าตาแห้งเหี่ยวเหมือนเด็กตามป่าตามดอย ผมเคยเป็นอย่างนั้นเสียที่ไหน นี่แหละที่เขาเรียกว่าฝันเหลวไหลเลอะเทอะขนานแท้”

หญิงสาวชายตามองอีกฝ่ายด้วยแววทอดสงบ

“ถ้าเชื่อว่าทุกสิ่งมีเหตุผล ไม่มีความบังเอิญ ก็คงต้องแปลว่าเธอมีเรื่องน่าอัศจรรย์ซ่อนอยู่ ใจจริงรู้สึกยังไง ก็เอาไปปรุงแต่งเป็นภาพฝันสะท้อนออกมาอย่างนั้น และนั่นก็คือส่วนหนึ่งของความเป็นเธอเอง”

พฤษ์สเล็กก็สูง

“พี่เล็กล่ะ ฝันว่าเป็นตัวเองอยู่ตลอดเวลาหรือเปล่า?”

“ส่วนใหญ่ที่จำไม่ค่อยได้หรือว่าฝันอะไร...” แล้วหล่อนก็เหลือบตาสด “แต่ที่จำได้ในช่วงหลัง ก็ทำให้รู้สึกไม่ดีกับตัวเองเท่าไร”

“ฝันว่านั่งกางเกงในซุ่มอยู่หลังพุ่มไม้แบบผมหรือเปล่า?”

อเวราอดหัวเราะไม่ได้

“น่าอายกว่านั้นอีก”

“เป็นยังไง?”

หญิงสาวขยับปากจะเล่า แต่ก็ยั้งไว้ จะให้เล่าหรือว่าเห็นตัวเองทอดกายนอนหงายเหมือนตุ๊กตาทายางให้ชายคนแล้วคนเล่าผลัดเวียนเข้ามาเชยชม?

“เฮ้! ไม่ยุติธรรมนี่” พฤษ์สประท้วงหลังจากเห็นท่าว่าอเวราจะไม่เล่าแน่ “ให้ผมเล่าความฝันของตัวเอง แต่พี่เล็กกลับปิดบังซะ”

แต่พออเวราตะแคงหน้าหลบและมีเสียงสะอื้นตามมา พฤษ์สก็ได้แต่เงยอึ้งทำอะไรไม่ถูกอยู่ใจหนึ่ง

“พี่เล็ก...” เขาจับไหล่มนบิ๊บและขานเรียกหล่อนด้วยน้ำเสียงปลอบโยน “ฝันส่วนใหญ่เกิดจากความคิดเหลวไหลไม่ตรงจริงทั้งนั้น”

อเวรายังคงสะอื้น พฤษ์สมองอย่างไม่ทราบจะเอ่ยประการใด ในที่สุดก็ยกไหล่ เพราะถือว่าพยายามปลอบแล้ว ในเมื่อไม่ฟังก็ช่วยไม่ได้ นอนต่อดีกว่า ตัวเขาเองก็ต้องนอนก่ายหน้าผากเหมือนกัน ใช่ว่ามีความสุขเสียเต็มประดาพอจะแผ่แผ่ให้ใครอีก

หญิงสาวสัมผัสได้ถึงความคร้านจะพุดของพฤษ์ส และนั่นก็ทำให้นึกเหงาและเศร้าลึกยิ่งขึ้นไปอีก เนื้อตัวห่างกันแค่นี้ แต่ไม่มีไออุ่นแห่งความอ่อนโยนในรักแผ่ถึงกันเลยสักนิด ตอกย้ำฐานะคู่นอนสถานเดียว ไม่ใช่คู่รัก และจะไม่ใช่คู่ครองอย่างแน่นอน

แต่สถานภาพนี้มิใช่หรือ ที่หล่อนบอกตัวเองในเบื้องต้นว่าต้องการ และจะชัดเจนความต้องการไว้ไม่ให้เกินเลยไปกว่านั้น?

พลิกร่างกลับมา เห็นพฤษ์สนอนหลับตาเอามือก่ายหน้าผากแน่นิ่ง ก็ดึงตัวขึ้นนั่งพิศไบน้ำสามส่วนอย่างขายนั่นเป็นครู่ ก่อนเรียกเขาเบาๆ

“ต่อ...”

เด็กหนุ่มลืมหูลืมตาขึ้นมองอย่างถามว่ามีอะไร

“พี่ว่า... เรากำลังทำตัวเหมือนเป็นความฝันของกันและกัน มันจางจวย สัมผัสแค่ผิวเผิน แล้วก็พร้อมจะหลุดลอยไปจากกันได้ทุกเมื่อ”

พฤษัททำหน้าเหยเอานิ้วไขหู

“เอางี้... ผมมุดเข้าไปทางหลังทีวีแล้วทำเป็นคาราละครโผล่ออกมาดีไหม? ให้เหมือนฝันที่กลายเป็นจริงของพี่เล็กใจ”

อเวรายิ้มเศร้า พฤษัทตกลงได้ตลอดเวลา แต่หล่อนก็ชักเฉยชิน โดยเฉพาะในยามต้องการสิ่งเดิมเต็มมากกว่าความขำขันบันเทิงใจ ใจหนึ่งอยากบอกเลิกกับเขาเพื่อเปิดโอกาสให้กับความถูกต้อง แต่อีกใจพอนึกถึงความเหงา หงอยเดียวดายระหว่างการรอความถูกต้องก็บังเกิดความรวดเร็วทรมานสุดทน

นี่หล่อนจะทำอย่างไร? ระหว่างใช้ชีวิตอยู่กับความผิดพลาด ทุกอย่างน่าสับสน จิตใจกลับกลอก กลืนไม่เข้าคายไม่ออกสักอย่าง

หลังจากเล่นแบดกันหนเดียวและคุยโทรศัพท์อย่างต่อเนื่องอีกหกคืน พฤษัทก็ชวนละอองฝนคูนั่ง ซึ่งสาวเจ้าก็ไม่ปฏิเสธ

ช่วงบ่ายวันอาทิตย์หลังข้าวเที่ยง สองหนุ่มสาววัยรุ่นมาเดินเคียงกันในห้างใหญ่แห่งหนึ่ง ที่แรกก็ต่างคนต่างเดิน แต่สิบนาทีผ่านไปละอองฝนก็ทนแรงเสน่ห์ที่สุดแสนจะดึงดูดของพฤษัทไม่ไหว ต้องแก้มองแก้มองหลังมือไปกระทบเขา สองสามหน ซึ่งนั่นก็ทำให้เด็กหนุ่มรู้ และรวบรวมมือหล่อนกุมหน้าตาเฉย

ใบหน้าร้อนขึ้นนิดๆ สัมผัสแปลกใหม่ช่างอบอุ่นจับใจ แต่เขาจูงมือเดินอย่างเงิบเงียบ ก็เพียงพอแล้วกับความรู้สึกเหมือนแยกตัวออกมาเป็นต่างหากจากหมู่คนขวักไขว่รอบด้าน คล้ายทิ้งโลกในอดีตไว้เบื้องหลัง และกำลังพากันเดินไปสู่โลกใหม่ที่สงบสุขตามลำพังสองคน

บรรยากาศในโรงหนังช่างเย็นละไมชวนฝันผุดผækไปจากเคย เก้าอี้นุ่ม อากาศหอม กับชายหนุ่มที่มีเงาร่างเร้าใจ ทำให้ละอองฝนคูนั่งไม่คอยรู้เรื่องนัก โดยเฉพาะเมื่อมือของหล่อนถูกเกาะกุม และแขนถูกซ้อนด้วยท่อนแขนกำยำเกือบตลอดเวลา

ออกจากโรงหนัง พฤษัทชวนเพื่อนสาวคนใหม่กินของว่างในสวนอาหาร โดยอาสาไปซื้อมาให้เสร็จสรรพ หล่อนมีหน้าที่นั่งจ้องโต๊ะซึ่งหายากหาเย็นเหลือเกินในวันซึ่งชาวกรุงนิยมเดินห้างมากกว่าทำกิจกรรมชนิดอื่น

นั่งรออยู่ครู่ ละอองฝนก็รู้สึกเหมือนมีใครมายื่นคำหว่าที่เบื้องหลัง พอเอี้ยวตัวเงมองก็เห็นพฤษัทกำลังยื่นมือก้มหน้าเหลือบแลหล่อนเฉย

“ทำอะไร?”

เด็กสาวยิ้มเห็นฟันถามด้วยสีหน้ากังวล

“เปล่า...” เขาตอบจากทำนอง “พอมองลงมาจากมุมสูง เห็นกระหม่อมคนแล้วเหมือนผมเป็นเงาเจ้ากรรมนายเวร รู้สึกยิ่งใหญ่”

เป็นมุขที่คิดขึ้นสดๆ และพอจะทำให้ละอองฝนหัวเราะได้ แต่ความจริงเมื่อเดินถึงจุดนั้น เผอิญเขาเห็นสาวสวยกำลังเดินสวนมา ถ้าหากก้าวล้าออกไปเดี๋ยวจะไม่ได้มองให้เต็มอิม เลยต้องชะงักเท้าไว้ก่อนต่างหาก เสียแต่ละอองฝนเกิดสัมผัสพิเศษอย่างไรไม่ทราบ จึงหันมาขัดลาบททางตาเข้าไปให้ก่อน

“โห! กลัวแล้วนะเนี่ย ตกคงต๋อยเป็นเจ้ากรรมนายเวรของฝนหรือ?”

ละอองฝนถามเสียงแจ้วเมื่อเขามานั่งและวางจานขนมลงตรงหน้าหล่อนแล้ว
พฤษ์สก็ก่อก่อนเอ่ย

“ผมอาจเคยอธิษฐานขอเป็นเงาตามตัวฝน เท่านั้นพอจะเป็นเจ้ากรรมนายเวรได้ไหม?”

เด็กสาวหัวเราะร่วน หลังจากกินขนมหมดและพูดคุยหยอกล้อครู่หนึ่ง พฤษ์สก็ชวนอีก

“ยังวันคนยิ่งพลุกพล่านนะะ ไปนั่งคุยกันที่บ้านฝนดีกว่า”

เด็กสาวมองเพื่อนชายหน้าใหม่ด้วยความประหลาดใจกับท่าทีกระตือรือร้นแปลกๆ ของเขา ปกติวัยรุ่นด้วยกันจะชอบชวนกันโต้เถียงหาข้อหาผู้ใหญ่ ไม่ค่อยอยากเข้าบ้านฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเร็วนัก เพราะนั่นหมายความว่าต้องเสนอหน้าให้ผู้ใหญ่เห็น และเป็นนิมิตให้รู้ว่านี่คือแฟนใหม่

“เอางั้นหรือ?”

ได้ถามหัวคิ้วขมวดๆ เพราะไม่ได้บอกพ่อแม่ไว้ก่อนว่าวันนี้จะพาใครไปหา

“เอางั้นซี บ้านฝนห่างจากที่นี่นิดเดียว ผมอยากหนีความวุ่นวายรอบตัวนี้จัง แต่ถ้าฝนไม่สะดวกใจ อยาคนั่งที่นี้ต่อผมก็โอเคนะ”

ละอองฝนคลายสีหน้า นึกอยากเอาใจเขาขึ้นมา แม้ส่วนลึกเห็นว่าเร็วเกินไปสักหน่อยก็ตาม

“เอาที่เอา ไปสิ”

เกือบครึ่งชั่วโมงให้หลัง พฤษ์สก็มาปรากฏตัวในบ้านหล่อน พอไม่เห็นรถของทั้งพ่อและแม่ ละอองฝนก็เชื่อเชียวด้วยความโล่งใจ

“ไปข้างหลังบ้านใหม่? นั่งคุยกันที่ซุ้มชิงช้า”

“โอเคเลย”

พฤษ์สตอบแบบเหยียวย้ายเลขวาลอกแล

“หาอะไรอยู่หรือ?”

“อ้อ มีหมาหรือปล่าเนี่ย?”

ละอองฝนหัวเราะขัน โดยไม่อาจล่วงรู้ความจริงในใจอีกฝ่ายได้

“สงสัยเคยผ่านประสบการณ์เลวร้าย ยังผวาไม่หาย”

“ก็... ต้องกระโดดขึ้นกำแพงกันแหละ”

“บ้านนี้ไม่มีอะไรอย่างนั้นหรอก เคยมีหมาอยู่ตัวหนึ่งของน้องสาว แต่เพิ่งตายไปไม่กี่วันนี้เอง”

“อ้อหรือ” พอละอองฝนพุดถึง ‘น้องสาว’ ของหล่อน ใจพุดหัสก็เดินผิดจังหวะขึ้นมาทันที แต่ยังคงรักษาสีหน้าได้เป็นปกติ “แก่ตายหรือยัง?”

“โดนรถทับนะซี ทรายฝากมันไว้กับตักฝน มันดันทะเล็งฝนลงจากรถไปโดนทับเฉยเลย เป็นวันถึงมาตจริงๆ ”

เดินตามกันมาถึงหลังบ้าน เห็นซุ้มชิงช้าที่ละอองฝนพุดถึง แต่ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าที่นั่นจะมีบุคคลที่ทำให้เขาตกกวางหัวใจของโตเทพระเบิด!

“เฮ้! ทราย”

ละอองฝนเรียกน้องเพราะฝ่ายนั้นนั่งหันหลังให้ ท่าทางกำลังอ่านหนังสือเพลินจนไม่สำเนียงว่ามีใครเดินมาที่แรกขณะเลี้ยวตัวตามเสียงเรียกของพี่สาวมายิ้มทัก แต่พอแลเลยมาเจอพุดหัส ยิ้มบางๆ ก็หุบลงสนิท

อาจเป็นครั้งแรกสำหรับพุดหัสที่สบตาสาวแล้วเข่าอ่อน ก็สาวที่เขาหมายใจปลงเล่นมองดูๆ คล้ายไม่พอใจอย่างแรงที่เห็นเขารุกล้ำอาณาเขตส่วนตัวของหล่อน

“นี่ต๋อย เพื่อนฤกษ์ไง” ละอองฝนแนะนำ “จำได้หรือเปล่า? เพิ่งตีแบดกันเมื่อเสาร์ที่แล้วนะ”

ถามไปอย่างนั้นเอง รู้อยู่เต็มอกกว่าผู้เป็นน้องต้องจำได้แน่ๆ ขณะเลนเบนสายตามาสบกับพี่สาวด้วยแววเขินชา

“ฝนมานั่งนี่ก็แล้วกัน ทรายกำลังจะเข้าบ้านพอดี”

“เฮ้! กลายเป็นว่าฉันมาเบียดเบียนเธอ เดี่ยวฉันเข้าบ้านเองดีกว่า”

น้องสาวสั้นศีรษะ

“เธอตั้งใจมานั่งนี่ก็เอาเถอะ พอดีทรายต้องเตรียมตัวเรียนด้วย อีกเดี๋ยวฤกษ์จะมาแล้ว”

“โอ้! วันนี้มาแต่วัน”

ขณะเลพชักพืดนิดๆ แล้วลุกขึ้นเป็นเครื่องหมายเปิดทางให้พี่สาวใช้สถานที่แทนตนได้ตามสะดวก

“ฤกษ์มาทุกวันเลยหรือครับ?”

พุดหัสสาระแนถาม ซึ่งขณะเลได้ยินแล้วขัดหูขัดตาเหลือเกิน รำๆ จะทำไม่รู้ไม่ชี้เดินหนีไปเฉยๆ แต่ความที่ได้รับการอบรมมารยาทผู้ดีมานาน จึงเห็นเป็นเรื่องน่าเกลียดสักหน่อยถ้าจะตามใจตนเองเช่นที่คิด

“ก็เกือบทุกวัน”

พยายามออกสำเนียงเสียงให้ฟังมีไมตรีจิตนิดหน่อย ไม่ออกห้วนเกินไปนัก อยากรู้อยากเห็นตนเองซัดๆ เหมือนกันว่าเหตุใดจึงรำคาญ ขัดเคือง และขวางหูขวางตาหมอนี่นักหนา เห็นด้านหน้า ด้านข้าง นัยน์ตา ไบหู จมูก ปาก ตลอดจนแข้งขา ช่างคิดคิดไปหมด

“ฤกษ์คงเข้าชั้นปรมจารย์เลยนะครับ หน้าตาเก่งๆ อย่างทรายยังต้องขอเรียนด้วยอย่างนี้”

ขณะเลหันมองเพื่อนชายคนใหม่ของพี่สาวอย่างสุดฉงน วิธีล่อยหน้าล่อยตาพุดอย่างไหลรินนั้นสื่อแสดงความ

อยากตีสนิทและความอยากรู้ให้หล่อนอยู่คู่ต่อ หล่อนฟังออก แล้วก็นึกขงน้ำหน้าอิตานี้มากขึ้นกว่าเดิม ขนาดละองฝนยืนอยู่ข้างๆ ยังกล้า ถั่วลับหลังละจะขนาดไหน

หรีตาคิดหนึ่ง จับมองใบหน้าเขาสนิทหนึ่งด้วยแววซัดลึก

“ที่ขอเรียนกับฤกษ์ ส่วนหนึ่งก็เพราะอยากได้วิชาจากคนเก่ง แต่อีกส่วนคืออยากอยู่ใกล้ผู้ชายชื่อๆ ด้วย!”

ทิ้งทวนด้วยน้ำคำบาดความรู้สึกแล้วก็เดินจากไปไม่ล่าลา

พลุ่สเผยอปากยิ้มนิดๆ โอ้แม่เจ้า! ให้ตายเถอะยาหี! แต่ละกิริยา แต่ละวาจาของเจ้าหล่อนช่างบาดใจไปหมด เหนิงเสพทุกรายละเอียดในหล่อนเต็มตาด้วยความลุ่มหลง ทั้งรูปสมส่วนภายนอก ทั้งกิริยาวาจาอันเยียบคม ตลอดจนกระทั่งประกายกระจ่างในดวงตาคลายอัญมณีหายาก ทุกความเป็นหล่อนเหมือนมีชิ้นเพื่อสาปเขาให้กลายเป็นรูปปั้นทำทัศนารินทร์โดยแท้...

จงฤกษ์เดินเข้าบ้านแฟนสาวงๆ เพราะพอเจอกันก็โดนฉะเลทำหน้าที่ไล่ แดมพอมายู่ในห้อง หล่อนยังนั่งจ้องเขม็งด้วยสายตาคุ่นเขียวไม่เลิก เด็กหนุ่มอีกอีก ทำหน้าทำตาเหอหრა พยายามนึกทบทวนความผิด แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออก

“มีอะไรเหอหราย?”

“เพื่อนเธอเป็นคนยังไง ช่วยเล่ามาให้ละเอียดหน่อย”

แค่คำว่า ‘เพื่อนเธอ’ ก็รู้กันว่าหมายถึงใคร แต่เสียงขรมของฉะเลทำให้จงฤกษ์คิดว่าคงมีเรื่องไม่ชอบมาพากลนัก และเพราะอย่างนั้นจึงต้องตอบด้วยความระมัดระวัง

“เจ้าต๋อยนะเหอ ก็... เป็นคนสนุกสนานดี เข้ากันได้กับทุกคน”

“ฤกษ์ก็รู้ว่านั่นไม่ใช่เรื่องที่ทราวยากรู้”

“อ้าว! โธ่! เราไม่รู้ใจคนได้เหมือนพ่อหมออุปการะนะ”

“ไม่เข้าใจจริงๆ ...” เด็กสาวเริ่มออกอาการกระพืดกระพืดเล็กน้อย “เมื่ออาทิตย์ก่อนทำไมฤกษ์ต้องพาเขามาเล่นแบดกับพวกเรา”

“ก็... จะได้ครบคู่ไง”

ฉะเลแลลึกลงไปในดวงตาของแฟนหนุ่มอย่างคาดคั้น

“ขอเถอะ อย่าปิดบัง อย่าโกหก อย่าทำให้ทราวยารู้สึกว่าเธอมีเหตุผลลึๆ ที่ไม่ยอมเปิดเผย ทราวยอยากให้เราสองคนรู้จักกัน และที่จะเป็นอย่างนั้นได้ก็ต้องเริ่มจากการตรงไปตรงมา ไม่อำ ไม่เฉลใจ ไม่มีพิธีให้ต้องกลบเกลื่อน”

จงฤกษ์ถอนใจยาว นี่เขาคงทำอะไรผิดไปอีกแล้วกระมัง? แต่ทำที่กระบิงกระบอนเป็นครั้งแรกของฉะเลก็ไม่ทำให้เขามีทางเลือกมากนัก ต้องตัดสินใจเล่าที่ไปที่ไปอย่างเปิดเผย ทั้งที่ยังไม่ทราบเค้าปัญหาชัดเจน

“วันที่ต๋อยเจอเราสองคนในห้างนะ คือมันก็... เอ่อ... งามๆ แบบอยากรู้อยากเห็นว่าทราวยมีพี่สาวน้องสาวหรือเปล่า พอเราตอบว่ามี มันก็รีบรื้อให้ชวนทราวยกับพี่สาวไปเล่นแบดกัน”

ณชะเลเอนหลังฟิงพนัก

“ถูกษ์เคยบอกทราวยว่าเขาเจ้าชู้มากใช่ไหม?”

“ก็... คงงั้น”

“เขาหักอกผู้หญิง ทิ้งขว้างผู้หญิงมานักต่อนัก โดยไม่แคร์ว่าใครจะเป็นจะตายยังใช่ไหม?”

“เอ่อ... อันนี้เราไม่รู้ละเอียดเท่าไร ด้วยความสัตย์จริงเลยนะทราวย เคยแต่เห็นมันควงคน โน้นคนนี่ ไม่เคยเห็นตอนเลิกหรือ สดท้ายใครฟุ่มฟายแคไหน หรือจากกันด้วยดียังงั้นเราไม่รู้เลย”

“เอาเฉพาะที่เขามาแล้วให้เธอฟังก็ได้ เขาหวานแสนห้ เขาหลอกปู้ปู้ย่า แล้วเอามาบรรยายก็ร้ายแล้ว?”

จงถูกษ์เริ่มเห็นเงาความผิดของตัวเองบีบรัดเข้ามาอย่างชัดเจน

“ก็... หลายอยู่”

“รู้ทั้งรู้ แต่เธอก็ยังพามาพบกับพี่สาวของทราวย?”

เด็กหนุ่มทำหน้าที่ไม่ถูก จะให้บอกได้อย่างไรว่าเขาแค่อยากเอาหล่อน ไปอวดเพื่อนให้มันอิจฉาเล่นเท่านั้น

“เราคิดว่า...” จงถูกษ์พยายามหาข้อแก้ตัว “อย่างฝนน่าจะเหมือนๆ กับทราวย ธรรมชาติมันโม ทนคน แล้วก็ไม่ใช่สนใจผู้ชายแบบเจ้าต๋อย”

ณชะเลสายหน้าซำๆ กัดริมฝีปากเหลือบแลไปทางหลังบ้านก่อนกะพริบตาควัดมองแฟนหนุ่มด้วยแววผิดหวัง

“เพื่อนเธอกำลังนั่งคุยกับฝนอยู่ที่ซุ้มชิงช้าแน่ะ...” หล่อนเอ่ยเสียงขึ้น “ลองแอบมองทางหน้าต่างสิ พี่สาวทราวยหน้าชื่นตาบานเหมือนลิ้มโลกทั้งใบสนิททีเดียว!”

ตอนที่ ๒๘ โลกกลม

ขณะที่บรรยากาศในห้องกำลังตึงเครียดอยู่นั่นเอง ก็มีใครคนหนึ่งกดกริ่งหน้าบ้าน จึงเหมือนระฆังดังให้พักยก การสอบสวนเอาความผิด ณชะเลทิ้งค้อนให้แฟนหนุ่มวงหนึ่งก่อนจำใจลุกขึ้นดูว่าเป็นใคร พอเห็นอเวรายืนอยู่ที่รั้วก็รีบเดินออกไปจากห้องทันที

หางตาเห็นละอองฝนเดินมาจากทางซ้าย แต่ยังอยู่ห่างประตูมากกว่าหล่อนเลย โบกมือให้และส่งเสียงบอกพอได้ยิน

“เดียวทราวยใจให้น้ำแกเอง ฝนไปเถอะ”

ละอองฝน โบกมือตอบแล้วเดินย้อนกลับทางเดิม ณชะเลเหลือบมองตามด้วยสายตาเป็นห่วงราวกับเห็นพี่สาวเดินกลับหนองน้ำที่มีจระเข้อ้าปากกรออยู่ แต่ก็จำต้องหันมาสนใจญาติที่หน้าบ้านก่อน

“สวัสดิ์ค๊ะน้ำแก”

ยกมือไหว้ฝ่ายนั้น อเวรรับไหว้และยิ้มให้ ณะเลไม่ต้องสังเกตมากก็เห็นแววมองในดวงตาน้ำสาวณัด เขา
ได้ว่าคงมีทุกข์มาขอคำปรึกษาจากแม่หล่อนตามเคย

“คุณแม่ยังไม่กลับนะคะ” บอกพลางไขกุญแจประตูให้ “เอารถเข้ามาไหม?”

“จอดไว้ข้างนอกนั่นแหละ ไม่เป็นไร”

“นัคแม่ไว้ช่วงนี้หรือคะ? เดี่ยวทรายโทร.บอกให้ว่าน้ำเค็มมาแล้ว”

“ไม่ต้อง” ปฏิเสธและก้าวเข้ามาข้างใน “ไม่ได้ค้นศัพท์หนองไว้หรือก กำลังเซ็งๆ ความจริงคุยกับทรายก็ได้ น้ำ
เหงา ไม่อยากอยู่คนเดียว แล้วก็ไม่อยากคุยกับซีที่มันกำลังขำแย่ยิ่งกว่าน้ำอีก”

“งั้นมาค่ะ”

ณะเลงมืออีกฝ่ายเข้าบ้านด้วยท่วงทีของผู้พร้อมจะให้ความอาทร อันเป็นกิริยาที่ติดมาจากแม่

เมื่อละอองฝนเดินไปเปิดประตูให้กับผู้มาดกริ่ง ที่แรกพฤษ์ก็ไม่ได้ใส่ใจเท่าใด แต่พอได้ยินเสียงของณะ
เลร้องบอกความว่าหล่อนจะเป็นคนไปไขประตูให้ ‘น้ำเค็ม’ เอง เด็กหนุ่มก็สะดุ้งเฮือก เพราะชื่อนั้นออกจะฟังไม่เป็น
มงคลนักเมื่อเอ่ยขึ้นแล้วๆ นี้

แวบแรกแค่นี้ก็น่าจะบังเอิญชื่อพ้องกัน แต่ก็ลุกขึ้นขยงโยียงหยกแอบชะเง้อมองไปทางหน้าบ้านเพื่อความ
แน่ใจ ซึ่งเมื่อลอดคองไม่บังกับเหลี่ยมเรือนก็เห็นความเป็นไปได้ถนัด และเพราะความที่ไม่ใช่คนสายตาสั้น ร่างหญิง
สาวผู้มาเยือนจึงปรากฏชัดเจนต้องแยกเขี้ยวราวกับใครเอากับดักหนูมาหนีบกัน

ทำไมโลกถึงได้กลมยิ่งกว่าลูกโบว์ลิ่งอย่างนี้? รีบกลับลงนั่งในซุ้มชิงช้าแทบไม่ทัน หัวใจเต้นตึกๆ แรงกระแทก
ของเรื่องบังเอิญระดับ ‘อุบัติเหตุ’ ทำให้มีนั่งทำอะไรไม่ถูกไปชั่วครู่ แต่พอละอองฝนกลับมาถึงเขาก็ดีหน้าตายยิ้มให้
หล่อนอย่างสนิทสนม

“ใครหรือฝน?”

“อ้อ... น้ำสาวนะ”

“มีธุระกับฝนหรือเปล่า?”

“เปล่าหรือก น้ำเค็มชอบมาคุยกับแม่ นี่แม่ยังไม่กลับ น้ำเค็มก็คงต้องนั่งรอ”

“ฝนต้องไปต้อนรับขับสู้หรือเปล่า ผมกลับก่อนก็ได้นะ”

“อ้าย! ไม่ต้อง คนกันเอง ให้ทรายเขาจัดการ ราชันนั้คุยกระหนุงกระหนิงกับน้ำเค็มถูกคอกอยู่แล้ว”

พฤษ์สเห็งือตกใน น้ำลายเหนียวจนกลืนแทบไม่ลง อเวรสนิทกับณะเลเสียด้วย!

“ครอบครัวนี่ทำทางอบอุ่นดีจังนะ” เด็กหนุ่มรักษากิริยาแจ่มใสไว้อย่างดี “ยิ้มแย้มกันถ้วนหน้า แถมมีคน
เดินเข้าออกตลอด เหมือนพากันมาหาความสุขจากที่นี่ทั้งนั้น”

ละอองฝนยิ้มปลื้ม

“ใครจะมีความสุขได้เท่าต่อยลัะ รวยอารมณ์ขัน มองโลกสนุกสนาน ได้ทั้งวัน”

“เอ่อ...” เด็กหนุ่มทำที่ล้วงกระเป๋าหยิบมือถือและพลิกข้อมือดูเวลา “ก็โหมงแล้วเนี่ย... ชะอู๊ย!”

แกล้งทำตาถลนร้องราวกับใครเอามีดมาจิ้มเอา

“ต่อยมีนัดหรือ?”

“อือ...”

เขาทำที่ร้อนรกดเบอร์เข้าบ้านตัวเอง และเป็นการกดจริง มีคนรับจริง ไม่จริงอย่างเดียวคือเนื้อความที่พูด

“ฮัลโหล พ่อหรือ? ไอ้เจ๊ยไปถึงบ้านหรือยัง?... ใจนะซี! นัดมันไว้แล้วลืมสนิท คุยติดลม... นั่นแหละๆ ไอ้เจ๊ยที่หน้าเหมือนปลาหมึกบคนั่นแหละ... ใจถ้ามัน ไปถึงพ่อช่วยให้มันนั่งรอผมก่อนนะ แล้วอย่าเอาเป็บซี่ให้มันกินล่ะ มันไม่มีความสำคัญขนาดต้องเลี้ยงน้ำอัดลม”

ละอองฝนปิดปากหัวเราะกึกๆ พอเขาตัดสายก็ถามว่า

“ถ้าฝนไปนั่งรอต่อยจะได้กินอะไรมั่งเนี่ย?”

พฤษหเสือบตาขึ้นข้างบนและเกาคอนิก

“อือม... อาหารช่องเต้คงน้อยไป เอาอะไรดีหว่า?”

เด็กสาวยิ้มกว้าง

“ขอแค่ น้ำก็อกไม่ผสมน้ำมันพรายแก้วเดียวก็พอแล้ว”

“น้ำมันพรายใครเขาเอาผสมน้ำ เขาป้ายตัวต่างหาก”

“รู๊ตี่... ฝนเคยโดนบั้งหรือเปล่าก็ไม่ทราบ”

เด็กหนุ่มหัวเราะและชักิ้วทำดาวว

“ทำไมถึงสงสัย มีอาการผิดปกติหรือ?”

“ก็ไม่เชิง”

ละอองฝนเบะปากนิดๆ อย่างไว้ที พฤษหระบายยิ้มเจ้าเสน่ห์ก่อนทำหน้าที่เสียดาย

“แย้จิง ผมคงต้องไปแล้ว นัดเพื่อนคูกีตาร์นะ เผื่อมันซื่อต่อผมจะได้ซื้อตัวใหม่”

“เล่นกีตาร์ด้วยหรือ?”

“ก็พอไหวอยู่ แต่ตอนนี้กำลังคิดว่าถ้าได้กีตาร์ใหม่ ก็อยากเล่นให้ฝนฟังเป็นคนแรก”

ละอองฝนพยักยิ้ม จินตนาการบอกตนเองว่าถ้าพฤษหนั่งเล่นกีตาร์ ก็น่าจะเป็นอะไรที่เท่สุดๆ

“ผมไปก่อนนะฝน”

เด็กสาวรีบลุกขึ้นก้าวนำไปเปิดประตูไว้ให้ พฤษหสก้มหน้าก้มตาขอย่งตามด้วยใจเต้นไม่เป็นลำดับ อายากรู้คาตาปิดตา

คน จะได้ภาวนาอย่าให้มีสายตาในบ้านคูใดๆ เห็นเขาแม่แต่เงา

อาการรีบร้อนเดินไม่เหยียวลังคังไม่เป็นที่ผิดสังเกตสำหรับละอองฝน เพราะเขาหลอกว่าจะรีบกลับไปหาเพื่อน พอพ้นเขตรั้วบ้านมาได้พฤษภก็เป่าปากพฤษภ สัมผัสรู้สึกที่ปลอดโปร่งบอกเขาว่าไม่มีใครในบ้านทราบความเคลื่อนไหวขณะเขาเดินออกมา และหากภายในสิบนาทีนี้ไม่มีสายเรียกเพื่อเอาเรื่องจากอเวรา สัมผัสที่หกของเขาก็คงทำงานถูกต้องแม่นยำ

เกือบบรรลุแล้ว... ใครจะไปนึกฝันว่าจอมใจของเขาเป็นคนที่สนิทของอเวรา ที่นี้ทำอะไรดี? พฤษภสเกาหัวคิดหนัก ที่เขาจับละอองฝนจนเข้าบ้านได้ ก็ด้วยประสงค์เดียวคือปรากฏตัวให้ฉะเลเห็นบ่อยๆ ด้วยความเชื่ออำนาจเสน่ห์แห่งตนที่อาจสะกดสาวไหนๆ ให้หลงได้หมด ขอเพียงพบเจอเป็นประจำเท่านั้น

การใช้ละอองฝนเป็นสะพานอาจล่อแหลมอยู่สักหน่อย แต่เขาก็วางแผนไว้แล้วว่า ‘ส่งต่อ’ ให้เพื่อนอีกคนที่ฝึไม่ลายมือใกล้เคียงกัน กะจัดฉากให้เหมือนละอองฝนเป็นฝ่ายทิ้งเขาไปหาคนใหม่ ส่วนเขาก็มีน้ำใจนักกีฬาพอจะคบกับหล่อนในฐานะเพื่อนต่อ ถึงตรงนั้นคงมีโอกาสคุยกับฉะเลได้หลายคำแล้ว ก่อร่างสร้างสายใยสัมพันธ์ภาพให้หล่อนหวั่นไหวได้ระดับหนึ่งแล้ว

นี่คือเส้นทางหินที่สูดนับแต่จับสาวมา แต่เขาก็ยินดีลงทุน และทำใจยอมกระทั่งรอเป็นปี เขาพิศواسฉะเลขนาดนั้น!

ทว่าวันนี้... ราวกับแผ่นดินไหวให้ทุกสิ่งพังครืน ฟ้าแล้งหรืออย่างไรจึงส่งอเวรามาเป็นญาติของฉะเล? ศรัทธาที่มีต่อคำว่า ‘บังเอิญ’ มาช้านานเหือดแห้งหายหนไปจนสิ้น ต้องมีอะไรสักอย่างที่อยู่เบื้องหลังความประจวบเหมาะอันน่าเจ็บปวดนี้!

แต่ต่อให้คนชั่วของเรื่องโยนโทษอย่างที่สุด ก็คงกลอกตาอีกอัก นึกไม่ออกว่าจะหาใครมาเป็นแพะรับบาปดีกับอุบัติเหตุที่ปรากฏ...

พฤษภคิด คิด และคิด กรรมของอเวราแตกต่างจากละอองฝน ขึ้นให้ฉะเลรู้เรื่องราวระหว่างเขากับอเวรา ทุกอย่างก็ฟังพินาศหมดรูปเท่านั้น

เขารักฉะเล... รักจริงๆ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ช่าง หญิงอื่นหมั่นแสนแม่นยำจาพาทีกี่พันคำ ก็ไม่ทำให้เขาหลงรักได้เท่าคุยกับหล่อนเพียงสองสามคำ เขาเองยังไม่รู้เลยว่าทำไมตัวเองคลั่งไคล้ใครสักคน ได้ขนาดนี้ จะมีคำอธิบายใดดีไปกว่าได้เคยเป็นคู่สร้างคู่สมร่วมอภิรมย์กันมาแต่ปางก่อนเล่า?

และเพราะปักใจเชื่อเช่นนั้น พฤษภก็ไม่คิดว่าจะยอมให้สิ่งใดมาเป็นอุปสรรคขัดขวางความรักของเขาได้อย่างเด็ดขาด!

อเวราพร้อมรับประทานอาหารเย็นกับครอบครัวของรสริน ห้วงเวลานี้บ้านพี่สาวหล่อนดูอุ่นหนาฝาคั่งขึ้นกว่าเดิม เพราะนอกจากหล่อนแล้วยังมีองฤกษ์มาร่วมวงอีก หล่อนเห็นเขาเป็นครั้งที่สอง แต่ต่างฝ่ายต่างยิ้มให้กัน ได้ราวกับเป็นเครือญาติกัน

“รู้ว่าฤกษ์เก่งคอมพ์อย่างนี้วันหลังน่าจะขอใช้บริการบ้างแล้ว”

นั่นเป็นประโยคเดียวที่มีต่อเขาระหว่างร่วมโต๊ะ

“ด้วยความยินดีครับน้ำเค็ก”

และนั่นก็เป็นประโยคเดียวที่จงถุกษ์ตอบเธอ ต่างฝ่ายต่างมีความรู้สึกร่วมกันประการหนึ่ง คือไม่เป็นส่วนเกินของบ้านหลังนี้ นั่นจึงก่อให้เกิดไมตรีจิตโดยง่ายแม้ทักกันแค่หนึ่งคำ

เธอราลอบชำเลื่องมาทางฉะเลกับจงถุกษ์บ่อยๆ หลานสาวของหล่อนก้มหน้าก้มตาอยู่กับงานข้าวไม่ค่อยหันไปใส่ใจแฟนหนุ่มเท่าใดนัก วันนี้ท่าทางอาจมีเรื่องไม่ได้ใจอะไรสักอย่าง แต่แม้มีอาการหมองเมินอยู่เล็กๆ เช่นนั้นอากาศรอบตัวคู่รักคู่ใหม่ก็ยังดูสดชื่นน่าอัศจรรย์เห็นแล้วทำให้หายากมีบ้าง คือได้เข้าคู่กับใครสักคนแล้วก่อนบรรยากาศน่าอบอุ่น น่าเชื่อว่าทุกปัญหาสามารถคลี่คลายไปในทางดีได้เสมอ

หญิงสาวถามตัวเองว่าเคยมีช่วงเวลาชนิดนี้บ้างไหม มีใครสักคนที่ทำให้เชื่อว่ารักและปักใจกับหล่อนเพียงคนเดียวไปจนตาย คำตอบที่น่าตกใจคือไม่เคย! ในวัยเดียวกับฉะเลหล่อนโหยหาเจ้าชายในฝันยิ่งกว่าอะไรอื่น ความสมบูรณ์แบบจุกเทวดาจำแลงต้องมาก่อนเสมอ หล่อนไม่แม้แต่จะคิดถึงความรักกันได้และสัมพันธ์ภาพอันปรองดองที่ยืนยาว และนั่นก็กลายเป็นเครื่องเสพติดทางนิสัยอย่างหนึ่ง ที่เหมือนเข็ดแต่ก็แก้ไม่หาย

เมื่อรู้จักฉะเลพอควร หล่อนได้แก่งคิดว่าคนที่ผู้หญิงจะเลือกใครสักคนมาเป็นแฟนนั้น ขึ้นอยู่กับนิสัยใจคอของตัวผู้หญิงเองเป็นอันดับแรก ย้อนไปเมื่อหล่อน ๑๗ เท่าฉะเล หากเห็นผู้ชายหน้าตาแบบจงถุกษ์ก็คงเมินสนิทเพราะวันๆ หมกมุ่นอยู่กับเสียงวิจารณ์ของสหายไฮโซ ว่าใครหล่อกว่าใคร ใครรวยกว่าใคร และใครมีความดึงดูดทางเพศสูงกว่าใคร ที่จะให้ชายตามมาเลหรือเสียเวลาคิดถึงหนุ่มระดับจงถุกษ์สักแวบนั้น ฝันไปเถอะ

และจนทุกวันนี้ก็ยังทำใจรับผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาประมาณจงถุกษ์ไม่ลงอยู่ดี คงต้องรอให้หล่อนใกล้ขึ้นคานเสียก่อนกระมัง ใจถึงจะเล็งที่คุณสมบัติภายในก่อนยอมแพ้ให้แก่คุณสมบัติภายนอกดังที่กำลังเป็น

หลังอาหารมื้อเย็นผ่านไป รสรินก็พาน้องสาวมาเดินดูลมชมดาวนอกตัวบ้าน หล่อนเงิบรอมเมื่อน้องสาวคนสวยเปิดปากกระบายอะไรออกมาก่อน แต่จนแล้วจนรอดก็มีแต่ความเงิบ รสรินจึงต้องเป็นฝ่ายเปิดฉากด้วยการเดา

“วันนี้เขาไม่ว่างหรือ?”

เธอราก้มหน้าจุก

“หลายวันที่ผ่านมา แบบว่า... เมินๆ กันอยู่นะคะ ไม่ค่อยบอก ไม่ค่อยรู้ความเป็นไปเท่าไร”

รสรินรู้อยู่ก่อนแล้วว่าอะไรเป็นอะไร หล่อนถามเพื่อให้น้องสาวเริ่มเปิดปากเท่านั้น แล้วเดี๋ยวทุกอย่างก็คงพรุ่งพรูออกมาเป็นชุดเอง หล่อนแค่เงิบรอฟังอย่างเดียว

“พี่หน่อง... พุดอะไรหน่อยสิคะ”

รสรินเบิกตานิดหนึ่งอย่างพิศคาคเล็กน้อย

“เธอจะให้พี่พุดอะไร?”

“อะไรก็ได้ คำเค็กให้สำนึกก็ได้”

สาวใหญ่ผินหน้าออกข้างทางครู่หนึ่ง ก่อนเบนกลับมามองสิ่งที่อยู่ตรงหน้าตามปกติ

“เอาเป็นว่าพี่ถามแค่นี้ก็แล้วกัน... รู้ตัวหรือยังว่าใช้ชีวิตมาถึงไหนแล้ว?”

อเวรานิ่งคิด สมองค่อยๆ เริ่มทำงานเหมือนมอเตอร์ที่แข็งค้างค่อยๆ กลับหมุนใหม่อีกครั้ง

“มาถึง... จุดสรุปจุดหนึ่งมั้งคะ”

“สรุปว่า?”

น้องสาวนิ่งอันก่อนกลืนใจตอบ

“แค่ก็เพิ่งรู้สึกว่าการใช้ชีวิตเหมือนกับดัก มันดึงดูใจให้หลงเข้ามาอยู่ในวังวนทุกอย่างไม่รู้จบ แล้วตอนนี้แค่ก็เป็นเหยื่อหน้าโง่ตัวหนึ่ง”

รสรินยิ้มเล็กน้อย

“ถ้าเหยื่อโง่จริง ก็ไม่มีทางรู้ตัวหรือกว่าเป็นเหยื่อ และจะไม่คิดค้นหาทางหนีด้วย”

อเวราก็หันหน้า กะพริบตาปริบๆ

“ใจแค้กเหมือนยังไม่อยากหนี...”

“จะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม ถ้าไม่คิดหนี วันนี้เธอไม่มาที่นี้ด้วยท่าทีแบบนี้หรอก” เว้นวรรคไปอีดีใจก่อนล่ำทับด้วยหางเสียงคมกริบ “เลิกคบเถอะ จะได้ไม่ต้องเป็นทุกข์ต่อ”

คำพูดของสาวใหญ่เรียบง่ายคล้ายสั่งให้อีกฝ่ายเอากรรไกรตัดกระดาษ แต่ฝ่ายรับคำสั่งฟังแล้วถึงกับก้าวเท้าชาลงจนใกล้หยุดเดิน

“แค่ก็พยายามค่ะพี่หน่อง”

แค่พูดก็รู้ตัวแล้วว่าฝืดฝืนปานไหน หล่อนมีความทุกข์ อยากพ้นทุกข์ แต่ก็ยังหวงเหตุแห่งทุกข์ ก็เหมือนเต็มใจจะรักษาความทุกข์เอาไว้ ทั้งนี้ก็ด้วยรสชาติขวนเสพติดของเนื้อทุกข์นั้น โดยแท้

รสรินพยายามรักษาความสงบเย็น เปิดใจกว้างด้วยความหยิ่งรู้ว่ากระแสความสุขจากเมตตาคิดของหล่อนจะกล่อมคลี่คลายความทุกข์ในใจน้องสาวให้เบาบางลงได้ไม่มากนักน้อย

“เธอจะเลือกแฟนแบบไหนให้ตัวเองก็ตาม รู้ไว้เถอะว่าเธอไม่ได้เลือกแค่คน แต่เธอกำลังเลือกใจตัวเองด้วย เขาเป็นแบบไหน ใจเธอก็จะค่อยๆ เป็นแบบนั้น ถ้าเขาเอาแต่สนุก ใจเธอก็อยากเอาแต่สนุกด้วย ถ้าเขาฉาบฉวย ใจเธอก็ฉาบฉวยตาม ถ้าเขาเป็นเด็ก ใจเธอก็จะถอยกลับลงไปเป็นเด็กได้อีก สำหรับเจ้าหมอนี่มันเข้ากับตัวตนที่แท้จริงของเธอเสียที่ไหน? แค่ต้องฟังเสียงให้เห็นโทษของการคบหาเด็กมากๆ หมั่นถามตัวเองจนกว่าใจมันจะได้ยิน”

“จะให้ถามมันว่าอะไรคะ? ขอแบบกระตู่ใจได้แรงหน่อยก็ดี”

“ก็เช่น... รู้ตัวหรือยังว่าอยู่กับเด็ก?”

อเวราก็หัวเราะหึหึ

“ถ้าอันนั้น เค้กถามตัวเองมาหมื่นครั้งแล้วมั้งคะ ใจไม่เห็นจะมีทำว่าได้ยินสักที หรือถึงได้ยิน มันก็เฉยเฉยจน... น่าจะด้านไปแล้ว”

น้ำเสียงนั้นหงอยเสียนรสนีนึกสงสารขึ้นมาอีก

“ยังไม่ถึงขั้นนั้นหรือหน้า”

“มันมีอีกหลายคำถามวนเวียนอยู่ในหัวนะคะพี่หน่อง เช่น ตกลงนี้เราจะต้องเวียนว่ายอยู่กับการเจอผู้ชายทิ้งขว้างไปตลอดชีวิตหรือเปล่า เด็กไม่เข้าใจ ทำไมเวรกรรมส่งแต่ผู้ชายห่วยๆ มาให้เลือกตลอด”

ปลายประโยคเน้นเสียงด้วยความแค้นชะตากรรมของตน ซึ่งรสนีนก็รู้สึกเห็นใจ แต่ไม่ทราบจะหาใครเหมาะทั้งตัว เหมาะทั้งใจมาประเคนให้

“ถ้าวิธีคิด วิธีฝันถึงผู้ชายของเธอเปลี่ยนแปลง ตัวเลือกที่เข้ามาก็อาจเปลี่ยนไป... ถ้ายังคิดเป็นแฟนกับผู้ชายเจ้าชู้นะ ลืมได้เรื่องหวังเป็นหนึ่งเดียวของเขา อย่างมากเธออาจเป็นหมายเลขหนึ่งครูหนึ่ง แล้วที่สุคก็เลื่อนอันดับไปเป็นหมายเลขสอง หรือกระทั่งสามอยู่ดี”

อเวราก็มองพื้น ยอมรับเสียงอ่อย

“นี่เป็นจุดอ่อนที่ทำให้เด็กเกลียดตัวเอง เค้กพยายามเปลี่ยนวิธีคิด แต่ไม่สามารถเปลี่ยนวิธีที่รู้สึกได้เลย และความรู้สึกตัวเดียวก็ไม่พาให้เด็กไปไกลถึงไหนเสียที”

รสนินเงยหน้ามองดวงจันทร์เฉย ไม่ได้ตอบอะไร

“พูดไปพูดมาเหมือนพายเรือในอ่าง” อเวราก็หัวเราะและยิ้มแหย “สงสัยเค้กมารบกวนให้พี่หน่องเหนื่อยเปล่าอีกแล้ว ในที่สุดเค้กก็ต้องหลงวนอยู่กับอ่างใบเดิม”

รสนินกำลังมีออ่อนเท้าอ่อน คิดๆ เช่นนั้นอยู่เหมือนกัน เลยรับง่าย

“นั่นสิ”

สองพี่น้องมองหน้ากันในเงามืด ครูหนึ่งก็หัวเราะเอื่อยๆ ขึ้นมาพร้อมกัน

ในห้องทำงานชั้นล่างซึ่งกลายเป็นสถานที่เรียนพิเศษมาระยะหนึ่ง บัดนี้ชนะเลิศกำลังนั่งหน้ามู่ยู่อยู่กับแฟนหนุ่มตามลำพัง ต่างฝ่ายต่างเงิบ กระทั่งเด็กสาวหมดความอดทน

“เอาใจดีเนี่ย วันนี้ไม่มีอารมณ์เรียนแล้ว ฤกษ์กลับไปก่อนเถอะ”

แม้จ้องฤกษ์มาตั้งแต่ก่อนเย็น เฉลี่ยเลิศก็ต้องต้อนรับจับคู่เราโดยพาไปคุยกันเป็นส่วนตัวในห้องนอนของหล่อน ทิ้งแฟนหนุ่มให้นั่งคนเดียว นัยหนึ่งเป็นการทำโทษที่เขาพานักเลงผู้หญิงมารู้จักกับพี่สาวหล่อนจนได้เรื่อง ขนาดเอาตัวเข้าบ้านกันแล้ว

เด็กหนุ่มยังคงคำถามตรงๆ

“ยังขุนเราอยู่หรือ?”

แล้วเขาก็ได้คำตอบตรงไปตรงมาจากแฟนสาวเช่นกัน

“ใช่!”

จงฤกษ์ทำตาโต ขึ้นมือออกมาโบกซ้ายๆ พยายามเลียนท่านักสะกดจิตผู้นำเกรงขาม

“โอม... จงหายโกรธ โอม...”

ภาพที่กระทบตาทำให้ฉะเลเส้นตื้นได้กะทันหัน แต่ทิวจากความขุ่นเคืองรังเสียงหัวเราะไว้ครู่หนึ่ง ก่อนกลั้นไม่อยู่ ต้องคลายสีหน้าปล่อยเสียงหัวเราะยาวออกไป และพอหัวเราะเสร็จก็แก้เก้อด้วยการยกมือทูปไหล่เขาอีกใหญ่

“ลูกเล่นซกแพรวพรวนะ”

จงฤกษ์มอ้ม เขาเรียนรู้เร็ว และทราบว่าคุณจะหายโกรธก็เพราะได้หัวเราะจำนี่เอง

“เราจะพยายามพูดให้เจ้าต่อyleิกคบกับฝนเอง”

เด็กสาวหน้าอขึ้นมอีก แต่ไม่ขนาดหันหนีกัน เริ่มยอมสบตากับเขาแบบเป็นงานเป็นการ

“ฝนจะได้แก่นทรายข้ามชาติเลยนะซี”

“แล้วจะให้เราทำไง บอกมาเลย เปลี่ยนแผนจากสร้างเครื่องพยากรณ์กรรมมาเป็นเครื่องย้อนเวลาดีไหม? จะได้กลับไปแก้ไขเหตุการณ์เสียใหม่”

ฉะเลหัวเราะในลำคอ ความจริงอารมณ์เย็นลงมากแล้ว และเริ่มเห็นว่าหล่อนอาจคิดนไปก่อน ไข่กินงามอยู่สักหน่อย แม้อธิบายตัวเองยังยากเลยว่าจะทำไมถึงเป็นเด็กเป็นร้อนเกินการณ์ขนาดนี้ นี่หล่อนเล่นงานแฟนหนุ่มเสียราวกับรู้ดีวันหนึ่งละอองฝนต้องเจ็บเจียนขาดใจจะนั้น อาทิตย์หน้าพี่สาวหล่อนอาจตาสว่าง เลิกข้องแะกับพฤษไปเองก็ได้

“ถ้าเครื่องพยากรณ์กรรมของเธอสำเร็จ และสามารถบอกได้ว่าใครคิดมาดีหรือมาร้ายอย่างไรก็เหมาะเลยนะ”

เด็กสาวรำพึงด้วยหางเสียงทอดอ่อนกว่าเดิม และพอพูดถึงเครื่องพยากรณ์กรรม จงฤกษ์ก็ทำท่ากระตือรือร้น

“สองวันนี้เราเพิ่งได้ไอเดียลับหน้าล่ะ”

หน่วยตาของฉะเลพลอยเบิกกว้าง

“ยังไงเธอ?”

“วันก่อนเรามองวิบากกรรมในแง่ของเหตุการณ์ร้ายที่เข้ามากระทบตัว อย่างเช่นเศษแก้วที่วางรอให้เราเหยียบในห้องน้ำ ที่นี้กลับไปนั่งคิดทบทวนอยู่นาน ก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาอย่างหนึ่ง คือวิบากกรรมในรูปของเหตุการณ์ร้ายนั้นเป็นสิ่งที่ตรวจจับได้ยาก เราควรเริ่มจากเบสิก คือวิบากกรรมในรูปที่ตรวจจับได้ง่ายกว่านั้น เอาแบบที่เป็นรูปธรรมหน่อย แล้วค่อยขยายผลไปหาสิ่งที่เป็นามธรรมภายหลังน่าจะดี”

“เธอหมายรูปร่างหน้าตา?”

จงฤกษ์ผงกศีรษะ

“ใช่! หลังจากอ่านบทพรรณรายละเอียดในหนังสือ ‘เลือกเกิดใหม่’ ที่ทรายให้เรามา เราได้ข้อสรุปอย่างหนึ่งคือ วิชากรรมจากอดีตชาติที่ปรากฏชัดเจนที่สุด ก็คือร่างกายของพวกเรานี้เอง ทั้งในแง่ศักยภาพแบบมนุษย์ซึ่งวิเศษกว่าสัตว์โลกชนิดอื่น ทั้งในแง่ของความเป็นหญิงเป็นชายซึ่งมีข้อได้เปรียบเสียเปรียบแตกต่างกัน และทั้งในแง่ความมั่งคั่งระหว่างชั้นส่วนต่างๆ หากเรามีวิธีวัดคุณภาพสิ่งเหล่านี้ได้ ก็น่าจะตีค่าถูกว่า ‘ทุนเก่า’ อันเกิดจากทานและศีลที่แต่ละคน พกติดตัวมาจากชาติก่อนๆ นั้น หนักเบาสักประมาณไหน”

นัยน์ตามชะเลทอแววจิตจรสขณะคิดตามและพยายามเดา

“หมายถึงถ้าสำเร็จ พอใครขึ้นเครื่องข่งน้ำหนักกรรม จะมีตัวเลขบอกว่าคุณหนักเท่าไร บรรทุกบาปมากี่ตัน อะไรประมาณนั้นหรือ?”

“เรื่องรูปแบบเครื่องพยากรณ์กรรมยังคงคลุมเครืออยู่ ยังคิดไม่ออก ขึ้นนี้แค่หาความเป็นไปได้ว่าจะตีค่าวิชากรรมอย่างเป็นรูปธรรมก่อนเท่านั้น” จงฤกษ์ตอบแล้วยิ้มเฉื่อยๆ เห็นอนาคตว่าตนต้องเจอศึกหนักอีกนาน “เราลองเอารูปร่างหน้าตาคนเป็นพันๆ รวมทั้งภาพสัตว์มากมายมาวางเทียบกัน เฟ่งพิศดูทีละคน ทีละตัว ด้วยการตั้งความเชื่อไว้ว่าสิ่งที่เห็นคือวิชากรรมของแต่ละชีวิต ก็ได้ข้อสรุปอย่างหนึ่งคือ จิตเรารู้จักรกรรมวิบากเบื้องต้นของมนุษย์ได้ผ่านกิเลสธรรมต่างๆ นี้เอง”

ฟังที่แรกชะเลเกือบนึกค้าน เพราะเท่าที่ทราบมา กรรมวิบากเป็นสิ่งถูกรู้ได้ต่อเมื่อจิตฟ่องแผ้วบริสุทธิ์จากกิเลสหายๆ เท่านั้น แต่ก็เงิบฟังแฟนหนุ่มด้วยความเชื่อว่าเขาคงมีแนวคิดบางอย่างที่ควรรับไว้ก่อน

“ก่อนอื่นใด...” จงฤกษ์ขยายความต่อ “เทียบแล้วกายมนุษย์ดูสูงส่งกว่ากายของสัตว์เผ่าพันธุ์อื่นทั้งหมด เพราะมีกายตั้งตรง หยัดยืนด้วยสองขา และส่วนหัวตั้งเด่นบนจุดสูงสุด ลักษณะกายที่สามารถยึดเป็นเส้นตรงตั้งฉากกับพื้นโลกทำให้เกิดความสง่างาม และก่อให้เกิดความตระหนงว่าเป็นสิ่งมีชีวิตที่สูงส่ง ไม่ให้ความรู้สึกต่ำต้อยแบบสัตว์ที่ต้องคลานสี่ตีน ทดลองง่ายๆ ถ้าเราก็มลงคลานสี่เท้า ใจจะรู้สึกถึงความสูงส่งสง่างามหายไปทันที และจิตของสิ่งมีชีวิตทั้งหลายคงรู้สึกตรงกัน”

เด็กสาวคิดตามแล้วยิ้ม

“หมายความว่าอวัยวะที่ทำให้ทะนง หลงหยิ่งในอวัยวะ เป็นเครื่องชี้ได้ว่ามนุษย์กำลังเสวยวิบากด้านดีเหนือสัตว์อื่นที่มีอวัยวะต่ำต้อย อย่างนั้นใช่ไหม?”

“ใช่!... นอกจากนั้นภาวะของเพศยังเป็นเครื่องเปรียบเทียบให้เห็นได้ว่าระหว่างชายกับหญิง ใครต้องลำบากกว่ากัน เป็นชายดูสบายไปหมด แต่เป็นหญิงนั้นอย่างที่ทรายคงรู้ดี โดขึ้นหน่อยก็ต้องมีประจำเดือน พอถึงเวลามีครบครันก็ต้องเป็นฝ่ายตั้งท้อง หนักอึ้งทั้งตัวไปเกือบปี เรียกว่าแบกภาระหนักในการสืบสายเผ่าพันธุ์มนุษย์ยิ่งกว่าฝ่ายชายมาก นอกจากนั้นยังต้องระวังเนื้อระวังตัวจากภัยทางเพศ เรียกว่ามีกายเป็นสมบัติที่อาจนำภัยมาหาได้ง่ายๆ ”

ฉายาเลขยกหน้า

“ทรายก็เคยนึกๆ ว่าลักษณะประจำเพศเหมือนเครื่องฟ้องว่าใครมีวิบากต้องเสวยมากกว่ากัน เป็นหญิงดูเสียเปรียบไปหมด แล้วก็เป็นที่มาของการอยากสบายแบบชายบ้าง”

“ข้อสังเกตสุดท้ายของเราคือความงาม ทั้งเครื่องหน้า ทั้งสัดส่วนรูปร่าง แต่ละคนจะทำให้เพศตรงข้ามเกิดความชอบใจแตกต่างกัน เรียกว่าระดับราคะในใจคนเห็นนี่เอามาเป็นเครื่องวัดได้ว่าใครบุญมากบุญน้อยแค่ไหน ถ้าทำให้ใครๆ ชอบใจได้ทันทีที่พบเจอเหมือนอย่างทราย ก็ตีค่าว่าบุญมาก แต่ถ้าทำให้ใครๆ มองผ่านเพราะพริ้งๆ โหลๆ เหมือนอย่างเรา ก็ตีค่าว่าบุญน้อย”

เด็กสาวอึ้ง

“มีการแฉะตัวเองด้วย”

“ถ้าเราจับเอาวิบากกรรมชั้นพื้นฐานเหล่านี้เป็นตัวตั้ง หาทางแปลสิ่งที่เห็นง่ายๆ ออกมาเป็นค่าตัวเลขได้ ก็ถือว่ามิเบสิกสำหรับต่อยอดต่อไป เพราะเราเชื่อว่าข้อมูลเกี่ยวกับกรรมในอดีต และแนวโน้มของเหตุการณ์ดีร้ายในอนาคต เหมารวมอยู่ครบถ้วนแล้วกับตัวเราในวินาทีนี้เอง ถ้าเราได้ข้อมูลจากปัจจุบันละเอียดที่สุด ก็อาจใช้เป็นกุญแจเปิดเผยทุกเรื่องที่ยากรู้ในอดีตและอนาคตไปด้วย”

จงถุกษ์เอ่ยจากมุมมองและความเชื่อของคนคร่ำหวอดอยู่ในวงการเจาะข้อมูลมาช้านาน คือขอให้ได้ก่อน ข้อมูลมาสักชุดหนึ่งเถอะ สักขาคีๆ ย่อมใช้เป็นป้ายบอกทางสืบหาอดีต รวมทั้งอาจเป็นลูกแก้ววิเศษบอกอนาคตได้ในตัวเองพร้อมเสร็จ

“ฟังถุกษ์พูดแล้วก็ทำให้ทรายจุกคิดเหมือนกันนะ” ฉะเลसानตากับแฟนหนุ่มด้วยประกายเจตนาที่จะทำให้รู้ว่าห่อถอกปลื้มเขา “คือตลอดเวลาทั้งชีวิตของพวกเขา เราเห็นการแสดงตัวของวิบากกรรมอยู่ต่อหน้าต่อตาแท้ๆ แต่ก็ยากจะเชื่อได้ว่าที่เห็นนั้นเป็นวิบากกรรม ยังดีที่เราอาจเอาชนะข้อจำกัดที่คับแคบของหูตาด้วยสติปัญญาแบบมนุษย์นี่เอง”

ตอนที่ ๒๘ ริษยา

ขณะกำลังบิดกุญแจไขประตูรั้ว จงถุกษ์ก็สำเนียงว่ามีเงาร่างสูงของใครคนหนึ่งอย่างสามขุมมาทางเบื้องหลัง เขาหันขวับไปมองตามสัญชาตญาณระแวงภัย แต่พอเห็นว่าเป็นใครก็เปลี่ยนจากอาการตกใจระวังเป็นฉงนสนเท่ห์ไปแทน

“ไอ้ต๋อย! กูนี่กว่าโจร”

พลุหัสยิ้มแฉะๆ อยู่ในเงาสถัวของถนนที่มีแสงจากโคมนีออนส่องจากระยะห่าง

“ทำไมไม่นึกว่าเป็นพระเอกวะ?”

“มีดๆ คำๆ ใครใช้ให้มึงย่องมาเงียบๆ ข้างหลังล่ะ มันอาการของโจรนี่หว่า เหมือนดักซุ่มรอตีหัวกู” ว่าพลางเปิดประตูก้าวเข้าบ้านโดยเปิดอ้ารอไว้อย่างเชื่อเชิญเพื่อน “เห็นมึงออกจากบ้านทรายไปตั้งนานแล้ว นี่วกกลับมาจากไหนนะ?”

พลุหัสก้าวตามเข้าไปในอาณาเขตบ้านชั้นเดียวซึ่งจงถุกษ์อ้างว่าซื้อไว้อาบน้ำ

“กูต้องไปทำธุระ พอจะกลับบ้านต้องผ่านแถวนี้เลยนี่ก็อยากแวะคุยกะมึงหน่อย นี่บังเอิญมาถึงจังหวะเดียวกันพอดี กำลังจะโทร.ถามอยู่ว่าออกจากพื้นที่สีชมพูรึยัง”

จงฤกษ์หัวเราะคำของเพื่อน เขาเพิ่งออกจากบ้านขณะเลซึ่งอยู่ลึกเข้าไปในหมู่บ้าน ส่วนพฤษพิงกลับเหลื่อมชอยมาจากด้านหน้าและเป็นฝ่ายเห็นเขาก่อน รูปการณ์จึงเหมือนพฤษแอบซุ่มรออยู่

เจ้าของบ้านบอกตลอดแก้วอย่างมีน้ำใจเมื่อเข้ามาข้างใน

“จะกินอะไรก็หยิบจากตู้เย็นตามสบายนะ”

“ซึกมีเครื่องเรือนแยะ คงไม่ใช่แค่เป็นที่อาบน้ำแล้ว” พฤษพิงทักพลางเดินไปเปิดตู้เย็น “เอ๊ะ! อะไรกัน ยังไม่มีแม่แต่น้ำสั๊กขวด?”

“อ้อ...”

จงฤกษ์ส่งเสียงยอมรับหน้าตาเฉย เดินไปนอนเอกเขนกบนโซฟาหนังแท้ติดผนัง

“แล้วมึงจะให้กูหยิบอะไรจากตู้เย็นตามสบายหือ?”

“เห็นอะไรหยิบได้ก็หยิบ แต่ถ้าไม่เห็นก็ไม่ต้องหยิบ”

พฤษพิงกระแทกประตูดูตู้เย็นปึง เท้าเอวแค้นหัวเราะ

“โธ! กูกำลังหิวน้ำ นึกว่าจะได้กิน”

“กูเพิ่งคิดเครื่องกรองน้ำ อยู่ในครัวนะ เดินเข้าไปเอาปากรองได้เลย ไม่ต้องหาแก้วให้เก้อเปล่าละ กะว่าอีกวันสองวันค่อยซื้อ”

“ตู้เย็นก็มี เครื่องกรองน้ำก็เพิ่งคิด แต่ไม่มีแก้ว?”

“คราวนี้คงรู้แล้วสินะว่าบ้านชายโสดขนานแท้เป็นยังไง”

“อ้อ... กูเชื่อมึงเลย ถามหน่อยเถอะ บ้านหลังนี้ของมึงจริงหรือวะ?”

“เออ!”

“มึงซื้อเอง?”

“ถูกต้อง!”

“เอาเงินมาจากไหน?”

“กูคร่ำเคร่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์นานๆ ก็น่าจะได้อะไรมาบ้าง”

“รับจ๊อบตั้งแต่เมื่อไหร่? ไม่เห็นเล่าให้ฟังมั่ง”

“ก็ไม่เห็นมึงเคยสนใจอยากรู้”

“เดาๆ อยู่เหมือนกันแหละว่ามึงอาจรับงานประเภทสร้างเว็บหรือเขียนโปรแกรมก็อกแก้ก็ให้ใครบ้าง เพียงแต่นึกไม่ถึงว่าขนาดเก็บเงินซื้อบ้านได้อย่างนี้ นี่แปลว่าไม่ขอตั้งค์พ่อแม่แล้ว?”

จงฤกษ์ชักคิ้วข้างเดียว

“ก็อย่างที่มึงเห็น”

“เก่งดีไว้ ขอบชมเชย หาเงินเลี้ยงตัวเองได้ตั้งแต่ก่อนเข้ามาหาลัย”

ขณะกล่าวก็หันหน้าไปทางอื่นเพื่อซ่อนแวตาทที่อาจสะท้อนความรู้สึกอันเป็นตรงข้ามกับความชื่นชม พฤษพิงเดินสำรวจเครื่องเรือน ซึ่งแม้ยังมีน้อยชิ้น แต่ก็เห็นว่าเป็นของมีราคาทั้งสิ้น แล่ตู้เย็น โต๊ะทานข้าว และชุดโซฟาหนังแท้ก็น่าจะรวมกันเป็นเลขหกหลักได้

“นี่คงชื่อของขวัญก้านัลพูนหัวหลายแล้วละซี?”

พฤษภามเดา

“ก็... มีบ้างนิดหน่อย”

“จีนล่าสุดนี่อะไร?”

“โน้ตบุ๊ก”

จงฤกษ์ตอบอย่างอยู่ในอารมณ์อยากอวดเหมือนกัน โดยไม่ขยายความว่าการส่งมอบล้มเหลวอย่างไร

“วาว! หลายหมื่นชิ้นนั่น หรือเป็นแสน?”

“เป็นแสน!”

นั่นคือคำตอบที่ๆ ที่ปราศจากวีแววคุยโม้เกินจริง หน้าตาของพฤษภามเดาหน้าหนึ่ง ้วยรุ่นสักก็คนในโลกที่สามารถซื้อของให้แฟนด้วยเงินก้อนโตจากน้ำพักน้ำแรงของตนเองได้ปานนั้น?

หรือว่านั่นเองคือคำตอบว่าทำไมนางฟ้าผู้แสน โสภิตถึงหลงรักเจ้าน้านกเค้าแมวนี่...

“เป็นพ่อบุญทุ่มเหมือนกันนี่หว่า รับสารภาพมาดิๆ อีแบบนี้ได้สัมผัสอะไรเป็นรางวัลมั่งแล้ว?”

“เล็บมือทรายอ่อนหรือแข็งแค่ไหนก็ยังไม่รู้เลย เกิดมาไม่เคยแตะ”

พฤษภามเดา หันมามองเพื่อนด้วยสายตาเหยียดหยาม

“คูมึง... โง่แล้วยังอ้อมยิ้มภูมิใจอีก”

จงฤกษ์ไม่สะทกสะท้าน เพราะรู้ดีแก่ใจว่าทุกวันนี้ตนแสนสุขปานใด

“กูโง่ก็โง่อย่างมีความสุข อย่ามายุให้ฉลาดแบบไร้หัวใจอย่างมึงเลย”

พฤษภามเดาตั้ง

“ด่าอย่างนี้อีกแล้ว ทำไมชอบว่ากูไม่มีหัวใจน่ะ?”

“ไอ้ที่เดินกระดืบๆ อยู่ในอกน่ะมี แต่ไอ้ที่ทำให้รักและซื่อกับผู้หญิงสักคนคงไม่มี พูดยังเรื่องนี่ก็ดี ต่อๆ... เปิดอกพูดกันอย่างเพื่อนนะ มึงคิดยังไงกับแฟน?”

พฤษภามเดา

“ก็... คิดว่าแฟนเป็นผู้หญิงที่หน้าตาไม่เลว เขาเป็นว่าไม่แพ้ทราย ส่วนใครจะให้คะแนนมากกว่าทรายหรือเปล่านั้น ต้องลองตั้งคณะกรรมการขึ้นมาโหวต หาอุบายให้ไปเจอพรรคพวกเราสิ แก่ลึงเจอ โดยบังเอิญในห้างก็ได้”

จงฤกษ์ส่ายหน้า

“ไม่อยากจะให้ทรายกับแฟนมีมลทินแม้แค่โคนสายตาคือๆ ของพวกมึงโลมเลียม” แล้วเขาก็พูดเข้าจุด “ถ้ามึงทำอย่างที่แล้วๆ มา กูจะเข้าหน้าทรายไม่ติดนะต่อๆ ขอร้องได้ไหม อย่า... ทำอะไรแฟนแบบอื่นๆ ”

“เอาน่า... ถ้าหากคบๆ กันไปแล้วไม่ถูกอหิยาศัย กูก็จะทำให้ทุกอย่างจบลงด้วยดี ไม่ให้เสียมาถึงมึงหรือใคร ไว้ใจเถอะ กูรู้ว่าอะไรเป็นอะไร”

คำสัญญาของเสียผู้หญิงที่พูดว่าจะไม่ทำอะไรผู้หญิงนั้น อ่อนขวยขยาบราวกับแมวสัญญาว่าจะไม่กินปลาอย่างตรงหน้า หาได้คลายใจจงฤกษ์แม้แต่น้อย

“มึงรู้ว่าอะไรเป็นอะไรแค่ในแบบคนชำนาญพาสาวไปฟันนะซี”

“เอานี้! กุญแจกุญแจจะไม่หลอกต่อ เว้นแต่สาวของเธอเอง”

“เนี่ย! พุดแบบหัวหมอ คุไม่สบายใจเลยค่อย มึงเห็นฝนเหมือนเนื้อสดชิ้นใหม่ มีกำหนดเวลาเบือไว้ในใจ เรียบร้อย เหมือนๆ ที่ผ่านมาใช่ไหม? ถ้ามจริง ๆ ”

พุดหัวเราะคำว่า ‘มีกำหนดเวลาเบือไว้ในใจ’ ของจองถุกษ์

“ใจคนไม่ใช่รถเก๋งนะโว้ย จะได้กะถูกว่าวิ่งก็กิโตน้ำมันหมด และถึงแม้หมดจริง トラบไคยังมีน้ำมันเต็มใหม่อยู่เรื่อยๆ トラบนั้นก็วิ่งได้จนกว่าจะผุพัง”

“เปรียบเทียบแบบนั้นเหมือนคู่ที่มีความตั้งใจจะใช้ชีวิตร่วมกันจริงต่างหาก แต่หญิงชายลงถ้ำอยู่ด้วยกันเพราะ เช็กซ้อย่างเดียว มันก็เหมือนข้าวปลารอวันบูดเท่านั้น”

พุดหัวเราะแล้วเลิกยิ้มเพื่อนด้วยความขบขัน นั่นต้องไม่ใช่คำพูดของคนขาดประสบการณ์ตรงอย่างจองถุกษ์ แน่نون

“จำมาจากไหนวะเนี่ย?”

จองถุกษ์เกือบคุยว่าคิดเอง แต่หลังๆ ซักซิ่นกับการรักษาจิตใจให้เที่ยงตรงด้วยการพูดคำจริง จึงตอบตรงไปตรงมา

“หนังสือที่ทรายเขาให้ไว้”

พุดหัวเราะแล้วยิ้มเฉื่อย

“ทำทางเด็กมึงนี้ธรรมชาติไม่จัด แล้วตอนนี้มึงก็โดนคุณเธอล้างสมองไปเรียบร้อย”

แทนที่จะรู้สึกเสียอกเสียใจเพราะได้ชื่อว่าถูกล้างสมอง จองถุกษ์กลับมีความรู้สึกด้านดี เพราะสิ่งที่ถูกล้างออกไป จากสมองล้วนเป็นความคิดชั่วร้ายและเหตุผลด้านมืด ฉะนั้นนอกจากจะไม่พยายามแก้ภาพลักษณ์ของตัวเอง ยังพุดเสริม ส่งแถมท้ายให้ด้วย

“ทั้งบ้านนั่นแหละ อยู่ใกล้แล้วทำให้คนอื่นเปลี่ยนแปลงได้ มึงคบกับฝน วันหนึ่งก็ต้องถูกฝนล้างสมอง เหมือนกัน”

พุดหัวเราะยิ้ม ยึดคอเยื่อหุ้ม

“ไม่มีทาง! คุต่างหากจะเป็นคนปรับเปลี่ยนคุณเธอให้ทันสมัยขึ้นเสียบ้าง เอาให้เหมือน โมดิฟายธรรมชาติเป็น รถซึ่งเลยมึง”

จองถุกษ์เกาศีรษะ

“นั่นไง! ลายเริ่มออกแล้ว”

พุดหัวเราะไหล่

“คนเราต้องโตให้ทันโลก คุไม่ชอบเห็นใครฝืนธรรมชาติ”

“เฮ้อ! คุไม่นำพามึงมาเจอฝนเลย”

“นั่นนะซี มึงเป็นคนพามาเอง จะบ่นทำไมนัก”

“ก็ตอนนั้นมึงเข้าซี้ให้กูพามา”

“ถ้ากลัวจะไม่สบายใจ ก็ไม่เห็นต้องพามาที่นี่หว่า แล้วอีกอย่าง คุณวันนี้ล่ะ ฝนเขามีอันเป็นไปอะไรหรือ? มึงตีตนไปก่อนไข้ทั้งนั้น”

“กูก็ไม่อยากตีคนไปก่อน ไข่หรือคนนะ แต่ทรายนะซี แค่เห็นมึงมาเกาะแคะกับพี่สาวเขา เขาก็ทำตาเขียวใส่กูแล้ว”

พอพูดถึง ‘ทราย’ พฤษหส์ก็ลืมตาโพลง นึกเข้าข้างตัวเองว่าอย่างนี้ชะเลคงแอบมีใจให้เขาอย่างเร็นลับกระมัง จึงไม่สบอารมณ์ที่เห็นเขาไปกุกกักกับหญิงอื่น

“เอ๊ะ! ทำไมต้องบึ้งด้วยล่ะ?”

ถามเลียบเคียง

“กูเคยเล่าให้ฟัง แต่มึงทำท่าจะไม่เชื่อใจ...” จองฤกษ์ตอบเสียงขุ่น “ทรายเขาปักใจเอามากกว่าอย่างมึงนะ หิวผู้หญิงยิ่งกว่าหิวข้าว หลอกฟันไปวันๆ นี่มายุ่งกับพี่สาวเขา พี่สาวเขาก็คงไม่แคล้วโดนฟันแล้วทั้ง”

พฤษหส์คอแข็ง

“เขาพูดอย่างนี้เหอะ?”

“ก็ไม่ใช่เป๊ะๆ แต่ความหมายนี้แหละ”

การที่จองฤกษ์ไม่ยกคำพูดคนชะเลมาอ้างอิงตรงๆ มีผลให้น้ำหนักความน่าเชื่อถือลดลงฮวบฮาบทันที หล่อนพูดหนึ่งแต่อาจโดนเอามาขยายเป็นสิบ พฤษหส์คลายใจลง ยิ่งทบทวนก็ยิ่งไม่เห็นเหตุผลที่ชะเลจะต้องมองเขาในแง่ลบแ่งร้ายปานนั้น เว้นแต่จองฤกษ์นี่เองพยายามใส่ไฟเขา เพื่อตีกันเขาออกไปห่างๆ อย่างกลัวโดนแย่ง

และเผชิญเขาก็จะแย่งอยู่จริงๆ เสียด้วย!

“กูไม่เชื่อมึง!”

พฤษหส์พูดตามที่คิด จองฤกษ์ขยับปาก แต่ยังไม่ทันได้ตอบอย่างไร เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นเป็นเพลง ‘สุดที่รัก’

“ทราย... ว่าไง?”

จองฤกษ์รับสายเสียงหวาน พฤษหส์ได้ยินแล้วมันเขี้ยว อยากเอาหน้าแข็งไปประเคนเข้าที่ลิ้นปีคนรับโทรศัพท์แฟนสักครั้ง อยากเห็นเสียงหวานเปลี่ยนเป็นเสียงแห่งความเจ็บปวดกะทันหันเหลือเกิน

ฟังจองฤกษ์พูดกับชะเลแล้วพอจับความได้ว่าทั้งสองคุยกันเรื่องคอมพิวเตอร์ ใช้ศัพท์เทคนิคกันชนิดที่ทำให้ประสาทหูของเขาปิดการทำงานไปชั่วขณะ แต่มาทำงานอีกทีก็เมื่อจองฤกษ์ทิ้งท้ายว่า

“ก็ซับซ้อนอย่างนี้แหละ ทรายลองอ่านที่เราเขียนให้ดูดีๆ ... อ้อ! ไม่ห rokok ทรายหัวดีจะตาย... ไม่ได้แกล้งชมเราภูมิโงะที่มีลูกศิษย์เก่งๆ อย่างนี้ บอกแล้ว อีกหน่อยก็ทันเราเองแหละ... นั่นซี อย่างที่หนังสือของทรายว่าไว้ไง โลกนี้มีหลายสิ่งที่ไม่รู้ก็ไม่เป็นไร ขอแค่รู้ว่าควรรู้อะไรก็พอ”

เสียงแห่งความรักช่างสะอาด อิมพลั่ง และมีประกายสดน้ำเสนาะโสด ราวกับผ่านเครื่องขยายชั้นดี พฤษหส์ต้องเสไปยีนกอดคองมองฟ้ามีदनอกหน้าต่างอย่างไม่อาจทนฟังอีกต่อไป

เห็นจุดดาวได้เที่ยวจันทร์ หน่วยตาเบิกขึ้นเล็กน้อยด้วยความพิศวง เพราะเป็นทัศนียภาพเบื้องสูงที่แปลกตา และเผชิญมาประจวบเข้ากับห้วงคำนึงถึงสาวน้อยผู้นำพิสมัยในใจเขาพอดี

ขณะเมียงมองมุกดากลางฟ้าราตรีนั่นเอง หัวใจของพฤษหส์ก็อ่อนโยนลงอย่างประหลาด เพิ่งนึกออกว่าเหตุใดตนจึงชอบความรู้สึกที่มีต่อคนชะเลมากมานัก...

หล่อนทำให้เขาฝันเป็น!

เพิ่งรู้ว่าคำคืนของคนธรรมดา กับคำคืนของคนที่ยืนได้ แตกต่างกันเยอะ...

เมื่อปล่อยใจให้ล่องลอยไปกับห้วงมืดเว้งว้างเบื้องบน โลกนี้ก็เหลือเพียงความรู้สึกที่นุ่มนวล ความคิดว่าวุ่นทั้งมวลสงบลง เขาชอบที่ความคิดหายไจากหัวเกือบหมด มันเหมือนจำนวนคนในห้องใหญ่ที่จ็อกแจ็กจอลดจนเหลือแต่ความเงียบเกือบสนิท

และนั่นก็ทำให้เขาพบกับสิ่งหนึ่งที่พบได้ยากยามสับสนอลหม่าน... ใจจริง!

“เฮ้ย! ยืนเอามือไหล่หลังผมจันทร์เป็นท่านเจ้าคุณเลย มากุยกัณฑ์มา”

เสียงแซวปลุกพหูสออกจากรังค์หวาม แล้วหันหลังกลับมาเพื่อเผชิญกับความจริงอันน่าเจ็บปวด รอยยิ้มของจองฤกษ์คือรอยยิ้มแห่งผู้เป็นเจ้าของสิ่งล้ำค่าที่สุดในโลก และยิ้มนั้นก็เหมือนหยันเขาอยู่!

พหูสฝันยิ้มระรื่น แม้จะเฝื่อนฝันขึ้นขมอยู่ข้างใน

“ทำไมคุณเสร็จเร็วนักล่ะ กลัวคำโทรศัพท์แพงหรือ?”

“ใช่สิวะ โทร.มือถือนี่ อีกร้อยเท่าโทร.มาตามปัญหา ไม่ได้โทร.มาแจ้งแะแะ เพราะเมื่อคำแจ้งแะแะกันจนอึดแล้ว”

“ไม่ติดโทรศัพท์บ้านล่ะ จะได้คุยกันยาวๆ ”

“ตั้งไว้แล้ว กำลังจะมาติดตั้งในวันสองวันนี้แหละ”

พหูสคอดก จองฤกษ์มีเงินเหมือนผู้ใหญ่ แถมเก่งกาจขนาดเป็นครูเจ้าหล่อนได้ นี่ยังไม่นับลีลาคมคายเข้าใจในสนามเบดที่สาว ๆ เห็นแล้วอยากกรีดอีกต่างหาก ถ้าเปรียบเขาเป็นเจ้าชายผู้หาญกล้าเข้าไปชิงตัวเจ้าหญิง เจ้าเพื่อนยากผู้นี้ก็คือหมางกรรไกรที่ยืนขวางเป็นกำแพงยักษ์ ไม่มีทางเอาชนะได้ด้วยหอกดาบธรรมดาเป็นแน่

เชิดหน้าขึ้น ปลุกปลอบขวัญและให้กำลังใจตนเอง ต้องมีทางเอาชนะสิเน่า...

“เมื่อก็คุยค้างกันไว้ ทรายพูดถึงกว่ายังงมง้นนะ?”

“เขาเห็นมึงเป็นพวกฟินแล้วทิ้งง่าย ๆ และเขาก็ไม่ยอมให้มึงมายุ่งกะพี่สาวเขา... ชัดไหม?”

“ไม่ยุ่งกะพี่สาวเขาแล้วจะให้ทำไป ไปยุ่งกะเขาแทนนั่นหรือ?”

พหูสแห่แบบที่เล่นทีจริง จองฤกษ์สายหน้ายิ้มแบบเชยที่รู้ว่าคนถือไฟเหนือ

“มึงไม่ใช่สะเป็กของเขาหรอก”

“แล้วสะเป็กของเขาเป็นยังไง?”

“ไหนคุยว่าเชียวเรื่องหญิงไม่ใช่หรือ? ลองเดาคูซิ”

“ของมันต้องคุยกันซักระยะหนึ่งเว้ย”

“แต่ก่อนเห็นปู้ปู้ปู้”

“ผู้หญิงบางคนก็อ่านยาก ต้องใช้เวลาหน่อย อย่างมึงจับจุดทรายถูกก็เอาไป”

จองฤกษ์ขยับตัวนั่งตรงเพื่อพูดเป็นงานเป็นการ

“ต่อ... ทรายทำให้กูได้แง่คิดอย่างหนึ่ง คือเราคบใคร ก็เท่ากับคบความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น กูขอพูดอย่างเพื่อน ไม่ใช่หาเรื่องด่าเล่น ตัวมึงนะ คือความเป็นไปได้ของความเจ็บปวดสำหรับผู้หญิง... ทรายเขาอ่านออก

ตั้งแต่แรกพบ และเขาก็อดหวังพี่สาวไม่ได้พอเห็นมิ่งมาเกาะเกาะ เข้าใจไหม?”

ร้านอาหารอีสานแห่งนั้นตั้งอยู่ริมบึงสงบในซอยแห่งหนึ่ง พุทส์กับเพื่อนร่วมโต๊ะอีกสองคนนั่งกินเบียร์และกับแก้มอย่างเอร็ดอร่อยที่โต๊ะหัวมุมริมบึง หนึ่งในเพื่อนร่วมโต๊ะเป็นเด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกัน หน้ายังใสและมีเสน่ห์ดึงดูดสาวพอกๆ กับพุทส์ แต่อีกคนมีอาวุโสสูงกว่า และอาจอ่อนด้อยเรื่องเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้ามกว่าวัยรุ่นหนุ่มทั้งสอง เพราะเริ่มปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้อ้วนจน แม้หน้าตาพอมิเค้าความหล่อเหลาในอดีตอยู่บ้างก็ไร้ความหมาย เรียกว่ากินบุญเก่าเกือบหมดสิ้นแล้ว หาบั้งใหม่ด้วยหน้าตาอย่างเดียวไม่ได้แล้ว

ฉลาดฉลาดเป็นเพื่อนร่วมโรงเรียนของพุทส์ ส่วนสังการเป็นอาของฉลาดฉลาด อาหลานคู่นี้สนิทกันมาก กินเหล้าและเที่ยวด้วยกันเป็นเงาตามตัว และนั่นก็พลอยทำให้พุทส์สนิทกับสังการไปด้วย

เหตุหนึ่งที่ทำให้เขาชอบคุยกับสังการคือความรอบรู้สารพัดเล่ห์เหลี่ยมกลโกงของฝ่ายนั้น ยิ่งรู้มากขึ้นเท่าไรใจพุทส์ก็ยิ่งเห็นดีเห็นงามตาม และมองว่าเป็นมนุษย์นั้นทันคนเพื่ออยู่รอดอย่างเดียวไม่พอ ต้องฉลาดเป็นกรดเพื่อความได้เปรียบด้วยจึงจะแปลว่าเก่ง

จากการคุยแบบเปิดอกเป็นกันเองเต็มเหนี่ยวตอนเมาหรือใกล้เมา ทำให้พุทส์ได้ทราบว่สังการผ่านชีวิตวัยหนุ่มอย่าง โชก โชน เષชญคน เષชญกัย เષชญ โชคมาหลายรูปแบบ ที่ทำให้เขาฟังคือความสามารถในการเรียนจบปริญญาตรีด้วยวิธีอาศัยความเป็นชายทำให้คนระดับสูงของสถาบันศึกษาติดใจ และปล่อยให้จบทั้งที่ไม่ควรจบ นั่นทำให้เขานึกอยากเอาอย่างบ้าง

เป็นเรื่องเล่าสนุกปากในวงเหล้าเสมอเกี่ยวกับพฤติกรรมใช้ผู้หญิงทำประโยชน์ สังการเป็นพวกमुखเยอะ เหลี่ยมจัด แล้วก็มีอารมณ์ขัน เข่ากั้น ได้ดียิ่งกับลานๆ ซึ่งวัยห่างกันเกือบสิบห้าปี พอใครเล่า मुखเด็ดใดมา คนที่รับฟังก็จะเกิดแรงบันดาลใจ มีความกระตือรือร้นในการหลอกใช้ผู้หญิงทำประโยชน์ให้ตนยิ่งๆ ขึ้นไป

“ทำไมวันนี้ดูเซ็งๆ เนื่อยๆ ชอบกลวะต๋อย?”

ฉลาดฉลาดทักในนาที่หนึ่งเมื่อพบว่าพุทส์นั่งเงียบฟังเขาคุยกับสังการคุยกันพักใหญ่ พุทส์เลิกคิ้วสูงถาม

“หือ... เหรอ?”

“เออซีวะ ก้มหน้าก้มตาคุยกับกินเหล้าเหมือนคนอกหัก!”

ฉลาดฉลาดยักคิ้วตบก่อนกระดกเบียร์เข้าปาก มาดเท่แบบวายร้ายหน้าหยกที่คมคายไปทุกอากัปกริยา

“อกหักอกเหิกอาราย คนอย่างกูเนี่ยนะ?”

“คนอย่างไหนมันก็อกหักได้ทั้งนั้นแหละ” ฉลาดฉลาดเอ่ยยิ้มๆ “ถ้าอกหักก็ไม่ต้องทำเป็นรักษาฟอร์มกับเพื่อนหรอกน่า”

“โอ้! มิ่งนี่” กลิ่นเบียร์ในปากและลมหายใจทำให้พุทส์พูดแบบไม่ค่อยคิดนึก “กูกำลังหนีผู้หญิงอยู่คน ตามตื้อไม่เลิก อยากให้หายไ้จากชีวิตกูต่างหาก”

สังการกับฉลาดฉลาดเหลียวหน้ามองตากัน สังการเป็นฝ่ายหันกลับมาเอ่ยถาม

“ทำไมล่ะ เนื้อไม่หวานแล้วหรอ?”

“หวานนะหวานอยู่ อามู๋ แต่...”

“แต่อะไร?”

“มีที่หวานกว่า แต่ยังไม่ได้ชิม”

สิงการกับฉาดฉานหัวเราะเบาๆ

“มุขบอกลึกมีเยอะเยอะ เอ็งก็ไถดั่งค์ใช้สิ แค่อั้งสองครั้งก็แผ่น”

“มันไม่ใช่แค่นั้นนะซีอามู๋ แบบว่าเขารู้จักกับปั้งใหม่ของผมด้วย เป็นญาติกัน ถ้าปั้งใหม่เกิดรู้ขึ้นมาว่าญาติเขาเสร็จผมแล้วก็จะจบเลย”

พฤษู้สึกปลอดภัยที่จะระบายความอัดอั้นตันใจ เขาเห็นสิงการกับฉาดฉานเป็นมิตรแท้ ฟังพาอาศัยกันได้ บอกความลับได้ แตกต่างจากจองฤกษ์ที่เหมือนแข่งกันในที่อยู่ตลอดเวลา

“มีรูปให้ดูไหม?”

พฤษู้สค์วักมือถือออกจากกระเป๋าเปิดให้เพื่อนร่วมโต๊ะยล เขากำลังอยู่ในอารมณ์เซ็ง จึงไม่สังเกตเห็นว่า สิงการและฉาดฉานให้ความสนใจผิดปกติ

“ดูรับช่วงต่อไหมล่ะ?”

ฉาดฉานเสนอตัว เพราะแค่ใบหน้าอเวรอย่างเดียวก็น่าคิดว่าคิดให้อายกผิดศีลธรรมได้อย่างแรงกล้าแล้ว จะเคยเป็นเมียเพื่อน หรือกำลังเป็นเมียเพื่อนอย่างไร ไม่อยากสน

พฤษู้สหัวเราะหึหึ

“สำหรับมึงนะ กูมีเตรียมส่งต่อไว้ให้แล้วคนหนึ่ง แต่รายนี้... ที่กลุ่มๆ ก็เพราะอี่เป็นญาติกะปั้งใหม่ไง วันหนึ่งก็ต้องปูดเรื่องของกู ทำให้ภาพกูเสียหาย”

“แปลว่ามีแคร์คนใหม่มาก?”

พฤษู้สก็บมือถือใส่กระเป๋า เอียงคอเล็กน้อย อยากบอกว่าปั้งใหม่ของเขาคือรักแท้ เสียแต่ว่าสังคมของเสือไม่มีคำว่ารักแท้ คำว่ารักแท้เป็นเรื่องตลก ถ้าใครเอ่ยจากปากจะถูกเหยียดหยันว่าบ้า เหลวไหล สติฟั่นเฟือนไปชั่วขณะ เขารู้ดี และเคยเหยียดหยามคนอื่นมานักต่อนัก

“เอาเป็นว่า... ถ้ายังไม่ได้มา ก็คาใจไปจนตาย”

ตอบแบบอ้อมเสียง ฉาดฉานฟังแล้วยิ้มเฉยๆ หันไปสบตาอย่างมีนัยกับสิงการอีกครั้ง

“สรุปคืออยากให้ก้างขวางคอหลุดไปจากคอจริงๆ?”

“เออ!”

“ชายคนที่เป็นก้างนี้ชื่ออะไร? จะได้อ้างอิงถูก”

สิงการถามด้วยท่าที่สุขุม

“ชื่อเล็ก”

“โฮ! ชื่อน่าห่ม่า”

“เนื้อตัวก็น่าห่ม่าด้วยแหละอามู๋”

ฉาดฉานใช้ส้อมจิ้มเนื้ออย่างเข้าปาก ถามทั้งเคี้ยวตุ้ย

“จั้นไม่ห่ม่าให้เบือเสียวก่อนล่ะ?”

“กว่าจะเบื่อจนเก่า งานใหม่ก็ไม่สดแล้วมั้ง”

ตอบตามลีลาอันควร แต่ใจกลับคิดอีกอย่าง คือไม่อยากทนอยู่กับความจริงที่ณชะเลไม่ใช่สมบัติของเขา ไม่อยากทนรับรู้ว่านี่คือของเขากำลังตกอยู่ในมือคนที่ตนหมั่น ไล่ขึ้นทุกวัน

“พ่อแม่ทำงานอะไรเหรอ? หนูเด็กคนนี่”

สิงคารซึก พุทท์ซึกสะคุดหูกับคำถามทะแม่งๆ นั้น แต่ก็ยังคงตอบแบบไม่คิดอะไรมาก

“ก็พนักงานบริษัทมั้ง ทำทางคงไม่ได้ใหญ่โตอะไร คุณจากสภาพบ้าน”

หนุ่มใหญ่ผงกศีรษะราวกับรับฟังคำตอบที่ถูกต้องตรงใจ

“แล้วหนูเด็กเองล่ะอยู่โรงเรียนอะไร?”

“อ้อ... อีทำงานแล้วอามู่ ประมาณเลขฯผู้จัดการอะไรสักอย่าง”

“โอ้!” ฉาดฉานร้องเบาๆ “คั้วรุ่นพี่ด้วยโว้ย อายุเท่าไร? หนึ่งเหนียวหรือยังละนั่น?”

“ยังไม่เบญจเพศเลย ทุกอย่างยังเหมือนสาววัยรุ่น”

“ได้ไถตั้งค์ใช้บ้างหรือเปล่า?”

“ก็มีบ้าง” พุทท์สตอบแบบไม่อายกัน เพราะทำๆ กันเป็นปกติอยู่แล้วในวงนี้ “แต่กูไม่มีเจตนาหารายได้หรืออกเอาไว้หาความสุขอย่างเดียวมากกว่า เพราะอีก็ไม่ได้รวยอะไรนักหนา”

“แปลว่าถ้าหายไปจากชีวิต มึงก็ไม่เคือคร้อน?”

“อือ”

“ถอดเสื้อผ้าแล้วเป็นไง?”

“ระดับน้ำลายฟุ้งปากทันทีที่เห็น”

ฉาดฉานพยักหน้า เพราะต่างเชื่อมือ เชื่อสายตากัน ไม่มีการอำ ไม่มีการ โม่เกินจริงอยู่แล้ว

“ต่อ...” สิงคารถามเสียงแผ่วลงพอได้ยิน “เอ็งอยากมีเงินใช้สักสี่แสนไหม?”

คราวนี้พุทท์สเริ่มสำเหนียกซัดถึงเรื่องไม่ชอบมาพากลและอยากหยุดคุยในทันที แต่วบแห่งความรู้สึกต่อมา คำว่า ‘สี่แสน’ เริ่มแปรเป็นสัญญาณภาพในหัวที่ทรงความหมาย เกิดมาเขาไม่เคยแตะเงินมากขนาดนั้น แม้เคยพยายามเอื้อมคว้ารางวัลหลักแสนจากการประกวดหุ่นหรือประกวดเสียง เขาก็ต้องฝ่าฟันกองทัพคนหล่อ เสียงดี มีเส้น ที่แห่แหนแข่งขันคว้าวางควากันอย่างมีดฟ้ามัวดิน จนหมดโอกาสแม้แต่เข้ารอบ ๕ คนสุดท้าย

พุทท์สนึกถึงจอบฤกษ์ เคยถามหมอนั้นแบบแยบๆ เหมือนกันว่ามีเงินอยู่ในธนาคารเท่าไร เจ้านั้นคันเจิบแก้มคู่ย อมไว้ไม่ยอมบอก ปล่อยให้เขาเดาว่าคงต้องมีอยู่หลาย เผลอๆ อาจเหยียบล้าน มิฉะนั้นจะซื้อบ้านอยู่แถวชื้อโน้ตบุ๊กเป็นแสนให้แฟนได้อย่างไร

น่าเจ็บปวดตรงที่มันทำได้ แต่เขายังทำไม่ได้!

“จะให้ผมทำอะไรเหรออามู่?”

พยายามบังคับเสียงให้คงที่ แต่ปลายประโยคไม่วายพรวดด้วยความตึบตันในลำคอ

“อาเพิ่งจับธุรกิจใหม่ นี่ไอ้ฉานก็เพิ่งช่วยอามาครั้งหนึ่ง”

ฉาดฉานยักคิ้วและช่วยพูดด้วยเสียงที่กุมให้ดังแก่อยู่ในเขตโต๊ะ

“งานง่าย เงินก้อนโตอย่างคาดไม่ถึงเลยมึง”

พฤษภสกรระเคือกน้ำลายแทบไม่ลง สายตาสองคู่ที่พุ่งตรงข้ามมีแววเล็ดเย้นอย่างน่าขนหัวลุก เขาเริ่มรู้สึกถึงแรงกดดันจากความคิดสามัญ แม้จะจาดจางกับสิ่งที่ยังดูหน้ายิ้มๆ และนั่งนิ่งๆ เหมือนคุยกันเป็นปกติธรรมดา แต่ก็ให้ความรู้สึกผิดแปลกแตกต่างจากมนุษย์มนาอย่างบอกไม่ถูก

“เดี๋ยวตั้งพลาทึงอีกงานดีกว่าวะ ร้านนี้ทำอ่อยดิ”

พฤษภพยายามเปลี่ยนเรื่องพูดและทำที่กวั๊กมือเรียกเด็กในร้าน

“ต่อ...” สิ่งที่ยิ้มเยือกเย้นอย่างเห็นใจเด็กอ่อนเคียงสาที่ยังปอดกระเส้ากับธุรกิจค้ามนุษย์ “ไม่ต้องให้คำตอบเอาเดี๋ยวนี้ออก เอากลับไปคิดดูก่อน หลังๆ ต่อชอบถามไม่ใช่หรือว่าทำไมอากับไอ้จ้านมีเงินซื้อโน่นซื้อนี่เยอะนัก อากำลังให้คำตอบเอ็งอยู่เดี๋ยวนี้อะไร ถ้าเอ็งใจถึงหนอยก็จะมืออย่างอามั่ง เอาไหมล่ะ?”

ตอนที่ ๓๐ รหัสกรรม

จงถุกษ์สนุกกับการหาวิธีสร้างเครื่องพยากรณ์กรรมมากขึ้นเรื่อยๆ เขาคิด คิด และคิดอยู่เกือบตลอดเวลา ทั้งแบบที่อยู่ในกรอบวิทยาการซึ่งมีคนกรุยทางไว้แล้ว และทั้งแบบที่อยู่นอกกรอบจินตนาการของทุกคนในอดีต

เขาตะลุมศึกษาวิธีถ่ายภาพจับคลื่นหลายมิติเพื่อหาความเหมือนและความต่างระหว่างการมีชีวิตธรรมดากับการประสบเคราะห์ดีเคราะห์ร้าย

เขาคิดถึงการใช้ไบโอชิปเข้าไปหาความจริงทางชีววิทยา ร่วมกับเครื่องกวาดภาพสมอง เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างร่างกายกับเจตนาชีวิตต่างๆ

เขาพยายามหาความเป็นไปได้ที่จะเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างศาสตร์ลึกกลับเช่น โหราศาสตร์ การดูลายมือ ตลอดจนโหงวเฮ้ง เพื่อรวมเข้ากันเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อาจนำมาใช้พยากรณ์ชะตาชีวิตได้แม่นยำเหนือศาสตร์ใดๆ

แต่ทุกแนวคิด ทุกวิธีทำลายกำแพงที่ปิดซ่อนความลับของธรรมชาติกรรมวิบาก ล้วนคลุมเครือ ดูเลื่อนลอย จับจุดตั้งต้นยาก คะเนปหลายทางยากทั้งสิ้น และเหมือนยิ่งเชื่อกกรรมวิบากมากขึ้นเท่าไร อัจฉริยะหนุ่มก็ยิ่งเห็นความเป็นไปไม่ได้ที่จะสร้างเครื่องพยากรณ์กรรมมากขึ้นเท่านั้น

ทว่านั่นแหละ ที่เข้ากันได้กับนิสัยแท้จริงของเขาเหนือสิ่งอื่นใด คือชอบทำเรื่องเป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้!

ครั้งเมื่อพยายามเจาะทะลวงระบบดาวเทียมและอินเทอร์เน็ต เขาเห็นตนเองเป็นเด็กทรงพลังผู้มีความห้าวหาญเกินมนุษย์ กล่าวคือดำดิ่งลงไปแหวกว่ายในห้วงมหาสมุทรใหญ่ด้วยมือเปล่า แต่สามารถทะยานกลับขึ้นสู่ผิวน้ำพร้อมมหาสมบัติแห่งเจ้าโลก เขาผ่านประตูแห่งความเป็นไปไม่ได้มาแล้ว และบัดนี้กำลังเผชิญกับประตูแห่งความเป็นไปไม่ได้บานใหม่ ยิ่งใหญ่ท้าทายศักยภาพสมองเหนือกว่าครั้งไหนๆ !

จงถุกษ์ตกลงใจเริ่มนับหนึ่งจริงจังที่รหัสพันธุกรรมหรือ DNA ด้วยความเชื่อเบื้องต้นว่าความลับเกี่ยวกับกรรมวิบากทั้งหลายซ่อนตัวอยู่ที่รหัสพันธุกรรมนี้เอง เพราะมันเป็นตัวกำหนดว่ามนุษย์คนหนึ่งๆ จะสูงต่ำดำขาวอย่างไร หรือแม้กระทั่งมีลายมือเป็นอย่างไร

และยิ่งเมื่อศึกษาลึกลงไปเกี่ยวกับวิธีถอดรหัสพันธุกรรม เขาก็ยังพบหนทางที่ละม้ายคล้ายคลึงกับวิธีถอดรหัส

คอมพิวเตอร์เพื่อล้วงข้อมูลลับมากขึ้นทุกที แน่แน่นอนว่าถ้าจับงานถนัดคุ้นเคย ก็อาจทำให้ก้าวแรกกลายเป็นก้าวที่ห้า และพร้อมจะทะยานสู่ก้าวที่สิบโดยง่าย

เย็นนั้น จองฤกษ์ลงจากแท็กซี่เพื่อซื้อของกิน ไปเก็บในตู้เย็น แล้วเดินเข้าหมู่บ้านโดยไม่พึ่งพามอเตอร์ไซค์รับจ้าง เขาชอบเดินคิด เพราะสำหรับเขา ความคิดนอกกรอบมักปรากฏในขณะที่เดินมากกว่าอิริยาบถอื่น

เดินในอาการก้มหน้าก้มตาครุ่นคิดคร่ำครีดยด เขาพยายามเชื่อมโยงกฎแห่งกรรมเข้ากับเรื่องของรหัสพันธุกรรม และทางลัดที่สุดที่จะรู้เรื่องกฎแห่งกรรมอย่างทั่วถึงก็คือพ่อหมอบุญการะ จึงตั้งใจชวนฉะเลไปพบหมอบุญการะด้วยกันในวันเสาร์พรุ่งนี้

รถตู้คันหนึ่งซึ่งดัดแปลงไว้สำหรับรับส่งนักเรียนคลานเอื่อยออกจากซอยย่อยมาขวางทางเขา จองฤกษ์จึงต้องชะงักเท้าชั่วคราวเพื่อรอให้รถเลี้ยวผ่านไปก่อน แต่ไม่นึกว่าจะเจอเสียงตะโกนแหลมเปี้ยวเป็นของกำนัลชิ้นใหญ่

“ไอ้ควาย!”

จองฤกษ์สะดุ้ง เงยหน้าขึ้นมองด้วยความงุนงง ที่แรกนึกว่าเด็กบนรถคงด่ากันเองแต่เผชิญปากหันมาทางเขา ทว่าเมื่อปะเข้ากับนัยน์ตาทหารี่ของเด็กชายวัยประมาณ ๘-๘ ขวบยื่นออกมาจากหน้าต่าง จับจ้องเขาพร้อมเสยะยิ้มสะใจ จองฤกษ์ก็ทราบว่ามันนั่นเองคือเป้าหมาย ไม่มีใครอื่น เจ้าเด็กเวรนั่นประกาศศึกร้อยอย่างเปิดเผย ไม่มีการหลบหน้า แม้เมื่อเห็นเขาจึงตอบ แลเมเชิดเท้าด้วยท่าปั้นปิ้งคล้ายท้าวถ้ำแน่จริงให้ตามมาเอาเรื่องอีกต่างหาก

ขมวดคิ้วด้วยความฉุนชืด ปฏิภาณทางความคิดที่เกิดขึ้นทันทีนั้น คือสงสัยว่าเด็กไปเอาเสียงเอาอย่างจากพ่อแม่มันมากระมัง

แต่ขณะเพ่งตามรถตู้ด้วยกระแสความโกรธ รุ่มๆ ก็ระลึกรู้ขึ้นมาได้ว่าเมื่อครู่เขาอยู่ดีๆ ยังไม่โง่ แม้ตอนโดนเด็กด่าเป็นวัวเป็นควายก็ยังไม่โง่ ตรงข้ามกำลังคิดเรื่องฉลาดๆ อยู่ด้วยซ้ำ แต่พอเก็บคำว่า ‘ควาย’ มาคิดและเป็นทุกข์ทางใจไม่เลิก ทั้งที่คำนั้นแปรเป็นอากาศธาตุไปแล้ว สาบสูญไปแล้ว จับต้องไม่ได้อีกแล้ว นั่นแหละเขาถึงเริ่มเป็นไอ้หน้าโง่ขึ้นมาจริงๆ

พุดง่ายๆ เริ่มเป็นควายจริงตอนรับคำนั้นมาเก็บในหัวนี่เอง!

จิตใจต่อมา เมื่อรถตู้ลับตาไป จองฤกษ์ก็ถอนใจยาว ก้มหน้ามองพื้น โทสะมลายลงอย่างรวดเร็ว ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาคงโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงยืดยาว แต่มาบัดนี้รู้จักรักรมมากขึ้น กับทั้งสำนึกว่าตนกำลังตกอยู่ในห้วงแห่งเวลาชดใช้กรรมที่ไปแก้งคนไว้เป็นล้าน รูปแบบการเสวยผลกรรมช่างลงตัวได้หลายหลากเสียจริงๆ อยู่ดีๆ ก็เจอพวกชอบทำร้ายจิตใจโดยไม่ต้องมีเหตุผล แม้กระทั่งโดนเด็กเมื่อวานซืนด่าเป็นไอ้หน้าโง่เข้าให้ใช่มั้ย มันช่างเหมือนกับที่เขาเคยทำกับคนทั้งโลกเหลือเกิน

ความจริงไม่จัดเป็นเรื่องแปลกนักที่คนเราคำกันอย่างไร้เหตุผล เพราะวิถีคิดของมนุษย์ยุคนี้เริ่มเหลวไหลไร้เหตุผลมากขึ้นทุกที ความก้าวร้าวที่ถูกปลูกฝังเข้าไปในเยาวชนผ่านสื่อภาพยนตร์และเกมคอมพิวเตอร์ทุกโหด ได้ก่อร่างสร้างอสูรเต็มตัวขึ้น โดยใช้เวลาเพียงสั้น และระบบการควบคุมต่อต้านพิษภัยที่ถกนี้ก็อ่อนกำลังลงทุกที เนื่องจากมีผลประโยชน์มหาศาลบีบบอกคอยอยู่

จองฤกษ์บอกตัวเองซ้ำๆ ว่าเป็นผู้โชคดีแล้ว ที่ทำกรรมหนัก แล้วไปทำทนายให้วิบากปรากฏทันใจ การเสวยกรรมขณะที่ยังไม่ลืมนั้นเหตุ นับว่าช่วยให้เชื่อว่าวิบากมีจริงได้ง่าย ชีวิตที่เหลือจะประมาทน้อยลงและมีความใฝ่ดีมาก

ขึ้นเรื่อยๆ กับทั้งไม่ถูกลึงแวงล้อมกลืนกินวิญญูณเข้าไปในท้องหลุมดำเหมือนใครอื่นอีกหลายพันล้าน

เมื่อปลอบใจตัวเองซ้ำๆ เช่นนั้น ก็เกิดคำถามซ้ำๆ ติดตามมาเช่นกัน คือน่าสงสัยว่าเมื่อใดเคราะห์ซ้ำกรรมชดชดชดนี้จึงจะสิ้นสุดลงเสียที? พอเหตุการณ์เกิดขึ้นดอยซ้ำแทบไม่เว้นวัน ก็บั่นทอนสุขภาพจิตได้เหลือหลาย เขาสำนึกแล้ว เช็ดแล้ว ก็มหน้าก้มตารับผลกระทบโดยคุณิไม่มีมีความผูกใจเจ็บเอากับใครแล้ว แถมคิดจะทำคุณิได้โทษอย่างใหญ่หลวงแล้ว ทำไมจึงยังไม่หลุดพ้นจากบ่วงวิบากชั่วไปได้?

ได้แต่นึกๆ ตามความรู้ที่รับมา คือระยะเวลาและความรุนแรงของการให้ผลกระทบเป็นอนิจนโดย บุคคลย่อมไม่อาจประมาณเอาเองด้วยความคิดหรือความปรารถนาใดๆ ว่าควรจบลงเมื่อนั้นเมื่อนี้ หรือควรปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นได้ด้วยวิธีการอย่างนั้นอย่างนี้

เมื่อจิตใจสงบลงบ้าง จงฤกษ์ก็เริ่มเห็นตามจริงประการหนึ่ง คือแม้เขาสำนึกแล้ว เช็ดแล้ว ตั้งใจทำคุณิได้โทษแล้ว แต่การลงมือทำคุณินั้นก็ยังไม่เกิด ยังเป็นเพียงโครงการในอากาศอยู่ ไม่มีผู้ใดเป็นสุขจาก ‘กรรมทางความคิด’ ที่จะช่วยคนของเขา แตกต่างจากกรรมแก่งคนซึ่งลงมือทำสำเร็จแล้ว บังเกิดผลอย่างใหญ่ในวงกว้างแล้ว เกิดกระแสทุกข์ท่วมพื้นดินโลกแล้ว

อันที่จริงเสวยวิบากบ่อยๆ นี้ก็มีข้อดีเหมือนกัน จะได้เป็นตัวเร่งให้เขาสร้างกรรมใหม่ถืตัวหนีของเก่าซึ่งไม่อาจย้อนเวลากลับไปแก้ไขอะไรได้แล้ว

นิกอโหสิให้เด็ก อโหสิให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งในอดีต ปัจจุบัน และที่จะตามมาในอนาคต ผู้คนและเหตุการณ์ทั้งหลายล้วนเป็นเครื่องมือของกฎแห่งกรรมช่วยกันเล่นงานเขาอย่างสาสมเท่านั้น

พอปลอดโปร่งโล่งใจเพราะยอมคิดอโหสิโดยปราศจากเงื่อนไข ความคิดอีกกระลอกหนึ่งก็ทยอยตามมา เห็นว่าผู้คนทั้งหลายยอมผ่านภาวะความเป็นเด็กไม่รู้คิด เคยยื่นหน้าออกมานอกรถ เคยเห็นผู้คนด้วยมุมมองเฉพาะตัว เฉพาะกาล เฉพาะสถานที่ เมื่อครู่เด็กคนนั้นเห็นเขาแล้วคิดแผลงๆ อยู่ๆ ก็อยากตะโกนคำโดยไม่เคยมีเรื่องแค้นเคืองกันมาก่อน นั่นเป็นเรื่องเข้าใจยากสำหรับเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย แต่แน่นอนยอมเป็นเรื่องเข้าใจง่ายสำหรับตัวเด็กเองซึ่งกำลังเห็นการตะโกนคำชาวบ้านเป็นเรื่องสนุก

ดูจากหน้าตาทำทียโสโอหัง และทะนงตนว่าคงไม่มีใครมาทำร้ายคนได้ จงฤกษ์ก็เดาว่าเขาไม่ใช่เหยื่อรายแรก และแน่นอนว่าเมื่อค่าเขาแล้วไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก็ยังจะต้องมีเหยื่อรายต่อไปเจอน้ำกรดจากปากน้อยๆ นั้นอีก น่าเป็นห่วงอนาคตของเด็กเหมือนกันว่าในที่สุดจะต้องลงเอยอย่างไร

เรีวๆ นี้เขาเคยนึกสงสัยว่าคนเราทำกรรมดีชั่วได้ตั้งแต่วัยใด บัดนี้เกิดปัญญากระจ่างขึ้นจากเหตุการณ์จริงสดๆ ร้อนๆ ว่าแม้เป็นเด็กตัวกะเปี้ยก แต่ถ่า ‘รู้ภาษา’ ขึ้นมาเมื่อใด เมื่อนั้นก็ก่อกรรมได้อย่างสมบูรณ์ดุจเดียวกับผู้ใหญ่ทุกประการ วัยเด็กจึงเป็นวัยที่เสีงกว่าวัยอื่น เพราะแม้รู้ภาษาแล้ว ก็อาจจะยังไม่รู้เหตุรู้ผล ไม่รู้จักคิดชอบชั่วดี อาจก่อกรรมทำบาปด้วยใจหนักแน่นได้ทุกเมื่อ

ในหนังสือ ‘เลือกเกิดใหม่’ ที่ฉะเลให้มา ก็ระบุไว้ว่าอดีตชาติของพระพุทธเจ้าฉนั้น เคยพลาดพลั้งทำอกุศลกรรมหนักไว้ คือครั้งหนึ่งท่านเกิดเป็นเด็กที่เล่นอยู่กลางทางใหญ่ แล้วได้เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าผู้ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์เอง ก็นึกสนุกประสาเด็กจุดไฟดักไว้ทั่ว เพียงด้วยกรรมนั้น แม้ชาติสุดท้ายก็ยังคงเสวยวิบาก โดยที่พระเทวทัตใช้นายมังธรมาคัดกลอบปลงพระชนม์

ฉะนั้นกรรมก็คือกรรม จะทำเมื่อยังเป็นเด็กหรือเมื่อโตขึ้นแล้ว ก็ย่อมมีผลรออยู่เสมอ แกรมไม่อาจจะแน่ใจว่ากรรมแต่ละอย่างใหญ่โตเพียงใด ให้ผลยึดเยื้อได้เนิ่นนานปานไหน

สรรพชีวิตต่างต้องเที่ยวเกิดตายไปด้วยความไม่รู้หรือโหน่อีเหน่ เขานึกถึงเด็กน้อยเมื่อครู่แล้วหนาวหัวใจแทน เพราะสำเนียงได้ถึงความหนักแน่นของการคิดค่าราคาอย่างไม่ประสีประสาวาโตขึ้นจะต้องได้รับความเดือดร้อนประมาณใด

คิดในแง่ของความไม่ประสีประสาวาเรื่องกรรมวิบาก ก็ต้องว่ามนุษย์โดยมากไม่เคยโตขึ้นจากความเป็นเด็กเลยด้วยซ้ำ

บางทีเขาอาจเคยเป็นควายจริงๆ ธรรมชาติเลยส่งเด็กมาดำสำทับให้สำนึกซ้ำ...

ยิ่งเห็นภัยของความไม่รู้ จองฤกษ์ก็ยิ่งเร่งหาทางสร้างเครื่องพยากรณ์กรรมให้สำเร็จเร็วขึ้น ด้วยความคิดว่าถ้าเขาไม่ทำ ก็จะไม่มีการทำ เพราะนักประดิษฐ์แม่ปราดเปรื่องเพียงใด ก็คงไม่มีแก้ไขทุ่มเทมาทางนี้ หรือถึงมีแก้ไข ก็คงไม่มีใครให้ทุนเป็นพันล้านเพื่อโครงการพัฒนาอันยากจะคะเนผลตอบแทน ตัวตนและความเป็นเขาวุ่นนี้จึงนับเป็นโอกาสอันหาได้ยากยิ่ง!

เป็นเรื่องน่าหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งวันพฤหัสบดีก็ยิ่งคิดถึงขณะเลขรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งจะคิดถึงรุนแรงเพียงใด ยังพอทำเนา แต่ดันทะเล็งพลาดพลั้งละเมอเรียก ‘ทราย’ ออกมาดั่งๆ ขณะนอนเคียงข้างอเวรานี้สิเรื่องใหญ่!

นั่นเป็นการผวาตื่นขึ้นกลางดึกของคืนหนึ่งที่มานอนค้างกับหล่อน ในฝันเหมือนเขานอนอยู่ตรงนั้น แล้วเห็นเงาร่างของขณะเลขเอียงกรายเข้ามาใกล้ เขาตกใจรุนแรงออกมาจากในฝัน เพราะกลัวมานานว่าในที่สุดขณะเลขจะล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับอเวรนา และนั่นก็ทำให้พลังปากขานชื่อทรายออกไปท่ามกลางความเงิบของดึกสงัด

ถอนใจแรงๆ เหลียวมองร่างหญิงสาวข้างกาย เห็นยังนอนนิ่งอยู่ก็คลายอาการเกร็งลง เข้าใจว่าอเวรนาคงหลับไม่รู้ कुछู้ไม่เห็น ไม่ได้ยินเขาละเมอพูดอะไรออกไป

แต่พอรุ่งเช้าขึ้นมา ระหว่างนั่งกินแซนด์วิชด้วยกันที่โต๊ะเล็ก อยู่ดีๆ คู่นอนคนสวยของเขาก็ถามว่า

“คนชื่อทรายนี้สวยมากไหม?”

พฤหัสบดีสูงเฮือก สอกระแตกโต๊ะเปรี้ยง กำลั้งเกี้ยวๆ ถึงกับขบฟันพลาดลงไปที่ริมฝีปากจนต้องร้องลั่น

“อู๊ย!”

แยกเขี้ยวยิงฟันแหว่ง แต่พอเห็นอเวรนามองมานิ่งๆ ก็ดีหน้าตายถาม

“ทรายไหน?” แล้วก็ขยายอย่างไหลริน “ผมรู้จักคนชื่อทรายอยู่ตั้งสองสามคนนะ”

“เอาเป็น... ทรายในฝันเมื่อคืนนะ”

เด็กหนุ่มแสวงขมวดคิ้วฉงน

“เฮ้?”

อเวรนาสายหน้าเล็กน้อยและยิ้มให้อย่างมีไมตรี

“เชื่อเถอะ พี่ไม่คิดจะหวีดใส่เธอ เพราะเตรียมใจไว้แต่ต้นแล้วว่าเธอคงต้องมีคนอื่น แล้วพี่ก็อายเกินกว่าจะคิดอาละวาดเอากับแฟนที่อ่อนกว่าตั้ง ๗ ปี เพราะมันเล่าสู่กันฟังอย่างธรรมดาก็ได้ สัญญาว่าจะไม่หึงหวงให้เห็นชกนิกเดียว”

แม่หล่อนพูดนั้นๆ แต่พฤษภัสร์รู้สึกว่าคุณจี๊แบบจะล้วงดับให้ได้อยู่ดี จึงชักชวน

“เฮ้อ! ถ้าไม่หึงหวงแล้วจะชักผมไปทำไมกัน?”

“ก็ให้เป็นแค่เรื่องเล่ายามเช้า แต่ถ้าเธอไม่เต็มใจก็ไม่เป็นไร... ช่างเถอะ”

แล้วหญิงสาวก็ก้มหน้าก้มตากัดแขนค้ำขีต่อโดยไม่ชักถามใดๆ อีก

แทนที่พฤษภัสจะสบายใจ เขากลับร้อนตัวกลัวความแตก เท่าที่เห็นด้วยตาเปล่า ทำทางอเวรายังเฉยๆ อย่างนี้ คงยังไม่รู้ว่า ‘ทราย’ ในฝันของเขาเป็นทรายเดียวกับหลานสาวของหล่อนแบบจุดได้ด่าต่อ เพราะถ้าระแคะระคายบ้าง ป่านนี้คงวิคบูมห้องแตกไปแล้ว

กระต๊อกล้ำลายลงคออย่างไม่เป็นสุข เรื่องมันจวนตัวขึ้นมาทุกที สัณหรณ์ว่าถ้าปล่อยปละละเลยไปเรื่อยๆ ภายในไม่กี่วันนี้เรื่องคงแดงออกมาเพราะเหตุบังเอิญอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นแน่แท้

ตอนนี้เขาไม่รู้สึกละไรกับอเวราเลย เห็นอย่างเดียวกับหล่อนอาจเป็นคนที่ทำให้รักแะระหว่างเขากับบณชะเลดม สลายลงก่อนจะทันได้เริ่มต้น หากบณชะเลรู้ว่าน้ำสาวคนสนิทเป็นคู่นอนของเขา ก็คงกระอักกระอ่วนเกินกว่าจะยอมรับ การเริ่มสัมพันธ์ไมตรี อเวราคงเปิดโปงทุกสิ่ง พุ่มพ่ายพริ้วเพื่อต่างๆ นานา ซึ่งเมื่อบณชะเลฟังความข้างเดียว ก็คงเห็นเขาเป็นคนใจค่าน่าดู ซึ่งที่จริงไม่ใช่เช่นนั้นสักนิด

และแล้ว ชีวิตที่เหลือของเขาจะขาดความสมบูรณ์แบบไปอย่างสิ้นเชิง เพราะจะไม่มีวันได้ผู้หญิงแสนดีอย่างบณชะเลมาครองตลอดกาล...

นี่เขาจะต้องรีบตัดสินใจให้เด็ดขาดเสียทีกระมัง ทั้งที่ใจจริงไม่อยากทำเลย

รสรินรับฟังความก้าวน้ำประการต่างๆ ของจงฤกษ์จากปากบณชะเลทุกวัน และยิ่งนานหล่อนก็จำต้องเชื่อมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าลูกสาวเก่งคนถูก จงฤกษ์กลายเป็นคนดีได้จริงๆ และไม่ใช่แค่ศีลธรรมดาเสียด้วย แต่ดีชนิดที่อาจเป็นคุณใหญ่อย่างไม่มีใครคาดถึง!

หล่อนไม่รู้สึกละอายหน้ามากนัก ที่จะต้องกลับลำหันมาชื่นชมใครคนหนึ่งซึ่งตนเคยสั่งลูกสาวให้เลิกคบ ณ เวลาที่จงฤกษ์ยังประพศิตัวเป็นโจร จะให้หล่อนอนุญาตลูกคบหาเขาโดยไม่คัดค้านอย่างไรได้?

แต่เมื่อสอดส่องพฤติกรรม ทั้งที่เห็นด้วยตาตนเอง และทั้งที่ฟังจากปากลูกสาวเล่ามาโดยตลอด คุณความจริงใจ คุณพัฒนาการ และคุณศักยภาพอันสูงเยี่ยมของจงฤกษ์ที่ฉายชัดออกมามากขึ้นเรื่อยๆ อกติของหล่อนก็จางลง ความปลื้มเอ่อขึ้นมาแทน นี่เป็นเรื่องของการยอมใช้เวลาทำความรู้จักและให้โอกาสคนกลัวตัว หาใช่การกลับลำเปลี่ยนใจ เพราะเห็นแก่เงินหรือเหตุผลอื่นใดไม่

กล่าวฝ่ายบณชะเล เด็กสาวเพิ่งได้รับประสบการณ์สดๆ ร้อนๆ คือเมื่อไม่เห็นดีเห็นงามกับการที่พี่สาวคบหาหนุ่ม ทำทางอันทราย ทักท้วงอย่างไรไม่ฟัง ก็เริ่มเข้าใจความรู้สึกของแม่ที่หวังใยหล่อนมากขึ้น และนั่นทำให้คงเส้นคงวากับการเล่าความคืบหน้าระหว่างหล่อนกับแฟนหนุ่มให้แม่ฟังอย่างละเอียด

บางทีการเล่าความจริงก็กลายเป็นเรื่องเหลือเชื่อไปได้ เช่นที่ว่า ตั้งแต่วันแรกจนกระทั่งบัดนี้ เขาตะแคงเนื้อต้องตัวหล่อนโดยใช้ปลายนิ้วสัมผัสริมฝีปากคนเดียวเท่านั้น!

เมื่อแต่งตัวและบอกแม่ว่ากำลังจะไปหาหมอคู่อุปการะ โดยจงฤกษ์ตั้งใจไปขอความรู้เกี่ยวกับกรรมวิบากในแง่มุมต่างๆ เพื่อนำมาเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาเครื่องพยากรณ์กรรม แม่ก็ถามเสียงปกติ ไม่เจ้อกระแสะกังวลห่วงใย

และไม่แผลงคำพูดคาดคั้นใดๆ แม้แต่คำเดียว

“เสร็จจากคูหมอแล้วจะไปไหนต่อ?”

“ไม่ได้ไปคูหมอ ไปขอความรู้จากผู้รู้ต่างหากล่ะคะ”

“นั่นแหละ ไปศึกษาหาความรู้แล้วจะต่อกันที่ไหน?”

“ก็... ทรายอยากไปที่สวนสนุกมั่ง แม่ไม่ว่าไรไหม?”

รสรินพยักหน้าง่ายดายเกินคาด

“อย่าเล่นเครื่องเล่นที่มันผาดโผนมากนักล่ะ เสี่ยงตายโดยใช่เหตุ”

“จูนทรายจะพยายามเลือกที่ไม่หวาดเสียวเกินไปนะคะ ความจริงได้ขินว่าเล่นเครื่องเล่นในสวนสนุกนี่โอกาสตายน้อยกว่าเดินข้ามถนนเสียอีก”

พูดอย่างเอาใจและไม่อยากให้แม่เป็นห่วงมากกว่าเถียงค้าน

“ยังงี้ก็กลับมาทานข้าวเย็นที่บ้านนะ”

“คะแม่ แหม... หนูกับฤกษ์ก็ไม่เคยทานข้าวเย็นที่อื่นซักหน่อย”

“แม่เริ่มไว้ใจเขาแล้วละ” รสรินเอ่ยเรียบๆ “หนูอยากกินข้าวเย็นกับเขานอกบ้านบ้างก็ได้ อีกหน่อยพอเรียนมหาวิทยาลัย ยังงี้ก็ต้องกลับค้ำมีดบ้าง... ที่ชวนให้ทานข้าวเย็นด้วยกันวันนี้ เพราะแม่แค่อยากสัมผัสกับเขา ว่าได้คำตอบอะไรจากหมออุปการะของหนูมาบ้างเท่านั้น”

จงฤกษ์โทรศัพท์เรียกแท็กซี่มารับตนที่บ้าน แล้วเลยเข้าไปรับพระเลออีกต่อ จากนั้นก็บอกจุดหมายปลายทางแก่คนขับ พอบอกเสร็จก็นั่งปิดปากเงียบ หลงลืมแม้กระทั่งทักทายพระเลอสักคำ

พระเลอมองแฟนหนุ่มด้วยความรู้สึกผิดสังเกต ปกติเมื่อพบหล่อนเขาจะหน้าบานยิ้มแจ่มเหมือนคนถูกลอตเตอรี่เสมอ และจะชวนหล่อนคุยโน่นคุยนี้ไม่หยุดจนบางทีน้ารำคาญ แต่วันนี้มาแปลก เขาป็นหน้าขมขมมองออกนอกกรต มีท่าทีคล้ายอึดอัดใจกับปัญหาบางอย่าง ตัดขาดจากโลกภายนอก สร้างแดนสนธยาขึ้นมา ไม่รับรู้กระทั่งว่ามีหล่อนอยู่ข้างๆ เอาเลย

“ฤกษ์...”

พระเลอส่งเสียงเรียกเบาๆ

“หือม?”

จงฤกษ์ครางรับเพียงแผ่ว แต่มิได้เหลียวมามาหา สายตายังคงอยู่กับข้างทางตามเดิม จนพระเลอชักน้อยใจ เลยถอดอกหันหน้าออกข้างทางด้านของตนบ้าง

พอแฟนสาวขานชื่อเขาแล้วเงียบไปเฉยๆ เด็กหนุ่มก็เริ่มรู้สึกตัว จึงเลิกก๊วหันมาคว่าเกิดอะไรขึ้น พอเห็นพระเลอ นั่งนิ่งขมขมเหมือนขุนโจรก็ถามงงๆ

“ทรายเรียกเราทำไมหรือ?”

คนงามข้างกายยังคงเงียบอีกครู่ก่อนปริปาก

“ช่างเถอะ ฤกษ์กำลังอยู่ในโลกส่วนตัว ทรายไม่อยากรบกวนหรอก”

จงฤกษ์อึ้งกว้าง ความรักทำให้เขาไม่ใช่คนประสาทซ้ำเรื่องผู้หญิงอีกต่อไป เพียงเห็นกิริยาองๆ นั่นก็รับรู้

ทันทีว่าหล่อนเคืองที่เขาเอาแต่นั่งเป็นใบ้ ไม่เอาใจใส่หล่อนอย่างเคย

ณชะเลงอนน่ารัก เขาสัมผัสรู้สึกว่าหล่อนมีสติและพร้อมจะมีเหตุผลอยู่ตลอดเวลา ขอเพียงแก่เขาง้อนิดเดียว หล่อนก็กลับมาหัวเราะและคุยต่อเป็นปกติได้ ที่ผ่านมานี้ไม่เคยกระบังกระบอนเกินงามแม้แต่ครั้งเดียว

“เรากำลังกลัวหัวใจเพราะทรายน่ะแหละ”

เด็กสาวหันมาสบตาทันที

“กลัวอะไร?”

“ไม่มีอะไรหรอก เราแค่... เกิดความกลัวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน”

ณชะเลงอนขยับตัวด้วยความหวังวใจ

“กลัวอะไรล่ะ?”

แค่เห็นแววอาทรจากหล่อน จงฤกษ์ก็ตื่นตัวไปจนถึงไหนๆ

“เรา... กลัวจะทำให้ทรายเป็นทุกข์ใจไม่สำเร็จนะ...”

ฟังเท่านั้นณชะเลงอนก็คลาญกังวล เพราะเดาว่าคงเกี่ยวกับการสร้างเครื่องพยากรณ์กรรมนั่นเอง หาใช่เรื่องคอขาดบาดตายที่ไหน เขาคงพบเค้าความยุ่งยากมากขึ้นทุกที แต่หล่อนก็ทราบว่าจะพูดอย่างไรให้เขาเกิดกำลังใจ

“ตามความคิดของทรายนะ หน้าทีของนักประดิษฐ์ที่ดีคือฝันถึงสิ่งที่ยังไม่มี แต่น่าจะมี แล้วทำให้มันมีขึ้นมาจริงๆ “เว็นวรรคเล็กน้อยเพื่อยิ้มหวาน “ฤกษ์ใช้เวลาแค่ไม่กี่วันก็เป็นนักประดิษฐ์ที่ดีมาได้ตั้งครึ่งทางแล้ว นั่นคือเธอฝันถึงสิ่งที่น่าจะมีที่สุคนในโลกได้ก่อนใคร!”

จงฤกษ์หันมองณชะเลงอนเต็มตา

“ถ้าเราทำสำเร็จ ก็ขอให้รู้เถอะว่าทรายนมีส่วนอยู่ด้วยเกินครึ่ง”

“โอเค บอกไว้ในสิทธิบัตรทางปัญญาด้วยนะ ว่าขอขอบคุณที่ทรายช่วยขงโอวัลตินให้กิน”

เด็กหนุ่มหัวเราะ รู้สึกว่าก่อนเคียดในหัวละลายลงหมดสิ้น

“ขงแต่โอวัลตินมั้ง น้ำส้มมั้ง ไม่เห็นเคยทำกับข้าวให้ทานเลย”

“ก็บอกแล้วไงว่าเรื่องครวนี้ไม่เก่ง แต่ถ้าเธอต้องการจริงๆ ... ทรายจะลองหัด”

จงฤกษ์พยักหน้าอย่างแข็งแรง แสดงว่าปรารถนาอยู่จริงๆ

“หัดเถอะ เราจะภูมิใจอ้อ”

ณชะเลงอนปราศจากหัวเราะ

“คำนิยมผู้ชายโบราณหรือเปล่า? พอผู้หญิงทำครัวเป็น ก็เห็นเหมือนข้าทาส อีกหน่อยมีอะไรก็ใช้เราหมด”

“อย่าห่วงไปเลย เราจะเป็นคนสวน เป็นช่างประปา เป็นคนขับรถ เป็น รปภ. แล้วก็เป็นคนออกค่าน้ำค่าไฟในบ้านให้ทรายเอง ขอแค่ทรายทำกับข้าวเป็นอย่างเดียวพอ”

ณชะเลงอนเชิดคางหน่อยๆ

“เอ๊ะ! ใครบอกว่าอีกหน่อยจะต้องอยู่บ้านเดียวกัน? ทรายหมายความว่าถ้าอยากให้ทรายทำครัว ฤกษ์ก็ต้องมาเรียนทำครัวพร้อมกับทราย ไม่ใช่ให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งทำคนเดียว ที่คอมพิวเตอร์ทรายยังขอเรียนจากฤกษ์ เพื่อวันหนึ่งจะช่วยฤกษ์ทำงานประเภทจับกังข้อมูลได้บ้าง”

เด็กหนุ่มยิ้มขำคำว่า ‘จับกังข้อมูล’ ของแฟนสาว หล่อนเห็นจากประสบการณ์จริงที่บางทีโปรแกรมเมอร์ต้องออกแรงทำเรื่องซ้ำซากน่าเหน็ดเหนื่อยมากกว่าจะใช้สมองคิด และหล่อนก็เปิดทางว่ายินดีรับทำงานดังกล่าวเพื่อช่วยเหลือเขา

จงฤกษ์แกั่งอิดเอื้อน

“ต้องเรียนทำครัวกับทรายด้วยหรือ? ให้เราเอาเวลาไปคิดสร้างเครื่องพยากรณ์กรรมเต็มทีดีกว่ามั้ง ทำทางต้องทำงานหนักทั้งวันทั้งคืนหลายสิบปีเชียวนะ งานจุกๆ จิกๆ นี่ให้ทรายคอยดูแลเรามากกว่า”

“โห! นั่นไง นึกแล้ว เริ่มฉายแววแล้ว เนี่ย... อีกหน่อยก็อ้างว่าหน้าที่ทำงานเป็นของผู้ชาย ฝ่ายผู้หญิงต้องดูแลบ้านไป”

ณชะเลงใจแกั่งตกหลุมพรางของเขา รู้ว่าเขาฝันถึงอนาคตร่วมกับหล่อน และจะมีความสุขมาก มีกำลังใจมาก หากเห็นหล่อนเอออออกคล้อยตามจินตนาการเดียวกันร่วมกับเขา

จงฤกษ์ยักคิ้วยิ้มพราย

“เราว่าเราออกจะฉายแววเป็นเบี้ยล่างทรายทุกอย่าง ที่ไหนจะกล้าให้ทำคนเดียว”

คนถูกยกให้เป็นเบี้ยบนยึดตัวตรง พอเห็นว่าตนช่วยแฟนหนุ่มระบายภาพฝันหอมปากหอมคอแล้ว ก็สมควรเปลี่ยนเรื่องพูด

“ว่าแต่ฤกษ์คิดค้นเครื่องพยากรณ์กรรมคืบหน้าไปถึงไหนแล้ว ไม่เห็นเล่าให้ทรายฟังมั้ง”

สีหน้าของจงฤกษ์เคร่งขรึมขึ้นนิดหนึ่ง

“เราตกลงใจจะออกเดินก้าวแรกจากรหัสพันธุกรรม”

ณชะเลมิกตานิดหนึ่ง เขาตอบเพียงสั้น แต่หล่อนรู้ว่าจะต้องมีคำอธิบายและเหตุผลของการเลือกที่ลึกซึ้งพอ

“แปลว่าเธอต้องเรียนปริญญาตรีเทคโนโลยีชีวภาพนะซี?”

“อาจจะใช่ หรืออาจจะไม่ ขึ้นอยู่กับว่าเราใจร้อนแค่ไหนไหน ถ้าเราเรียน ก็คงด้วยเหตุผลเพื่อทำวิทยานิพนธ์หาความสัมพันธ์ระหว่างรหัสพันธุกรรมกับอดีตกรรมก่อนเกิด งานวิจัยจะได้เป็นที่รู้จักในหมู่นักวิทยาศาสตร์ง่ายหน่อย แต่คิดอีกที เงินที่เรามีน่าจะเพียงพอกับการไปโรมตงานวิจัยให้ใครๆ รู้จักอยู่แล้ว”

“แต่เธอก็ต้องอาศัยวิชาพื้นฐาน...”

หนุ่มไฟแรงส่ายหน้าก่อนแฟนสาวพูดจบ

“เราอ่านเองได้ และถ้าเลือกอ่านเอง ไม่เสียเวลากระตือรือร้นๆ ตามหลักสูตร ก็จะได้ตัดตรงไปหาเป้าหมายเร็วๆ เราไม่อยากเสียเวลาแม้แต่นาทีเดียว”

“อะไรจะรีบร้อนปานนั้น?”

จงฤกษ์ไม่ปิดบังสีหน้าวิตกกังวล

“เรากลัวจะทำไม่ทันนะทราย เพียงแค่ศึกษาและเห็นแนวทางคร่าวๆ ว่าต้องทำอะไรบ้าง พอคำนวณเวลาแล้ว ก็เหมือนอายุขัยของมนุษย์คนหนึ่งน้อยเกินไป และหากใครเป็นคนเริ่มแล้วไม่สานต่อให้จบ ก็ไม่แน่ว่ามีรุ่นหลังศรัทธาพอจะทุ่มเทชีวิตจิตใจสืบทอดมรดกงานวิจัยชิ้นนี้หรือเปล่า เพราะทุกอย่างต้องเริ่มต้นด้วยการสมมุติ สมมุติ และสมมุติ หากจะเชื่อว่าในที่สุดต้องได้ผลสำเร็จ”

“แคไหนถึงเรียกว่าสำเร็จล่ะ?”

“ก็เมื่อเราทำนายได้ตั้งแต่ก่อนเด็กเกิดว่าเขาจะเป็นหญิงหรือชาย รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร จะยากดีมีจนหรือพบเจอเหตุการณ์ดีร้ายได้แคไหน และต้องแม่นยำได้มากกว่าหมอดูที่เก่งที่สุดในโลกด้วย!”

ตอนที่ ๓๑ เหตุผลลึกลับ

อุปการะรับไหว้แบบยิ้มในหน้า ชักชวนสองหนุ่มสาววัยรุ่นเข้าห้องรับแขกเหมือนผู้ใหญ่ที่เห็นลูกหลานมาบ้านมากกว่าจะเป็นการต้อนรับระหว่างหมอดูกับลูกค้า

“เป็นไงมั่งหนุทราย สบายดีหรือ? หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสดีจริง”

ณชะเลยิ้มกว้างขึ้น

“ค่ะ สบายดี”

“ทั้งที่มีเรื่องไม่น่าสบายใจเท่าไรนี่ใช่ไหม?”

“ก็เอ่อ... คงอย่างนั้นมั้งคะ”

อุปการะหัวเราะครี้ม

“ถ้ามีเรื่องน่ากลัวอยู่หลากหลาย แต่หน้าตาไม่ส่อว่ากลัวสักเรื่อง อย่างนี้แปลว่าใช้ได้แล้วละ ธรรมชาติถึงใจหนูแล้วปกป้องคุ้มครองหนูจากทุกข์ทางใจได้แล้ว”

เด็กสาวยิ้มเป็นด้วยความปลื้มในคำชมของผู้ทรงธรรม

“ทรายอยากถามพ่อหมอเรื่องหนึ่งค่ะ คือเจ้าอู๋โยหยาของทราย เป็นไปตามคำทำนายของพ่อหมอเมื่อคราวก่อนที่ว่าเวลาของมันเหลือน้อย ตอนนี้มันตายไปแล้วจริงๆ” หล่อนเล่าเรียบเรียงราวกับบรรยายความเปลี่ยนแปลงของสภาพดินฟ้าอากาศ “สิ่งที่ทรายอยากรู้คือ ตอนนี้เจ้าอู๋โยหยาไปอยู่ที่ไหน และที่ทรายทำบุญส่งไปให้ มันได้รับบ้างหรือเปล่า?”

ชายวัยกลางคนรับฟังคำถามแล้วนิ่งไปครู่หนึ่ง เนื่องจากการกำหนดคุณภพภูมิให้แม่นยำต้องใช้กำลังมากกว่าเหตุการณ์สามัญ แต่สำหรับอุปการะไม่ถึงกับต้องหลับตาเข้าสมาธิ เพียงลืมหูละลิมตามปกติแล้วกำหนดจิตเหมือนขึงผ้าให้ตั้งทำผ้าหมอกให้โปร่งใส กระทั่งมีความเป็นกลางพอจะล่วงรู้แจ่มชัดหน่อยเท่านั้น

เกือบครึ่งนาทีต่อมา อุปการะก็ให้คำตอบเยี่ยงผู้ที่ผ่านการรู้เห็นมาอย่างละเอียด

“มันสบายขึ้นนะ ไปเป็นเปรตแล้ว”

ณชะเลยกำลังรอฟังยิ้มๆ ด้วยความเชื่อมั่นว่าจะได้ฟังอะไรดีๆ พอได้ยินคำว่า ‘เปรต’ ก็หุบยิ้มกะทันหัน ทำหน้าเศร้าทันที

“อ้าว...” เด็กสาวครางเสียงแห้ง “มันไม่ได้ไปเป็นคน หรือไปเป็นเทวดาหรือหรรษาคะ?”

ผู้ทำหน้าที่ตอบเรื่องลึกลับยิ้มอย่างคนใจดี

“ยังหรือ มันยังติดอยู่ในอบาย แต่เป็นเปรตก็ดีกว่าเป็นเดรัจฉานมากแล้วละ ปลอดภัยและสะอาดสบายกว่าเดิมเยอะ”

เด็กสาวทำหน้าอึ้งง ความคาดหมายทั้งปวงพลิกกลับตาลปัตรหมด รั้าๆ จะทวงสัญญาที่พ่อหมอเคยบอก หล่อนไว้ว่าเจ้าอู๋โยหฺยจะไปดี ซึ่งพ่อหมอก็รู้ใจ ตอบดักคอเสียก่อน

“มันอยู่ในช่วงพักรอที่จะไปดิณะหนูทราย คนไทยฟังคำว่า ‘เปรด’ แล้วมักถึงตัวปากแหลมสูงชะลูดเท่าเสาโทรเลขแบบในหนัง ความจริงยังมีอะไรมากกว่านั้นเยอะ ที่คล้ายเทวดาก็มาก เพียงแต่ไม่สบายได้ตลอด และไม่มีความคิดอ่านเท่าจิตวิญญาณชั้นสูง”

“ตอนมันกำลังขาดใจ หนูสัมผัสกระแสสว่างบางอย่างจากมัน ทำให้หนูชื่นใจมาก ก็นึกว่านั่นหมายถึงกระแสสวรรค์เสียอีก”

“การจากไปสู่ภพที่ดีกว่า ก็ให้ความรู้สึกเข้มข้นทำนองนี้แหละ” เขาตั้งใจเล็งดู นัยน์ตาเป็นประกายวับ “ตอนนั้นหนูเพิ่งกลับจากทำบุญ แล้วมันโดนรถทับใช่ไหม?”

“กะ”

ผู้อ่อนวัยตอบรับเป็นปกติอย่างไม่แปลกใจในอำนาจลี้ลับของอุปการะแม่แต่น้อย

“อดีตกรรมบางอย่างทำให้ชาตินี้มันต้องตายทรมาน เลขชั้นสูงทันทีไม่ได้ ต้องไปพักในภูมิเปรดชั่วคราวก่อน แต่ถัดจากนี้พอจิตของมันค่อยๆ คุ่นสภาพใหม่มากขึ้น แล้วพอจะมีกำลังระลึกถึงบุญกุศลในหนหลังก่อนขาดใจได้ ก็จะแจ้งเกิดเป็นมนุษย์กับเขา”

คำปลอบยังไม่ทำให้ณชะเลสบายใจ ที่เคยหายห่วงก็กลับมาพะวงใหม่อีก ความจริงที่เตรียมใจมาวันนี้เพื่อขอทราบว่าอู๋โยหฺยไปเกิดใหม่ ณ แห่งไหนตำบลไหน จะได้ตามไปอุปถัมภ์ต่อ แต่กลับต้องมาพบคำตอบว่ามันเป็นไปได้แค่เปรดเสียนี้

“เป็นเปรดประเภทรับส่วนบุญได้หรือเปล่าคะ? มีทางที่หนูจะช่วยให้มันเกิดใหม่ดีกว่าเปรดเดี๋ยวนี้อยู่ไหม?”

“อย่าใจร้อนเลย โดยมากสัตว์ที่ตายด้วยอุบัติเหตุมักต้องไปพักรอทุกข์เกิดใหม่ทั้งนั้นแหละ ตอนนี้นั้นก็ไม่ได้ทุกข์ร้อนอะไร แค่นึกว่าตัวเองเป็นหมาอยู่ และท่องเที่ยววิ่งเล่นไปท่ามกลางสนามหญ้าที่มีดอกไม้สวยสะพรั่ง”

ณชะเลเบิกตากว้าง

“หรือคะ? ฝันที่หนูเห็นในฝันก็เป็นเรื่องจริงนะซี หนูนึกว่าจิตปรุงแต่งไปเองเสียอีก”

“ก็อย่าเข้าใจว่าตรงจริงเสียทั้งหมด ความฝันนั้นเอาแน่เอาอนอนยาก อย่าถือเป็นอารมณ์ก็ดี”

“ในฝันหลายครั้งชัดมากๆ เหมือนมันมาหาจริงๆ ความเหมือนจริงและสีสันคมชัดของฝัน คือเครื่องวัดว่าใช่ได้หรือเปล่าคะ?”

“ของพวกนี้ยากจะชี้ คนต้องมีจิตที่ปราศจากความเข้าข้างตัวเอง แล้วก็กำลังสมาธิระดับหนึ่ง ถึงจะมีญาณหยั่งรู้สามารถแยกแยะออก ความชัดหรือความมัวมนไม่ใช่ว่าวัดความจริงได้เสมอไป”

“เจ้าอู๋โยหฺยมีเพื่อนใหม่คะ?”

ถามอย่างเกรงว่าลูกชายสุดสาวทของตนจะเหงา

“ก็รวมอยู่กับเปรดที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน คือเพิ่งตายจากความเป็นสัตว์ มีบุญพอตัว เสวยสุขตามควร แต่ยังไม่ถึงขนาดส่งให้ฝันบายได้ เชื่อกันว่า สัตว์ในสังสารวัฏมีมากนับอนันต์ แต่ละนาทีจะมีจิตที่อยู่ในระดับภูมิเดียวกันมาเป็นเพื่อนเสมอ เว้นแต่ต้องถูกขังเดี่ยวด้วยกรรมเฉพาะตัว ซึ่งก็ใช่จะหาได้ง่ายๆ ”

“แล้วมันกินอยู่ยังงัยคะ?”

“ภพของมันจะมีแหล่งน้ำ แหล่งอาหาร ไม่ถึงกับอุดมสมบูรณ์ แต่ก็ไม่ถึงกับขาดแคลน หย่อมดินบางแห่งปรากฏเหมือนอาหารสุนัข สระบางแห่งก็มีน้ำใสน่านิน”

“มันหิวบ้างหรือเปล่า?”

“ก็เป็นบางครั้ง ความหิวเป็นลักษณะหนึ่งของภูมิเปรต แต่บุญเก่าจะจัดหาอาหารให้อู๋โยหัยกับพรรคพวกของมันเอง ไม่ແสบท้องนานหรอก”

“ແ่จริง... ทรายอยากเป็นคนหาของให้มันกินจังเลย”

เอ่ยออกมาด้วยใจผูกพันแล้วน้ำตาพานจะไหล จนต้องขบริมฝีปากเพื่อสะกดความรู้สึกไว้

“หนูทรายอย่าห่วงเลย สำหรับภูมิที่เจ้าอู๋โยหัยไปอยู่นี้ จะมีบางคาบบางเวลา ที่มันรู้สึกว่ายืดตัวขึ้นหยัดสองขาได้แล้วก็มีความคิดอ่าน มีสำนึกคล้ายมนุษย์อยู่บ้าง ในคาบเวลานั้นมันสามารถหาผลไม้จากป่าโปร่งได้สะดวกกว่าพวกคนป่าเสียอีก”

ณ ขณะทำหน้าที่ฉน

“เป็นภูมิที่แปลงร่างได้ด้วยหรือคะ?”

“เปรตจำนวนมากเปลี่ยนสภาพสลับกันไปสลับกันมา อย่างคาบเวลาที่เขาอู๋โยหัยยืดตัวขึ้นมาขึ้นสองขาได้นั้น ก็เพราะแรงกุศลจากอดีตชาติบันดาลจิตให้สว่างรู้คิดขึ้นชั่วคราว มันจะรู้สึกคล้ายเด็ก ๕ ขวบคนหนึ่งทีเดียว”

“ถ้าจิตสว่างเป็นกุศลได้เหมือนมนุษย์อย่างนั้น ทำไมถึงไม่จุติไปสู่สุคติเสียเลย ต้องรออะไรด้วยล่ะคะ?”

“เพราะกำลังกุศลของมันอ่อนเกินกว่าจะปฏิวัติวิญญานให้เลื่อนขึ้นไปสู่ภพที่สูงกว่านั้น เนื่องจากในภพที่เป็นหมาบุญของมันเกิดจากการพลอยยินดีรับส่วนกุศลจากหนูล้วนๆ ไม่ใช่บุญอันเกิดจากกุศลเจตนาของตัวเอง แกรมตายไม่ค่อยสงบอีก เลยยังครึ่งๆ กลางๆ อยู่”

พอฟังเหตุฟังผล สาวน้อยเจ้าของสุนัขแสนรู้ก็คล้ายสีหน้าลง ด้วยความเข้าใจกฎเกณฑ์ของโลกวิญญานหลังความตายมากขึ้น ในวาระแห่งการละจากความเป็นสหายของหมู่อสัตว์หนึ่ง ไปสู่ความเป็นสหายของอีกหมู่อสัตว์หนึ่ง กำลังบุญที่ตั้งสมมาคือตัวตัดสิน ดีเป็นดี ร้ายเป็นร้าย มิแคไหนต้องเอาแก่นั้นแล้ว เอาใจช่วยให้มากกว่านั้นไม่ได้แล้ว

“วิบากกรรมนี้หนักแล้วจ้ะนะคะ ใครจะรู้ว่ากุศลแต่ไหนไหนตามมาให้ผล ได้ตายสงบหรือต้องตายทรมาน”

“ตอนมันเป็นลูกหนู ที่เสียชีวิตตั้งแต่ยังเด็กอยู่นั้น ก็คือคนองไปตามเรื่อง ชอบทรมานสัตว์เล็กๆ จับมาบดขี้ให้ตายทั้งเป็นด้วยของใกล้มือด้วยความสนุก โดยไม่รู้เลยว่านั่นเป็นบาป กรรมที่ทำให้ด้วยความเคยชินนั้น พอเป็นสัตว์บ้างเลยต้องตายทรมานมาหลายครั้งแล้ว”

ณ ขณะนั้นก็ถึงครั้งที่จู่ อู๋โยหัยก็ตะปบผีเสื้อเล่น ซึ่งผิวดิวีสุนัขเทอเรีย นันคงเป็นนิสัยเล่นสนุกกับชีวิตอื่นโดยไม่ตระหนักว่าเป็นบาป และนี่เองคือเหตุของผลอันเป็นธรรมดา ไม่มีใครช่วยแก้กรรมที่ทำไปแล้วให้กันได้ ใครทำอะไรไว้ ก็ต้องเสวยผลอันเกิดจากการกระทำนั้นไม่ช้าก็เร็ว

สาวน้อยเจ้าของสุนัขชะตาขาดปลงตก ใจวางเฉยเป็นอุเบกขา ยิ่ง พุทธพจน์หนึ่งหยังซึ่งเข้าถึงจิตถึงใจจนต้องกะพริบตาเอ๋ย

“สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรมจริงๆ นะคะ”

อุปการะยิ้มเอ็นดู

“แต่หนูก็เป็นยิ่งกว่านาย คือทำตัวเป็นทางลัดให้มันขึ้นสูงกว่าเดิมได้”

“จากที่พ่อหมอเล่าให้ฟังเกี่ยวกับความเป็นอยู่ในภพใหม่ของอู๋โยย หนูก็พอจะมองออกอีกอย่างหนึ่งค่ะ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าภูมิเปรตมีความแปรปรวน ลุ่มๆ ดอนๆ เอาแน่เอาอนไม่ได้ คือรู้สึกเหมือนอู๋โยยติดอยู่ในฝันเลย”

“อย่างนั้นแหละ อรรถภาพแบบเปรตนั้นไม่คงเส้นคงวา ไม่มีร่างหยาบคงที่เหมือนอย่างมนุษย์ แม้แต่สภาพจิตก็กลับไปกลับมาโดยไม่จำเป็นต้องมีสิ่งกระทบภายนอกเข้ามากระทำ เดี่ยวจำได้ เดี่ยวจำไม่ได้ เดี่ยวคิดเรื่องกุศล เดี่ยวคิดเรื่องอกุศล เหวี่ยงไปเหวี่ยงมาระหว่างสองขั้ว แล้วยังมีภูมิซ้อนๆ กันอยู่ จำแนกแยกย่อยได้มากมายไม่ซ้ำแบบกัน สุดแต่กรรมของใครของมันจัดสรรให้”

“หนูเข้าใจถูกไหมคะ ภพเปรตนี้จะมีอาการจำ ความรู้สึกนึกคิดในชาติก่อนฝังแน่นอยู่”

“โลกของเปรตเป็นโลกของความผูกพันกับอารมณ์เก่าๆ จิตยึดติดกับอะไรมากก็เชื่อมโยงกับสิ่งนั้นมาก อย่างตอนนี้เจ้าอู๋โยยก็อุปาทานว่าหนูยังอยู่กับมัน บางทีก็วิ่งตามหาหนูไปเรื่อยๆ ด้วยความรอคอยว่าเมื่อไหร่จะเจอ”

ฉะเลสะอีกอึ้ง นัยน์ตารื้นน้ำขึ้นมามาก

“ทรายก็อยากให้มันจิตใจที่ได้เห็นทรายค่ะ”

“การที่หนูยังคิดถึงอู๋โยยไม่เลิก ก็ทำให้จิตหนูเป็นขั้วต่อกับมัน และเลี้ยงอุปาทานของมันไว้อย่างนั้น ถ้าต่างฝ่ายต่างคิดถึงพร้อมกัน จิตก็จะเชื่อมต่อกัน หากเชื่อมติดระหว่างหนูลืมตาตื่นอยู่ ก็จะมาในรูปของความคิดถึงรุนแรง และรู้สึกเหมือนมันยังอยู่ใกล้ๆ ตัว แต่ถ้าจิตเชื่อมติดระหว่างหนูหลับฝัน ก็จะปรากฏเป็นนิมิตเสมือนจริง ราวกับสัมผัสได้ด้วยกายปกติ”

“มันเห็นทรายเหมือนที่ทรายเห็นมันหรือเปล่าคะ?”

“ต่างฝ่ายต่างเห็นออกมาจากมุมมองของตัวเองนั่นแหละ การปรุงแต่งของจิตเป็นเรื่องพิสดาร ถ้าจิตใครกำลังฟุ้งฟุ้ง ก็เห็นอีกฝ่ายสดใส ถ้าจิตของใครกำลังฟุ้งฟุ้ง ก็เห็นอีกฝ่ายหม่นหมอง แต่ถ้าจิตของใครมีสติและเป็นกลาง ก็จะเห็นอีกฝ่ายตรงตามจริง หรือใกล้เคียงกับภาวะของเขามากที่สุด”

“เสียดาย ถึงแม้ผูกพันพอจะสื่อกันด้วยใจ ทรายก็คงทำอะไรให้มันดีขึ้นไม่ได้” ฉะเลสะทำตาละห้อย นึกอยากต่อรองขอความช่วยเหลือจากอุปการะขึ้นมามาก “แต่พ่อหมอเป็นผู้ทรงฌาน น่าจะแผ่เมตตาหรืออุทิศส่วนกุศลให้มันพ้นจากอบายได้...”

“ถ้าหากเพิ่งตายจากความเป็นมนุษย์ร่วงหล่นไปสู่ความเป็นเปรต อย่างนี้ก็พอรู้เรื่องบุญเรื่องกุศลง่ายหน่อย สามารถหวนกลับมาคิดอ่านแบบวิญญาณชั้นสูงได้ ทำให้หลุดจากภพเปรตไม่ยากนัก เพียงแค่เจอแสงสว่างจากจิตที่แผ่เมตตามาให้แรงๆ พอที่จะรู้สึกเย็นชาน ปลาบปลื้มปีติ เหมือนตอนเราอยากยืมทั้งน้ำตาด้วยแรงศรัทธาปสาทะ ก็ปลุกให้ระลึกถึงบุญเก่าที่เคยทำฯ สะสมไว้ระหว่างเป็นมนุษย์ได้ อย่างนี้จิตถึงมีโอกาสปฏิวัติ ได้เลื่อนชั้นปุปป์ทันใจ”

ฉะเลสะยิ้มซึ้งอย่างเข้าใจเงื่อนไข

“แปลว่าถ้าเพิ่งพ้นจากภาวะความเป็นสัตว์ เลื่อนชั้นขึ้นเป็นเปรต ก็รับกุศลจากคนอื่นได้ยาก อย่างนั้นใช่ไหมคะ?”

“อืม... คือเอาอย่างเจ้าอู๋โยยของหนูเนี่ย ปัจจุบันมันยังคิดคะนองแบบหมาอยู่มาก หนูก็รู้ว่าเจ้าพวกนี้ถ้ามันพอใจกับความสนุกสนานเฉพาะหน้าแล้ว เรื่องอื่นก็ไม่สนใจหรอก แต่เมื่อไหร่ความก็คะนองจางลง มันก็จะสงบเย็นเหมือนตอนฟังหนูอ่านหนังสือธรรมะ แล้วค่อยๆ ระลึกถึงภาพและเสียงที่ก่อให้เกิดกระแสกุศล พอจิตสว่างเต็มรอบเมื่อไหร่ก็ขาดจากความเป็นเปรตไปเอง”

“แล้วการที่หนูทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้มันบ่อยๆ จะมีส่วนช่วยร่นเวลาให้เร็วขึ้นได้ไหมคะ?”

“สำหรับเจ้าอู๋โยหย ภาพต่อไปที่เหมาะสมกับมันคือมนุษย์ เพราะฉะนั้นก็ต้องรอทุกข์เกิดที่สมกับกรรมด้วย การอุทิศส่วนกุศลของหนูนั่นดีแล้ว ทำไปเถอะ เหมือนสาดน้ำเย็นข้ามมิติไปให้มันชุ่มฉ่ำชื่นใจ และมีสำนักทางกุศลแข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ แต่ไม่มีส่วนเร่งรัดให้มันขาดจากภาพปรตเร็วกว่าเดิมหรอก”

เด็กสาวพยักหน้าอย่างปราศจากกังขาใดๆ อีก

“เข้าใจกระจ่างทุกอย่างแล้วค่ะ”

“เห็นแล้วไซ้ไหมล่ะว่าการเปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ไม่ใช่ขึ้นสูงกันง่ายๆ”

“ค่ะ ที่อวยพรส่งเสียให้ใคร ไปดี ก็สักแต่เป็นแค่ความหวังดี สักแต่เป็นแค่กุศลจิตของผู้อวยพร แต่ไม่มีผลให้ใครได้ดีตามปากเลย ส่วนแต่ต้องพึงกรรมของตัวเองด้วยกันทั้งนั้น”

จงถุกษ์นั่งฟังมานาน ก็ถึงจังหวะที่นึกอยากถามบ้าง

“แล้วการเปลี่ยนภพภูมิจำนวนมากคือต้องเลื่อนชั้นเป็นชั้นๆ หรือครับ? เช่นจากความเป็นสัตว์นรกมาสู่ความเป็นเดรัจฉาน จากความเป็นเดรัจฉานไปสู่ความเป็นเปรต ก่อนจะเลื่อนชั้นจริงๆ เวียนกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก”

“โดยมากก็อย่างนั้น” อุปการะตอบนิมนวล “ผมเคยส่องๆ ดูเล่นอยู่เหมือนกัน ที่จริงการเวียนว่ายตายเกิดเปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิจำนวนมากเป็นเรื่องพิสดารกว่าการเปลี่ยนแปลงทุกชนิดที่เราเห็นกันด้วยตาเปล่า สัตว์ในสังสารวัฏพุ่งหลาวจากความเป็นอย่างนี้ไปสู่ความเป็นอย่างนั้น กระโดดจากความเป็นอย่างนี้ไปสู่ความเป็นอย่างนี้ หากความสิ้นสุดโดยบังเอิญไม่ได้ และถ้าไม่มีขงภพอบายเกิดขึ้นครั้งหนึ่ง ส่วนใหญ่ก็นับต่อไปได้เลยว่าจะมีนิมิตอบายตามมาอีกหลายร้อย หลายพัน หลายหมื่น หรือหลายแสนครั้ง กว่าที่จะเห็นนิมิตสุคติภูมิปรากฏขึ้นใหม่”

ณชะเลทำหน้าที่เหย

“น่ากลัวจังค่ะ แค่กวาดตาดูภาพสัตว์เป็นร้อยเป็นพันก็น่าเบื่อแย่แล้ว ถ้าต้องรอนแรมเดินทางไกลไปเป็นนั่นเป็นนี่จริงๆ จะยิ่งน่าหน่ายกว่านั้นขนาดไหน”

“แล้วเราจะมั่นใจได้อย่างไรครับ ว่านิมิตที่เห็นเป็นหมื่นเป็นแสนครั้งนั้นคือของจริงทั้งหมด?”

นั่นเป็นคำถามจากเด็กหนุ่มคนหนึ่งทีละพยศเสียได้ อุปการะสัมผัสสว่าจงถุกษ์อยากรู้เหตุผล ด้วยความละม่อมมิใช่ความอยากอวดกล้าดั่งจางจากใจกระด้างดั่งเคย

“มันขึ้นอยู่กับว่าเราเห็นมั่วๆ หรือสามารถเห็นความผูกโยงเป็นเหตุเป็นผลระหว่างชาติต่อชาติ ประเภทที่เห็นตัวเองเป็นคนป่าช้า เป็นเศรษฐีบ้าง เป็นกษัตริย์บ้าง โดยอธิบายไม่ถูกว่าทำไมถึงไปเกิดเป็นอย่างนั้นๆ นั่นเสี่ยงต่อการถูกอุปาทานหลอกแล้ว แต่ถ้าเป็นผู้มีฐานความรู้ มีมุมมอง มีความเห็นชอบเกี่ยวกับกรรมวิบากอยู่เป็นทุน สามารถอธิบายถูกว่าไปเป็นอะไรอย่างหนึ่งด้วยกรรมนำเกิดที่สมกันแบบไหน นั่นถึงจะเรียกว่าเข้าเค้า”

จงถุกษ์มีเครื่องบันทึกเสียงซึ่งกำลังเปิดทำงานอยู่ในกระเป๋าเสื้ออยู่แล้ว แต่เขาก็จดโน้ตสั้นใส่กระดาษอีกด้วยความกระหาย เพราะสิ่งที่พ่อหมออุปการะกล่าวจะเป็นการจุดประกายให้กับประดิษฐ์กรรมขึ้น โบแดงของเขา

“ตามความเข้าใจจากที่ผมฟังพ่อหมอพูดถึงเจ้าอู๋โยหยมา มันเลื่อนชั้นจากสัตว์ไปเป็นเปรตก็เพราะพลอยยินดีกับกุศลของทรายบ่อยๆ ถูกไหมครับ?”

“ถูกต้อง!”

“แล้วกรรมที่ตกแต่งให้มัน ไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี นำมันตั้งใจละครับ คืออะไร?”

“ก็ด้วยน้ำหนักความยินดีในกุศลนั้นแหละ หนูทรายป้อนกุศลให้จนจิตมันเข้าขั้นเบิกบาน ความเบิกบานในบุญนั้นก็จัดสรรให้ได้ไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่สอดคล้องกัน”

เด็กหนุ่มพยักหน้าอย่างเห็นความสมเหตุสมผลในระดับที่คิดตามได้

“แล้วอย่างถ้าพ่อหมีจะคว่าชาติก่อนผมเคยเป็นอะไรมา หรือเคยทำอะไรมาบ้าง พ่อหมีจะเริ่มดูจากตรงไหน?”

“ก็ขึ้นอยู่กับว่าน้องอยากรู้เรื่องตัวเองในแง่ไหน ถ้าน้องถามว่า ‘เคยเป็นอะไร’ ผมก็จะดูเป็นภาพใหญ่ภาพรวมว่า อรรถภาพเดิมของน้องในครั้งก่อนมีรูปลักษณ์แบบไหน ภูมิจิตอยู่ในภพระดับล่างหรือระดับบน แต่ถ้าน้องถามว่า ‘เคยทำอะไรมา’ ผมก็จะดูเป็นเรื่องๆ นับจากที่เห็นง่ายจากภายนอกก่อน เช่นกรรมอะไรนำน้องมาเกิดเป็นมนุษย์ กรรมอะไรทำให้น้องเป็นชาย กรรมอะไรตกแต่งรูปร่างหน้าตาให้เป็นอย่างนี้ กรรมอะไรเสริมส่งให้น้องมีฐานะการเงินระดับนี้ กรรมอะไรจุดประกายให้น้องฉลาดขนาดนี้ นี่เรียกว่ามีจุดเชื่อมโยงแรกที่อิงอยู่กับหลักฐานเห็นได้จริงแล้ว”

จงถุกษ์จับันท์ก็ด้วยความสนใจ พอลดเสร็จก็เงยหน้าขึ้นถาม

“หมายความว่า ถ้าเราจับจุดจากเหตุผลของการเป็นอย่างที่เราเห็นง่ายๆ ได้ถูก ก็จะสามารสืบสาวลึกซึ้งต่อไปถึงกรรมวิบากด้านอื่นๆ ด้วยใช่ไหมครับ?”

“ก็ไม่ใช่เชิง ความหยั่งรู้ของผู้มีฌานเป็นเรื่องอจินไตย ถือน้องหาเหตุผลไม่ได้หรือว่าทำไมถึงรู้ เมื่อรู้ก็รู้ มันเป็นเรื่องของคุณภาพจิต ไม่ใช่จะต้องสืบสาวเป็นขั้นเป็นตอนเหมือนที่น้องเจาะระบบดาวเทียม พอแตะจิตเข้าไปที่ความเป็นน้องในปัจจุบัน ผมอยากรู้อะไรก็กำหนดคน้อมไปรู้ตรงๆ”

“แปลว่าข้อมูลทุกอย่าง ทั้งอดีตและอนาคต รวมอยู่ที่ตัวคนในปัจจุบันนี้แล้ว?”

“ภาพของอดีตกับภาพของอนาคตแตกต่างกัน ตัวตนในปัจจุบันเพียงพอที่จะชี้ชัดได้ว่าอดีตเป็นมาอย่างไร แต่ถ้าพูดถึงอนาคต ตัวตนในปัจจุบันแค่ชี้ว่ามีความเป็นไปได้สูง ที่จะต้องประสบกับอะไรบ้าง และมีสิทธิ์ก่อกรรมอะไรบ้าง”

เด็กหนุ่มแข็งขันจดสิ่งที่น่าสนใจสำหรับตน นั่นคือ **ปัจจุบันเป็นรากของอนาคตที่ค่อนข้างชัดเจน** แล้วเงยหน้ายิ้มปากนิคหนึ่ง ก่อนยิงคำถามตรงไปตรงมา นัยน์ตาคมกริบด้วยความหมายสูงล้ำ

“พ่อหมีรู้ไหมครับว่าผมคิดจะทำอะไร?”

อุปการะทอดมองฝ่ายอ่อนวัยด้วยแววมตตา และตอบตรงๆ เช่นกัน

“น้องกำลังคิดสร้างเครื่องมือพิสูจน์ว่ากรรมวิบากมีจริง”

จงถุกษ์ยึดกายขึ้นตรงด้วยความตื่นตัน คำตอบที่ยืนยันว่าอุปการะรู้จริงในบัดนั้นมีความหมายกับจิตใจของเขา
มาก

“งั้นผมขอถามแบบไม่อ้อมค้อมนะครับ ผมจะทำสำเร็จไหม? ขอรู้อย่างแน่นอนๆ เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียเวลาเปล่า”

หมอดูใหญ่หนึ่งไปในลักษณะการไต่ตรองว่าจะพูดอย่างไร

“ให้ผมตอบอย่างนี้ดีกว่า...” ในที่สุดอุปการะก็เอ่ยเนิบนาบ “จะสำเร็จหรือไม่สำเร็จ ขึ้นอยู่กับวิธีที่น้องตั้งคำถาม”

เด็กหนุ่มขมวดคิ้ว

“ผมไม่เข้าใจ”

“วันนี้้องมาเพื่อตั้งคำถามเรื่องกฎแห่งกรรมวิบาก เพื่อนำไปจับจุด และทำเป็นตัวตั้งไม่ใช่หรือ?”

“ครับ!”

จงถุกษ์ยอมรับ

“นั่นแหละ... ผมบอกว่าสำเร็จหรือไม่สำเร็จ ขึ้นอยู่กับวิธีที่น้องตั้งคำถาม เพราะคำถามของมนุษย์นั้น แสดงทิศทางชีวิตของเขา ว่ากำลังมุ่งไปจุดหมายปลายทางแบบไหน”

“หมายความว่าถ้าผมตั้งโจทย์ถูก ก็จะค้นคว้าวิจัยได้ถูก และประดิษฐ์เครื่องพยากรณ์กรรมสำเร็จในที่สุดใช่ไหมครับ?”

“น้องมีศักยภาพที่จะทำได้”

วจาเหมือนบ่ายเบียงเลียงหลิกที่จะให้คำตอบซัดๆ นั้น ทำให้จองฤกษ์คาใจเป็นอย่างยิ่ง

“ถ้าผมตายก่อนประดิษฐ์เครื่องนี้สำเร็จ ก็แปลว่ายังไม่หลุดจากบ่วงกรรมที่แกลึงคนไว้เป็นล้านใช่ไหม?”

“ถึงน้องจะประดิษฐ์เครื่องพยากรณ์กรรมสำเร็จ ก็เชื่อว่าจะทำให้หลุดจากบ่วงกรรมเก่าไปทั้งหมดได้ บุญส่วนบุญบาปส่วนบาป แต่ถ้ากำลังบุญมันเกินกำลังบาป ใจน้องก็พึงบุญได้นัดถนัดน้อย เหมือนได้ทุนไว้เกาะอาศัยกลางทะเล ถึงจลามมันจะมาจากก็ไม่ถนัดนัก ต่างจากลอยคอตัวเปล่าโดยปราศจากหลักยึด”

เด็กหนุ่มอดคิดจอมแกล้งระดับโลกกะพริบตาปริบๆ เขาจะต้องเสียดายซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่าไปจนชั่วชีวิตกระมังว่าไม่น่าเลย... เพียงเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพียงเพราะไม่ทราบว่าการกระทำมีผล เพียงเพราะได้พบกัลยาณมิตรที่สายเกินไป เขาด่วนลงมือทำกรรมหนักไปเสียแล้ว

และธรรมชาติก็เหมือนวางกฎเอาไว้ คือการคิดทำชั่วนั้นง่ายกว่าริเริ่มทำดี ความดีมีคนปูทางให้น้อย ขณะที่ความชั่วมีคนวางทางนำร่องไว้เยอะแยะ แดมกรรมชั่วหลายๆ ชนิดนั้นใช้เวลาทำนิดเดียว แต่กลับให้ผลชั้ยยาว แม้เหนื่อยหน่ายใจจะขาดเพียงใดก็ต้องก้มหน้าก้มตารับวิบากไปเหมือนจะไม่มวันสิ้นสุดเสียอีก

“ผมคิดสร้างเครื่องพยากรณ์กรรม...” จองฤกษ์พูดเสียงแหบแบบคนใจคอไม่ดี และเริ่มเสียดความเชื่อมั่นในตนเอง “ก่อนอื่นคงต้องเริ่มต้นจากการรู้เรื่องกฎแห่งกรรมวิบากให้ครอบคลุม เพียงแต่เอ่อ... ในระยะยาวถ้าขาดผู้รู้ให้คำปรึกษาที่อาจเวิ้งคว้าง เพราะระหว่างค้นคว้าประดิษฐ์คิดค้น คงติดขัดด้วยข้อสงสัยอีกมาก”

อุปการะยิ้มละไมอบอุ่นอย่างให้กำลังใจ

“ผมจะอนุญาตอย่างนี้ ต่อไปน้องโทร.หาผมได้ตลอด ถ้าน้องเอาจริงเอาจัง ทุ่มเทเวลา ๒๔ ชั่วโมงให้กับงาน ก็เอาผมเป็นที่ปรึกษาได้ตลอด ๒๔ ชั่วโมงเช่นกัน!”

คำเสนอตัวช่วยเหลือของผู้วิเศษทำให้นักประดิษฐ์หนุ่มใจชื้นขึ้น เพราะถ้าอุปการะไม่เล็งเห็นความสำเร็จเป็นประโยชน์ใหญ่อยู่ข้าง ก็คงไม่ยอมบริจาคเวลาส่วนตัวมาให้เขาเพื่อความสิ้นเปลืองเปล่าอย่างแน่นอน

“ผมมีคำถามจะถามพ่อหมอเกือบสองร้อยข้อ” จองฤกษ์ชูกระดาษขนาด A4 สองสามแผ่นในมือให้ดู “ยังตั้งคำถาม กิ่งก้านสาขาของคำถามก็ยิ่งแตกออกไปมากขึ้นทุกที ถึงตอนนี้ขอสารภาพ คือผมไม่แน่ใจแล้วว่าจะเริ่มถามข้อไหนก่อน... ยิ่งพ่อหมอบอกว่าคำถามของผมในวันนี้จะเป็นตัวชี้ชะตาความสำเร็จ เลยเอ่อ... ยิ่งทำให้รู้สึกประหม่า”

“เอ็ง...” พ่อหมอผู้วิเศษช่วยตัดสินใจอย่างเป็นทางการ “น้องเริ่มจากการเล่าแนวคิดที่น้องจะประดิษฐ์เครื่องพยากรณ์กรรมให้ผมฟัง พอผมเห็นช่องทางเชื่อมโยงกับสิ่งที่ผมรู้ ผมก็จะชี้เป็นจุดๆ ไป อย่างนี้ดีไหม?”

“ดีครับ”

จองฤกษ์รับคำด้วยความโล่งใจขึ้น และเริ่มต้นอธิบายจากมุมมองที่เห็นง่ายสำหรับอุปการะ

“ผมพยายามเปิดใจกว้างๆ เข้าไปศึกษาศาสตร์ต่างๆ ที่อาจบอกความเป็นมาเป็นไปของมนุษย์ได้ลึกๆ แล้วก็พบศาสตร์ที่น่าสนใจเช่นการคลายมือ ซึ่งเดี๋ยวนี้พวกที่ชำนาญการได้พยายามอธิบายปรากฏการณ์เกี่ยวกับคลายมืออย่างเป็นวิทยาศาสตร์มากขึ้น เช่นพิสูจน์ด้วยหลักสถิติ หรือต้องดูความสัมพันธ์ระหว่างคลื่นสมองกับการเปลี่ยนแปลงคลายมือกัน”

อุปการะพยักหน้ารับรอง

“ก็ถูกนะ เพียงก้มหน้าสังเกตมือตัวเอง ทุกคนในโลกต้องยอมรับกันว่าคลายมือมีทั้งเส้นหลักที่เปลี่ยนยาก แล้วก็มีเส้นรองๆ ที่เปลี่ยนง่าย หรือบางทีก็ปรากฏแล้วเลือนลงอย่างรวดเร็ว เพียงแต่ไม่สนใจสังเกต หรือสังเกตแต่ไม่สามารถวิเคราะห์ว่าที่มาที่ไปของคลายมือเป็นอย่างไร”

“เหตุผลที่อยู่เบื้องหลังคลายมือก็คือกรรมเก่า?”

“ทั้งเก่าและทั้งใหม่ ถ้าเป็นกรรมเก่า โดยมากจะมาในรูปเส้นสายตายตัวหรือเปลี่ยนยาก และติดตัวมาแต่เกิด ส่วนถ้าเป็นกรรมใหม่ ก็มักปรับเปลี่ยนกันด้วยคลื่นสมอง อย่างที่น้องคงรู้แล้ว”

“คลายมือบอกเรื่องอดีต ปัจจุบัน และอนาคตได้จริงใช่ไหมครับ?”

“จริง! เหมือนแผนที่ที่ไม่ได้วาดขึ้นมั่วๆ แต่ที่ใช่จะอ่านง่ายนัก เพราะแผนที่อยู่ในรูปรหัสลับแกะยากหน่อย”

“ตรงนี้แหละครับที่ผมอยากขอคำยืนยันจากพ่อหมอ เพราะถ้าหากคลายมือเป็นแผนที่ชีวิตจริง ก็แปลว่าเราอาจสืบรหัสชีวิตกันไว้ตั้งแต่ก่อนเกิดเสียอีก!”

“ทำยังไง?”

“แกะรอยเข้าไปให้ถึงต้นกำเนิดเส้นคลายมือ!”

อุปการะหรีตา แม้ทรงความรู้เรื่องลึกลับกว้างขวางเพียงใด ก็ยังไม่คุ้นกับวิทยาการล้ำยุคที่บรรจุอยู่ในสมองของหนุ่มรุ่นลูก

“วิทยาศาสตร์ช่วยให้เข้าถึงได้หรือ?”

“ได้ครับ! อาศัยข้อมูลที่มีตั้งแต่ทุกคนยังเป็นเซลล์เพียงเซลล์เดียว คือ... ถ้าการสันนิษฐานของผมถูกต้อง ก็แปลว่าอดีตและอนาคตของทุกคนปรากฏอยู่ในรูปที่อ่านได้นับตั้งแต่แรกปฏิสนธิแล้ว ขอเพียงรู้วิธีที่จะอ่านให้ออกเท่านั้น”

หมอผู้ทรงญาณนิ่งไปอึดใจก่อนเอ่ย

“ผมดูจากความคิดของน้องนะ น้องตั้งใจจะใช้วิธีการทางคอมพิวเตอร์ วาดรูปของเด็กที่ยังไม่เกิดล่วงหน้า ตั้งแต่วัยเด็ก วัยหนุ่มสาว วัยกลางคน ไปจนถึงวัยชรา โดยทำนายกำกับไว้ได้ด้วยว่าแต่ละวัยจะต้องเผชิญกับอะไรบ้าง รวมทั้งระบุอย่างชัดเจนว่าในช่วงชีวิตต่างๆ ประสบวิบากด้วยเพราะกรรมชนิดใด ซึ่งถ้าทำได้ถูกต้องแม่นยำ ก็เป็นอันพิสูจน์ชัดว่าอดีตชาติมีจริง กรรมวิบากมีจริง และรูปกายกับเหตุการณ์หลักๆ คือผลที่เกิดจากเหตุ ไม่ได้เกิดขึ้นลอยๆ โดยบังเอิญ”

จงถุกษ์ตัวแข็ง ทั้งดีใจ ทั้งเกรงกลัวระคนกัน

“ถ้าผมทำสำเร็จ จะได้รับผลทันตาอย่างไรครับ?”

“การทำให้มหาชนรับรู้ เข้าใจ และศรัทธาในกฎแห่งกรรมวิบาก ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดๆ ย่อมได้รับผลเป็นบรมสุขปรารถนาสิ่งใดมักได้สิ่งนั้นสมใจอย่างน่าอัศจรรย์ และภายในเวลาไม่เนิ่นช้าด้วย”

“แต่เมื่อที่พ่อหมอบอกว่าอย่างไรก็ไม่มีทางหลุดพ้นจากบ่วงกรรมเก่าได้เด็ดขาด หากยังไม่หลุดจากบ่วงกรรมเก่าแล้วผมจะเสวยผลเข้าขั้นบรมสุขได้อย่างไร?”

อุปการะจ้องผู้นั่งตรงข้าม เล็งญาณกำหนดดูเหตุการณ์ใกล้ๆ ที่พอยกตัวอย่างได้ เพียงไม่กี่พริบตาที่เอ่ยชัด

“เร็วๆ นี้น้องเพิ่ง โคนเด็กไม่รู้จักคนหนึ่งค่าเอาคือๆ ไซ้ไหม?”

จงฤกษ์ถอนใจ ยอมรับด้วยความเฉยชิน

“ใช่ครับ อยู่ๆ มันก็ค่าผมว่าไอ้ควาย เล่นเอาสะอึกไปเป็นครู”

“ถ้าเมื่อก่อนน้อง โคนเด็กแปลกหน้าค่าอย่างนี้ ปฏิกริยาจะออกมาทำไหน?”

“ก็... อาจจะไม่ไหวซะแล้ว หาก่อนห็นเขี้ยวเจ้าเด็กบ้านนั้นสักที ไม่กลัวมันจะหัวร้างข้างแตกอย่างไร”

“แต่น้องก็ไม่ได้ทำ?”

“ครับ... พอนึกได้ว่านั่นคงเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ต้องชดใช้กรรม ก็คอดกและยอมรับสภาพไป”

“ถ้าพูดถึงใจละ สมัยก่อนจะผูกโกรธ เก็บความเจ็บแค้นอาฆาตไว้นานแค่ไหน?”

เด็กหนุ่มเกิดความเบาหัวอก เพราะเริ่มรู้ว่าพ่อหมออุปการะจะกล่าวกับตนอย่างไร

“เมื่อเดือนที่แล้ว ใครทำผมเจ็บใจ ผมจะคิดเอาคืนเป็นสิบเท่าสิบทบ และจะคุมแค้นจนนอนไม่หลับไปหลายอาทิตย์”

“แต่น้องก็ไม่ได้ผูกโกรธนี้ไซ้ไหม?”

“ครับ... ผมให้อภัยเด็กคนนั้นภายในนาที่หรือสองนาที่ต่อมา หลังจากปลงตกและคิดว่าเด็กเป็นแค่เครื่องมือของกฎแห่งกรรมวิบาก แลมนึกห้วงเขาเสียอีกว่าต่อไปจะต้องเจอวิบากเล่นงานแบบผมไหม”

“การให้อภัยได้ ไม่คิดเอาคืนเสียได้โดยปราศจากเงื่อนไข ทำให้ใจเป็นทุกข์หรือเป็นสุข?”

“เป็นสุข...”

“แปลว่าชีวิตน้องดีขึ้น มีความสุขมากขึ้น ทั้งที่กรรมเก่ายังตามรังควานอยู่ไซ้ไหม?”

“ครับ...” แล้วจงฤกษ์ก็ทำหน้าสงสัย “พ่อหมอหมายความว่านี่เป็นผลจากการตั้งใจจริงที่ผมจะสร้างเครื่องพยากรณ์กรรมหรือ?”

อุปการะสายหน้า

“เป็นผลกรรมที่เกิดจากการคบบัณฑิตเป็นมิตรหนึ่ง แล้วก็ทำใจน้อมสรีทธาในกรรมวิบากหนึ่ง เห็นใหม่น้อง ได้ผลอันสมควรแก่เหตุที่ใจตัวเองนั่นแหละ ตรงตัว ตรงไปตรงมานั่นเอง การทำความเข้าใจ การทำความเข้าใจให้ถูกตรง การรู้จักว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์หรือเป็นโทษ นั่นแหละคือยอดแห่งกรรมอันจะนำมาซึ่งความสุขความเจริญสู่ตนไม่รู้จบรู้สิ้น”

เด็กหนุ่มสงบนิ่ง ใจเป็นสุขล้ำ สายตาทอดมองบุรุษเบื้องหน้าด้วยแววลึกซึ้ง

“ยิ่งถ้าผมสร้างเครื่องพยากรณ์กรรมได้ และทำให้คนอื่นอีกมากหันมาศรัทธาความจริงเช่นกฎแห่งกรรมวิบาก ผลสะท้อนก็จะยิ่งได้แรงขยายออกไปมหาศาล ต่างจากที่ศึกษาเพื่อให้เข้าใจและศรัทธากรรมวิบากตามลำพัง นั่นเองที่ความสุขจะเติบโตขึ้นเป็นบรมสุข ผมเข้าใจอย่างนี้ถูกไหมครับ?”

“ใช่!”

จงฤกษ์สูดลมหายใจลึก หันมายิ้มให้ณะเลอย่างอ่อนโยน สติชัด รู้ตัวทั่วพร้อมด้วยอภิประดับสำนึกที่สูงขึ้นกว่าเคย แล้วเอ่ยเป็นกัณวานทุ้มนุ่ม

“เรามีความตั้งใจจริงในการสร้างศรัทธากรรมวิบากให้เกิดขึ้นในหมู่คนจำนวนมาก อาณิสงส์มีเพียงใด ขอให้
ได้กับทนายและทุกคนในโลกเท่าเทียมกัน”

ณ ขณะเล็งใจสดับฟัง โลงหัวอกไปถึงไหนๆ นั่นเป็นการเจาะจงเพื่อแผ่ให้หล่อน แต่คำว่า ‘และทุกคนในโลก’ ก็
สะท้อนถึงจิตที่เปิดกว้าง ไม่คับแคบ จึงบันดาลให้บังเกิดปีติเบิกบานซ่านเย็น ขนาดต้องข้มกว้างและพนมมือไหว้กระเส
บุญจากมหากุศลจิตของจองฤกษ์โดยไม่รู้สีกตัว

“อนุโมทนาค่ะ ทนายจะพยายามช่วยฤกษ์ทุกทาง แม้จะมีกำลังน้อยแค่นี้”

อุปการะพลอยแถมข้มอนุโมทนาตาม เพราะคำประกาศเจตจำนงของอัจฉริยะหนุ่มมีพลังสะเทือนใหญ่หลวง
บันดาลปีติได้ท่วมท้นแม้ในจิตของผู้ทรงภูมิ

“ทำไปเถอะ อยู่คู่กันด้วยการบุญนั้น จะให้ผลเป็นความรู้สึกปรองดอง และบันดาลความสุขที่ยั่งยืนนานเสมอ”

เด็กสาวโพล่งถามด้วยความโสมนัส

“ถ้าทำให้คนเชื่อกรรมวิบากได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ของมนุษย์จะเปลี่ยนแปลงไปทั้งหมดเลยไหม
คะ?”

ผู้ทรงอภิญญาข้มอย่างเข้าใจธรรม

“จำไว้เถอะ ไม่ว่าหนูจะมีอิทธิพลต่อโลกมากมายเพียงใด หนูเปลี่ยนแปลงได้อย่างมากที่สุดครั้งหนึ่งเท่านั้น”

ณ ขณะเอียงหน้าเล็กน้อย

“ทำไมต้องเป็นอย่างนั้นล่ะคะ?”

“เพราะการเปลี่ยนทั้งหมดจะฝืนธรรมชาติ”

คนฟังเหมือนเข้าใจอะไร แต่ทบทวนแล้วรู้สึกว่ายังไม่รู้อะไรเลย

“ธรรมชาติเป็นอย่างไรหรือคะ?”

“ธรรมชาติต้องมีคู่ตรงข้ามไว้ถ่วงดุลให้เกิดการหมุนไปของวัฏฏะ ถ้าโลกนี้มีแต่คนเข้าใจและศรัทธากรรมวิบาก ก็
จะเหลือเพียงกำเนิดสวรรค์ อบายภูมิทั้งหลายจะหายไป นั่นไม่ใช่วิสัยของสังสารวัฏ”

“แล้วไม่ดีหรือคะ? เหลือแต่ทางไปสวรรค์และนิพพาน ทำไมวิสัยของสังสารวัฏถึงเหมือนกับต้องใจร้ายกับสัตว์
ส่วนหนึ่งที่หลงผิดด้วย?”

“ไม่มีใครใจร้ายหรอก เพราะไม่มีใครไปแก่งกำหนดไว้ ธรรมชาติเขาเป็นของเขาอย่างนั้นมาแต่ไหนแต่ไร แม้
พวกเรานั่งคุยกันอยู่นี้ ก็คือการแสดงตัวของธรรมชาติ เป็นการทำงานของธรรมชาติ กรรมเก่าคุณรูปของหนูทนายให้
เป็นไปตามที่ผมเห็น กรรมปัจจุบันคุณคำพูดของหนูทนายให้เป็นไปตามที่ผมได้ยิน และกรรมโดยรวมของหนูทนายจะเป็น
ปรากฏการณ์ไม่ให้เขวออกนอกกลุ่มนอกทาง ไม่ให้เห็นกงจักรเป็นดอกบัว นี่ก็ทำนองเดียวกัน กรรมของคนที่เขาเห็นผิด ก็จะจุด
รั้งเขาไม่ให้มาเห็นถูกเห็นชอบได้ แม้จะชูธงวิทยาศาสตร์นำหน้าไปหาเขาก็ตาม”

ประโยคสุดท้ายของอุปการะทำให้จองฤกษ์พยักหน้านิดหนึ่งและกล่าวเสริม

“สำหรับหลายๆ คน ปัจจุบันวิทยาศาสตร์ก็เป็นเพียงประเด็นถกเถียงที่ยังหาข้อยุติไม่ได้เท่านั้น”

“แปลว่าถึงแม้ฤกษ์จะสร้างเครื่องพยากรณ์กรรมสำเร็จ ก็ไม่มีทางที่จะแพร่หลายเป็นที่ยอมรับทั่วไปหรือคะ?”

คำถามนั้นเพื่อให้อุปการะท่านาย แต่แทนการท่านาย พ่อหมอกลับกล่าวอย่างเป็นกลาง

“โลกนี้เต็มไปด้วยกลุ่มทุนนิยม ลัทธิชาตานิยม และกลุ่มความเชื่อทางศาสนาที่เขาไม่ยอมรับเรื่องกรรมวิบาก ผมพูดแค่นี้หนูนึกออกไหมว่าเครื่องพยากรณ์กรรมจะเจอแรงเสียดทานขนาดไหน?”

เด็กสาวเงยหน้าขึ้นสูงอย่างถึงบางอ้อ

“เข้าใจล่ะค่ะ...” ทว่าเมื่อนึกอะไรขึ้นได้ก็กังขาอีก “สมัยนี้ความรู้ที่พิสูจน์ได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์มักเป็นที่ยอมรับโดยปราศจากอคติ เหมือนที่ความเชื่ออื่นๆ กันมาบอกว่าโลกแบน ก็ต้องถูกล้มล้างไปด้วยภาพถ่ายจากอวกาศ ขอเพียงมีประจักษ์หลักฐาน มนุษย์เราก็จะใช้มั่วหลงยึดติดกับความเชื่อปรัมปรานี่คะ?”

“ความรู้เรื่องโลกกลมไม่ได้เปลี่ยนแปลงวิธีใช้ชีวิตของคนๆ หนึ่งสักเท่าไรนี่ ความรู้ใดไม่เปลี่ยนเส้นทางกรรมของมนุษย์ ธรรมชาติจะอนุญาตให้ความรู้นั้นแพร่หลายได้โดยไม่พบแรงเสียดทานมากนักหรอก”

ขณะเลเอนหลังฟังพนัก ยิ้มออกมาด้วยความจงระคนทั้งในความพิศดารพันลึกของธรรมชาติ ไคร่ครวญแล้วรำ่าจะเห็น ‘สัจธรรม’ ตามอุปการะกล่าวขึ้นมาราวๆ แม้แต่ ‘ความรู้’ ก็มีระดับของตัวเอง ว่ามีอภิสิทธิ์หรือเป็นของต้องห้ามเพียงใด

“เพราะอย่างนี้ไซ้ใหม่คะ ศาสนาที่เอาความจริงมาเปิดเผย เอาประโยชน์สูงสุดมาประกาศแสดง ถึงเป็นศาสนาที่กวาดคนได้นิดเดียว กลายเป็นชนกลุ่มน้อยที่ไม่อยากมีใครมาร่วมพวกด้วยเท่าไร เมื่อก่อนทรายเคยคิดๆ สงสัยเหมือนกันว่าถ้าพุทธเราสอนให้เห็นตามจริง พิสูจน์ความจริงได้เป็นปัจจุบันอย่างที่สุด ทำไมจึงมีคนศรัทธาเกือบๆ จะน้อยที่สุด โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับความเชื่อแนวอื่น”

“คนต้องมีบุญเก่าที่อยากทำให้เปิดตามองโลกตามจริง แล้วก็ต้องมีบุญใหม่เปิดม่านอุปาทานให้ไปรับรู้อะไรๆ ตามจริงได้ นี่นับเป็นเรื่องยากสำหรับสรรพสัตว์ที่เกิดมาพร้อมกับอวิชชา และยินดีจมปลักอยู่กับกามกิเลส เกือบทุกคนล้วนก่อกรรมในแบบที่ทำให้จิตใจมืดมน หรือโปะม่านอุปาทานบดบังความจริงแน่นอนหาขึ้นเรื่อยๆ ทั้งนั้น”

จงฤกษ์เอ๋อแทรก

“ในอเมริกามีการตั้งสำนักเกี่ยวกับจิตวิญญาณกันเป็นหมื่น แนวเชื่อใหม่ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ดไม่เว้นแต่ละวัน ผมพยายามค้นคว้าเรื่องกรรม ก็พบลัทธิที่เชื่อเกี่ยวกับกรรมวิบากอยู่มากพอควรนี่ครับ”

“ความเชื่อเรื่องกรรมวิบากมีมานาน ก่อนยุคพุทธกาลเสียอีก พวกเขาเชื่อว่ากรรมวิบากมีจริง แต่ก็เชื่อตามที่เขาเห็นด้วยญาณระดับเขา หรือกะเง็งด้วยสติปัญญาแบบเขา หรือคาดเดาเอาตามอัตโนมัตติของเขา ยกตัวอย่างความเชื่อเช่น ฟิงช่วยสัตว์ให้พ้นทรมานในบ่วงกรรมดำด้วยการฆ่าบูชาเทพเจ้า หรืออย่างเช่น ใส่บาตรพร้อมหนังสือโป๊จะทำให้ได้กามตามปรารถนา เหล่านี้ล้วนแล้วแต่สะท้อนความเชื่อกรรมวิบากแบบผิดเหตุผิดผล”

จงฤกษ์หัวเราะหน่อยๆ เกิดความอยากรู้ตามประสาหนุ่ม

“แล้วถึงแม่หวังดี อยากให้หลวงพี่มีความสุข การใส่บาตรด้วยหนังสือ ไปก็จะไม่ได้บุญเลยหรือครับ?”

“ได้เหมือนกัน แต่ได้อัตภาพหนึ่งซึ่งมีกามเป็นเครื่องทารุณ ทำนองเดียวกับคนต้องทนปวดแสบปวดร้อนเสพกาม ทั้งมีแผลสด หรือถ้าเขามีวาสนาได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะมักมาก และตกอยู่ในสถานะลำบากอย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับกาม เช่นหื่นกระหายตลอดเวลา ห้ามตัวเองไม่ได้ แกรมอาจได้อัตภาพหญิง ไม่ใช่อัตภาพชายที่เอาแต่สนุกอย่างเดียว”

“ทำไมโทษหนักนักล่ะครับ?”

“เพราะหม่อมมนุษย์ย่อมรู้ว่าพระเป็นมนุษย์พวกที่มีฐานะพรากจากกาม ประพฤติตัวเพื่อออกจากกาม เพื่อพรหมจรรย์ เพื่อยกระดับจิตใจให้สูงเหนือโลก การให้สิ่งข่มใจ ปลุกเร้าความกำหนัดยินดี ก็คือลากท่านกลับมาลงต่ำด้วยเครื่องล่อที่เผ็ดร้อน ความเผ็ดร้อนนั้นเองที่จะย้อนกลับมาให้ผลในกาลข้างหน้า”

“เป็นอย่างนี้เอง... ฟังแล้วฟังได้คิดเหมือนกันนะครับ ถึงแม้เชื่อว่ากรรมวิบากมีจริง แต่จับเหตุจับผลไม่ถูก ก็ทำให้ก่อกรรมชั่วต่างๆ ที่คิดว่ากำลังทำคือนั่นแหละ”

“ขณะยังมีวิชา ตัณหา อุปาทานหนาแน่น คนเราคิดเห็นที่กักไปได้เรื่อย สุดแต่กิเลสจะสั่งให้เชื่อ”

“เพราะอย่างนี้ถึงต้องมีการทำสมาธิ ชำระจิตใจให้สะอาดเสียก่อนใช่ไหมครับ? คนเราถึงจะรู้เหตุรู้ผล รู้กลไกของกรรมวิบากอย่างถูกต้องเที่ยงตรง”

“ขั้นต้นของการหยั่งรู้เหตุผลและกลไกกรรมวิบากได้อย่างถูกต้องนั้น ไม่ใช่ด้วยการทำสมาธิ แต่ด้วยการมีพื้นฐานความเห็นที่ชัดเจน ว่าราคะ โทสะ โมหะนั้น เป็นมูลรากของอกุศลเจตนาทั้งปวง และในทางตรงข้าม ความไม่มีราคะ ความไม่มีโทสะ ความไม่มีโมหะ ก็เป็นรากของกุศลเจตนาทั้งปวงด้วย เมื่อรู้ตามจริงอย่างนี้ การศึกษาเรื่องกรรมวิบากจะไม่หลงทางเลย”

จงถุกษ์ตาดันตั้งตัวตรง เพราะรู้สึกว่าได้บุญแจสำคัญสูงสุดดอกแรก ก่อนหน้านี้เขาพยายามจับทางว่าจะนับหนี่งที่ตรงไหนดี ทว่ายิ่งแตกกิ่งก้านสาขาความเป็นไปได้ของการประกอบกรรมมากขึ้นเท่าไร อะไรๆ ก็ยิ่งออกอ่าวมากขึ้นเท่านั้น

“ถ้าบอกว่าโทสะเป็นสิ่งผิด เป็นฝักฝ่ายกันกับบาปอกุศล อย่างนี้พอเข้าใจได้ง่าย เพราะโทสะเป็นชนวนเหตุของการด่าทอ การทำลายล้าง และการฆ่าฟันกัน แต่... จะบอกว่าราคะเป็นสิ่งผิด หรือเป็นฝักฝ่ายกันกับบาปอกุศลได้อย่างไรครับ? ในเมื่อมนุษย์เราก็ถือกำเนิดมาจากราคะกันถ้วนหน้า”

“นี่ต้องแยกให้ออก กามราคะในฐานะของเหตุให้เกิดรูปกายก็ส่วนหนี่ง กามราคะในฐานะของเหตุให้เกิดจิตหม่นหมองก็ส่วนหนี่ง ถ้าน้องเล็งมาที่จิต ข้อสงสัยจะตกไปง่ายขึ้น”

“ยังสงสัยอยู่ดีครับ ฟังเหมือนจิตที่มีราคะคือจิตที่ผิด”

“ถ้าไม่ใช่คำว่า ‘ผิด’ แต่ใช้คำว่า ‘เป็นมูลเหตุ’ อย่างนี้จะรับได้มากขึ้นไหม?”

“อ้อ...”

“ราคะเป็นมูลเหตุให้เกิดความบาดหมางใจกันเมื่อไม่ยินยอมมีเพศสัมพันธ์กัน จริงไหม? ราคะเป็นมูลเหตุให้เกิดความบาดเจ็บรุนแรงโดยการข่มขืน จริงไหม? เพราะราคะเป็นมูลเหตุให้เกิดการข่มเหงน้ำใจกันด้วยการลักลอบเป็นชู้จริงไหม? ตัวราคะเองปรุงแต่งให้จิตหม่นมืดและเศร้าหมองเพียงชั่วขณะหนึ่ง แม้ยังไม่เป็นบาปผิด แต่ก็เฉียดกันกับภพที่มีมมณ ขอเพียงขาดใจตายไปในขณะกำลังมีราคะแก่กล้า คติที่ไปย่อมไม่แจ่มใสสว่างได้เลย”

จงถุกษ์เม้มปาก ยังไม่หายกลางแคลง แต่ในที่สุดก็รับเบาๆ

“ครับ รู้สึกจะเห็นอะไรมากขึ้น”

“เว้ากันชื้อๆ อย่างนี้เถอะ คนเราเมื่อกำลังเล็ง โลภอยากเสพกามจัดๆ ล้วนแล้วแต่มีความทะยานไปในทางต่ำ นื่องลตองนึกถึงหน้าตาและตัวตนขณะราคะแก่กล้า คิดดูซิว่าเหมือนออกไปในทางเข้าป่ารกชัฏหรือออกสู่ทางโล่งสบาย ขณะที่จิตถูกปรุงแต่งให้ทึบแน่นด้วยความทะยานอยาก ตรงนั้นคือการเข้าฝักฝายความมืด เข้าฝักฝายอกุศล แม้จะไม่ใช่บาปทันทีก็ตาม แต่ขณะที่จิตถูกปรุงแต่งให้ปลอดโปร่งด้วยความคลายกำหนด ตรงนั้นคือการเข้าฝักฝายความสว่าง เข้าฝักฝายกุศล แม้จะไม่ใช่บุญทันทีก็ตาม”

“ครับ”

“หากจิตสำนึกยังเหนือกามก็เสมอตัว แต่หากกามเหนือจิตสำนึก หลงเสพบ่ยถึงระดับหมกมุ่น นั้นแหละความมืดเริ่มมาครอบเต็มๆ แล้ว สังเกตได้ว่าชักคิดแสวงกามแบบผิดๆ แล้ว นี่ไง หมู่ชายหญิงที่หมกมุ่นเรื่องกามถึงพากันมีความคิดและคำพูดไปในทางต่ำ หรือออกไปในทางเสียดแทงตีฆ่า ซึ่งก็เลียนแบบอาการหยาบๆ ทางกายมานั่นเอง”

“แปลว่าถ้ายังทำกรรมอันเป็นไปเพื่อติดอยู่ในกามแบบมนุษย์ ก็หมดสิทธิ์ขึ้นสวรรค์ใช่ไหม?”

“การมีราคะอยู่ในขอบเขต คือคู่ฟัวตัวเมียเดียว ได้กันด้วยความสมัครใจของทั้งสองฝ่าย ได้กันด้วยความยินยอมพร้อมใจของผู้ปกครอง หรือได้กันด้วยความเหมาะสมอันปราศจากความเดือดเนื้อร้อนใจของใครๆ กับทั้งไม่ชักชวนกันประพฤติดำสอนสวิงกิ้งตามสมัยนิยม อันนั้นจัดเป็นกามที่พึงมีพึงได้ในขอบเขตของศีล ๕ และถ้ามีกุศลจิตจากการประกอบบุญด้านอื่นๆ ทำให้ชีวิตมีจิตที่สว่างอยู่โดยมาก อย่างนั้นก็ตายด้วยความผ่องใสได้ถึงระดับสวรรค์”

จงถุกษ์จดตามอีก พออุปการะพูดจบเขาก็เงยหน้าขึ้นถามทันที

“กรรมอันเจือด้วยราคะ โทสะ โมหะ เข้าข่ายอกุศล ส่วนกรรมอันไม่เจือด้วยราคะ โทสะ โมหะ เข้าข่ายกุศล ถูกไหมครับ?”

“ถูก!”

“แปลว่าถ้าไม่เสพกามเลย จัดเป็นบุญ เป็นกุศลใหญ่?”

“ก็ไม่เชิง ก็ต้องดูด้วยว่าคนไม่เสพกามนั้นคิดอะไรอยู่ หวังอะไรอยู่ บางคนไม่เสพกามเพื่อมาคุยโวว่าฉันวิเศษ วิโสเหนือกว่าคนอื่นก็มี นี่เรียกว่าเริ่มไม่เสพกามกันด้วยความคิดอกุศลแล้ว”

“แล้วอย่างไรจึงเรียกว่าไม่เสพกามแล้วเป็นบุญใหญ่ครับ?”

“ก็ด้วยความหวังว่าจะชำระจิตให้สะอาด ปราศจากมลทิน อันนี้ต้องมีหลักการด้วย เช่นทำกรรมสม่าเสมอที่เรียกถือศีล ๘ เพื่อให้เกิดความปลอดโปร่ง มีความรักพร้อมพอจะปฏิบัติสมาธิภาวนาให้ก้าวหน้า หรือที่สูงส่งขึ้นกว่านั้น คือ

พิจารณาด้วยปัญญาแล้ว เห็นการเสพงามเป็นเครื่องขวางความหลุดพ้น ก็ดำริที่จะละเสีย เพื่อดำเนินตามมรรคาของ พระพุทธเจ้าให้ยิ่งขึ้นไปจนครบถ้วนเต็มขั้น กระทั่งพ้นทุกข์ พ้นอุปาทานหลงผิดทั้งปวง”

“สรุปคือกรรมที่ประเสริฐสุดตามมุมมองของพุทธศาสนา คือการตั้งใจปลดปล่อยจิตจากบาปอกุศลและอุปาทาน ครอบงำทั้งปวง?”

“ถูกต้อง!”

จงฤกษ์เกาะปากกลางกับสมุคบันทิกด้วยสติที่ตื่น โพลง หากกฎแห่งกรรมวิบากอันสลับซับซ้อนยื่นพื้นอยู่บน ศูนย์กลางที่เข้าใจได้ง่ายๆ ช่างตื่น ก็ถือว่าเขาพบเค้าเงายของการเริ่มประดิษฐ์เครื่องพยากรณ์กรรมจริงๆ แล้ว

“ขอบคุณครับ คิดว่าผมคงออกจากจุดเริ่มต้น ได้ด้วยเกณฑ์ที่พอหอมว่ามานี้เอง หากปราศจากหลักเกณฑ์หรือ เครื่องชี้ชัด ว่าอันไหนเป็นกุศล อันไหนเป็นอกุศล ผมคงต้องวิ่งวนอยู่แถวๆ จุดเริ่มต้นอีกนาน”

อุปการะเลี้ยงดูระบบความคิดของจงฤกษ์แล้วเกิดความทึ่ง หนุ่มแก่งคนนี้มีรูปความคิดที่มหัศจรรย์ซึ่งพบไม่ได้ ง่ายๆ ในคนทั่วไป คือเมื่อเกิดประกายปัญญาสว่างวาบขึ้นครั้งหนึ่งแล้ว ก็จะเกิดกิ่งก้านสาขาทางความคิดแตกแขนง ออกไปอย่างกว้างขวาง มีความสลับซับซ้อนและเป็นระเบียบยิ่ง แม้ขณะพูดอยู่แต่ๆ กิ่งก้านความคิดก็ยังคงแตกออกไปเป็น ระเบียบ

“น้องเป็นคนคิดเร็วมากนะ ได้หน้าไม่ลืมหลัง แล้วก็มีความมุ่งมั่น มีไฟทะยานแรงดีเสียด้วย”

อดไม่ได้ที่จะเอ่ยชม ซึ่งโดยทางใดทางหนึ่ง เด็กหนุ่มสามารถสัมผัสได้ว่ากิ่งก้านสาขาความคิดของตนกำลังถูก อ่านอย่างละเอียด

“พอหมอเห็นความคิดของผม อย่างนั้นเวลาผมคิดอะไร พอจะให้คำแนะนำว่าถูกทิศหรือผิดทางบ้างได้ไหมครับ? อะไรๆ อาจจะลัดสั้นเข้า”

อุปการะสันติระยะ อธิบายให้อีกฝ่ายเข้าใจ

“ผมเห็นสายความคิดของน้องยืดอกออกจากจุดเริ่มต้น แยกซ้าย แยกขวา แล้วมีแขนงย่อยงอกงายออกมา โดยสาขา อื่นๆ ไม่เลือนหาย นั่นทำให้รู้ว่าน้องเป็นคนคิดแบบได้หน้าไม่ลืมหลัง และการเห็นกิ่งก้านแขนงความคิดของน้องแตก ออกไปเป็นระเบียบชัดเจนในชั่วไม่กี่พริบตา ก็ทำให้ทราบที่น้องเป็นคนคิดเร็ว แต่อย่างไรก็ตาม เนื้อหาที่น้องคิดมันเกิน ขอบเขตพื้นฐานความรู้ของผม ผมไม่เข้าใจวิทยาศาสตร์ลึกซึ้ง เพียงแค่สัมผัสแต่ว่าน้องกำลังตรึกนึกเกี่ยวกับรหัสลับระดับ จีวมากๆ ซึ่งเป็นรากฐานของกายมนุษย์”

“ใช่ครับ! ฉันขออธิบายให้พ่อหมอฟัง เพื่อพ่อหมอสามารถให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ชี้นำให้ผมเชื่อมโยง กรรมวิบากเข้ากับรหัสมนุษย์ได้มากขึ้น”

“เอาซี ลองดู”

“คือเอ่อ...”

ชะงักคิดอย่างไม่ทราบจะเริ่มอธิบายเป็นภาษาธรรมดาอย่างไร

“อธิบายเป็นคำพูดธรรมดาของน้องเถอะ” อุปการะบอกอย่างทราบข้ออึดอัดลำบากของอีกฝ่าย “เอาแบบที่พูดให้ หนูทรายฟังก็ได้ จิตผมจะเห็นเป็นฉากๆ เองว่าอะไรเป็นอะไร”

“ครับ” จงฤกษ์กระแอมก่อนเริ่มสาธยาย “ทุกชีวิตเคยเป็นเซลล์เล็กๆ เพียงเซลล์เดียวมาก่อน แต่ก็ได้ทวีตัวมาก ขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นหลายล้านนับไม่ถ้วน และถึงแม้จำนวนเซลล์ในร่างกายเราจะมีมากมายเหมือนเม็ดทรายในกระบะ แต่

แกนของทุกเซลล์จะมีข้อมูลเหมือนกันหมด ทำนองเดียวกับที่ใครก็ได้เลขประจำตัวเป็นอะไร องค์ประกอบร่างกายทุกชิ้นของเขาก็จะต้องใช้เลขประจำตัวนั้นเสมอ”

“อืม...”

อุปกรณ์การรับอย่างเข้าใจจากจิต เพราะวิชาความรู้กายตามจริงของพระพุทธเจ้า ทำให้เขาเคยมีประสบการณ์เห็นกายเป็นนิมิตที่ย่อยขยายได้ตามใจนึก เมื่อขยายแล้วก็จะเข้าไปเห็นชิ้นส่วนต่างๆ อย่างละเอียด และละเอียดลงไปถึงระดับอนุเนื้อ ยิ่งกว่าใช้กล้องจุลทรรศน์ขยายดูเยื่อบางบนจานแก้วเสียอีก เพียงแต่บอกไม่ถูกว่าสิ่งที่เห็นเป็นไปต่างๆ เหล่านั้น นักวิทยาศาสตร์เรียกว่าอะไรบ้าง

“ด้วยวิทยาการในวันนี้...” จอณฺฐกษัตริย์อธิบายต่อ “ถ้าดึงเส้นผมเส้นหนึ่งออกมาจากหนังหัวของเรา แล้วขอย่อยออกเป็นร้อยเป็นพันส่วน เพื่อนำไปผ่านกรรมวิธีทางเคมีบางอย่าง เราจะสามารถแยกเอาสิ่งที่อยู่ในแกนของเซลล์ออกมา สิ่งนั้นเรียกว่าสายใยดีเอ็นเอ...”

อุปกรณ์พยักหน้าอย่างผู้ทรงฌานที่สามารถรับข้อมูลกลับได้รวดเร็ว

“ดีเอ็นเอนี้ใช่ไหม ที่น้องเชื่อว่าเป็นแหล่งรวมข้อมูล ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของคนๆ หนึ่ง?”

“ครับ!” เด็กหนุ่มประสานมือ ไน้มตัวไปข้างหน้า “ถ้าเราสามารถหาลำดับการเรียงตัวของดีเอ็นเอ ก็จะได้รหัสอะไรอย่างหนึ่งเข้ามาเก็บในรูปข้อมูลคอมพิวเตอร์ได้ ใช้งานวิเคราะห์ตามต้องการได้ง่าย ซึ่งปัจจุบันมีการเขียนไว้ในแบบเรียนเพียงว่า รหัสพันธุกรรมทำหน้าที่บังคับควบคุมให้รูปร่างหน้าตาของมนุษย์เป็นไปต่างๆ หรืออาจเป็นปมเหตุให้เกิดโรคผิดปกติเช่นมะเร็ง”

“แต่น้องจะเปลี่ยนความเชื่อเดิม พิสูจน์ให้เห็นว่ารหัสพันธุกรรมทำอะไรมากกว่านั้น”

“ครับ... ผมจะลงลึกไปถึงเหตุผลกลับ ว่าทำไมดีเอ็นเอของแต่ละคนถึงมีการเข้ารหัสในแบบหนึ่งๆ ”

ณ ขณะเล็งเข้าใจความคิดของแฟนหนุ่มกระจ่าง

“เธออาศัยความเชื่อทางพุทธ สันนิษฐานว่าเบื้องหลังของการเข้ารหัสพันธุกรรม ก็คือกรรมเก่าในอดีตชาติของคนๆ หนึ่งใช่ไหม?”

จอณฺฐกษัตริย์ผงกศีรษะ

“เราฝากอนาคตที่เหลือทั้งหมดของตัวเองไว้กับความเชื่อมั่นในพุทธศาสนาและญาณหยั่งรู้ของพ่อหมออุปกรณ์ ถ้าหากเรื่องกรรมวิบากไม่จริง ชีวิตของเรานับแต่นี้จะเป็นไปเพื่องานวิจัยที่สูญเปล่า แต่ถ้าพุทธศาสนาและพ่อหมอพูดถูก ก็แปลว่าคัมภีร์ที่เราจะอุทิศทั้งชีวิตที่เหลือให้กับเรื่องนี้เพียงเรื่องเดียว!”

“รหัสซับซ้อนขนาดนั้น เธอจะตั้งต้น โยงเข้ากับเรื่องของกรรมวิบากได้อย่างไร?”

“ก็ต้องค่อยๆ หาความสัมพันธ์ไป เช่นหากถอดรหัสพันธุกรรมของคนสวยคนหล่อออกมาเปรียบเทียบกับหาส่วนที่เหมือนกัน ได้ชัดๆ เราก็รู้ละว่าส่วนนั้นๆ เป็นร่องรอยที่เกิดจากการทำทานด้วยศรัทธา หรือรักษาศีลได้สะอาดหมดจด”

“ทิศทางการค้นคว้าที่ไม่มีคนนำทางมาก่อนนี้ ทำทางจะยากเอาเรื่องเหมือนนะ”

“ไม่มีคนนำไว้ก่อนก็มีข้อดีเหมือนกัน เราจะได้ไม่ติดอยู่กับกรอบความเชื่อแบบไหนๆ ด้วยใจ อย่างเช่นเราอาจตั้งโจทย์ขึ้นมาเล่นๆ ว่าถ้าโหราศาสตร์เป็นเรื่องจริง ก็น่าจะมีความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งดาวกับรหัสพันธุกรรม ถ้าพบความเกี่ยวข้องที่แน่นอนระหว่างการเรียงตัวของดวงดาวกับการเรียงตัวของดีเอ็นเอ หลายสิ่งหลายอย่างก็จะรวบรัดสั้นเข้า เช่นเอาข้อมูลเด็ดๆ จากตำราโหราศาสตร์มาประยุกต์ในทางใดทางหนึ่ง โดยไม่ต้องเสียเวลาค้นคว้าเอง”

ณชะเลียมกว้าง นัยน์ตามีประกายความหวังแจ่มจรัส

“งานของเธอจะต้องอยู่ในบันทึกหน้าใหม่ของประวัติศาสตร์แน่ๆ เลยกฤษจำ”

พอเห็นความคาดหวังอันเรื่องรองในแฟนสาว สีหน้าของเขากลับสลดลง

“เราคำนวณดู ขั้นตอนการค้นคว้าวิจัย ทั้งในส่วนของความพยายามถอดรหัส เปรียบเทียบรหัส พิสูจน์ความสัมพันธ์กับกรรมวิบาก ตลอดจนกระทั่งการเก็บสถิติทดสอบความแม่นยำในการพยากรณ์ อาจต้องใช้เวลาเกินอายุขัยของมนุษย์คนหนึ่งไปมากนะทราย แถมเงินพันล้านของเราที่นึกว่ามากแล้ว ก็อาจน้อยเกินไปเสียอีก...”

ตอนที่ ๓๒ ความเป็นไปได้

อเวราเข้าห้องเจ้านายใหญ่ผู้ทรงบุคลิกงามสง่า ได้ยินเขากำลังคุยโทรศัพท์เสียงเครียดอยู่พอดี

“ก็คุณพูดเหมือนหมาห่านี่หว่า จะให้ผมทนฟังทุกวันได้ยังไง? แล้วนี่คนกำลังทำงานทำการยังไม่เว้น ทูเรศจริงๆ !”

เพียงได้ยินเท่านั้นก็รู้ทันทีว่าคู่สนทนาไม่ใช่ใครอื่น ภรรยาของเขานั่นเอง นี่เผชิญโศกเข้ามาได้ยิน ‘ข้อสนทนาส่วนตัว’ อันน่าจะเป็นความลับของนายโดยไม่ตั้งใจ หล่อนสนิทกับเจ้านายจนลืมเคาะประตูเป็นบางครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาเพิ่งเป็นฝ่ายโทร. ใช้หล่อนหยิบแฟ้มเอกสารเข้ามาให้หยกๆ ใครจะไปนึกว่าแค่ไม่กี่นาทีให้หลัง บรรยากาศห้องนายจะเขม็งถึงขนาดนี้

พอเห็นหล่อน ท่านผู้บังคับบัญชาที่เงียบเสียงลงชั่วคราว ทำหน้าขุ่นมองไปทางอื่น อเวราจึงรู้หน้าที่ รีบวางแฟ้มเอกสารแล้วปลีกตัวออกจากห้องไปโดยด่วน

คำพูดชนิด ‘หลุดปากในที่ทำงาน’ อย่างไม่เคยเป็นมาก่อนของนายเป็นความสะเทือนใจเอาเรื่อง เพราะแม้เพียงไม่กี่คำที่เอ่ยออกมาด้วยโทสะ ก็ลบภาพชีวิตสมบูรณ์แบบของเขาได้ทั้งหมด อุดร่ำห้วงนึกเสียตั้งนานว่านายมีครอบครัวแสนสุข และถือเป็นแบบอย่างว่าจะลอกเลียนเสียหน่อย เฮ้อ!

นายครองตัวสะอาด เป็นคนไม่เจ้าชู้มาได้จนอายุเหยียบ ๕๐ แม้หล่อนอยู่กับเขาสองต่อสองก็ไม่เคยมีลีนสองแฉกแลบออกมาสักครั้งเดียว เรียกว่าเป็นพ่อพระที่หาได้ยากมากในโลกความเป็นจริงปัจจุบัน และอเวราก็เคยเห็นภรรยาของนายหลายหน เป็นผู้หญิงที่ยังประเปรียวแม่เลยวัย ๔๐ ไปมากแล้ว ทั้งยิ้มง่าย ทั้งบุคลิกและท่วงทีสง่างามไม่แพ้สามี น่าจะใจเย็น คิดอ่านเป็นเหตุเป็นผลเสมอ

ไหนพลิกกลับตาลปัตรไปได้?

บายนี่ ชั่วเวลาเพียงแค่มิกี่วินาที ต้นแบบชีวิตครอบครัวในอุดมคติพลันพังครืน เพิ่งตระหนักว่าบางครอบครัวก็มีฉากนอกที่หลอกตาคนอื่นได้สนิทแนบเนียนนัก

กลับมา นั่งที่โต๊ะ นัยน์ตาทอดเหม่อไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย รู้สึกคล้ายถูกตัมตุ้นและเพิ่งตาสว่างสดๆ ร้อนๆ แม้ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตถึงขนาดเสียชีวิต แต่หล่อนก็ตระหนก ตกใจ และรู้สึกผิดหวังอย่างแรง

ความลับเผยออกมาแล้ว ครอบครัวของนายก็เหมือนกับทุกบ้านที่มีปากเสียง มีปัญหาหระหองระแหงกัน จะถึงห่างขนาดไหนก็ต้องเป็นทุกข์แน่ๆ การร่วมบ้านกับบุคคลที่ทำตัวเสมือนศัตรูคงเหมือนฝันร้ายติดๆ กันทุกคืน หล่อนเห็นนายตกอยู่ภายใต้สถานการณ์กดดันมาหลายหน แต่ไม่เคยมีครั้งใดที่ระเบิดอารมณ์เป็นคำคำทอเหมือนอย่างเมื่อครู่เลย

ยังไม่ทันสร้างจากอาการมินซิม ก็ได้ยินเสียงร้องไห้กระซิกจากโต๊ะด้านข้าง โอ้! ไม่นะ โลกนี้มันแสดงละครฉากเศร้าให้หล่อนดูหรืออย่างไร ร้อยวันพันปีพิมพ์พรรณิไม่เคยร้องไห้ ก็ดันมาร้องเอาเดี๋ยวนี้!

แค่เพียงยินเสียงนิดเดียวก็จะได้ทันทีว่าเป็นเรื่องอะไร เพราะพิมพ์พรรณิปรับทุกข์ให้ฟังมาหลายวันเกี่ยวกับแฟนหนุ่มที่ทำท่าจะไปด้วยกันไม่รอด

“อ้อย... เป็นอะไร?”

อเวราเลื่อนเก้าอี้ติดล้อไปนั่งใกล้ ถามนำไปอย่างนั่นเอง

“พี่ตุ้เขาทิ้งอ้อยแล้วละ...”

“รู้ได้ยังไง?”

“โทร. ไปหลายทีไม่รับ แล้วก็เพิ่งบอกมาทางเมล์เดี๋ยวนี้ ว่าเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันเถอะ... เค้กลองอ่านดูสิ”

ความจริงอเวราคร้านที่จะอ่าน แต่ก็ช่วยอ่านอย่างรู้ว่าจะทำให้ฝ่ายนั้นอบอุ่นใจขึ้น และมีผู้แสดงความเห็นใจได้อย่างเข้าถึงมากขึ้น

“อ้อม... เขาทิ้งแต่คำดีๆ ไว้นี่นะ ตอนเด็กโดนครั้งสุดท้าย... เขาทิ้งคำบาดใจที่ทำให้ต้องจำไปนาน”

พิมพ์พรรณิเหลียวมองเพื่อนสาวที่นั่งน้ำตา แม้มกำลังเศร้าก็อดสอดรู้สอดเห็นเรื่องของคนอื่นไม่ได้

“คำบาดใจยังงัย?”

อเวราหนึ่งไปนิดหนึ่งเพื่อสำรวจใจตนเอง ถึงจะเพิ่งสนิทเพราะนั่งใกล้กันไม่นาน ความรู้สึกก็บอกว่ายินดีคุยเปิดอกกับอีกฝ่ายได้

“ก็ทำนอง... เขาเจอคนใหม่ที่เหมาะสมกว่า เลยไม่อยากให้ทั้งเขาและเค้าเสียเวลาเปล่า... ก็มันประกอบด้วยที่เค้ารู้ด้วยนะนะ ว่าผู้หญิงคนใหม่ของเขาดีมาก ชนิดที่บินไปเที่ยวสวิสกันได้ทุกเดือนเชียวะละ”

“เลวจริงๆ !”

“ไม่ได้เลวอะไรมากหรอก อย่างน้อยก็พูดความจริง แล้วก็ไม่ได้หลอกเอาเค้าไว้เป็นกิ๊กสำรองใช้ ทุกคนอยากได้แฟนรวยกันทั้งนั้นแหละ เพราะมันสบายเร็วไว... ของอ้อยนี่ดีออก เหตุผลที่เลิกเพราะครอบครัวเข้ากันไม่ได้ ซึ่งสถานการณ์ก็ทำให้อ้อยเตรียมใจมาได้นานพักหนึ่งแล้ว ใช่ว่าจู่ๆ เขาสะบัดกันหนีแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยเสียที่ไหน”

พิมพ์พรรณิกริดน้ำตาทิ้งด้วยปลายนิ้ว ก็จริงอย่างอเวราว่า ปริมาณน้ำตาช่วยวัดระดับความรักกันได้ น้ำตาของหล่อนแค่เอ่อซังขอบแล้วหยดหน่อยๆ ไม่ถึงกับไหลปรากออกมาอาบแก้มจนแฉะ สัมผัสทิวพระหว่างหล่อนกับพี่ตุ้ทุลักทุเลแก๊ๆ กังๆ มาตั้งแต่ต้น โดยเฉพาะเกี่ยวกับญาติพี่น้อง พ่อแม่ปู่ย่าตายาย เหมือนเปิดโอกาสให้ฝึกทำใจวางเฉยนานๆ ก่อนได้เวลาขาดกันจริง

สำหรับฝ่ายหล่อน ตั้งข้อรังเกียจพี่ตุ้ด้วยเหตุผลที่บ้ามาก คือพี่ตุ้เป็นผู้ชายไทย ถ้าไม่ใช่ชายจีนแปลว่าจีเกียจ ทั้งที่จริงพี่ตุ้ก็ขยันตามปกติ แม้ไม่ทำงานตัวเป็นเกลียว ก็โഴงแปลว่าสร้างเนื้อสร้างตัวใน ๕ ปีหรือ ๑๐ ปีไม่สำเร็จเสียที่ไหน

ส่วนฝ่ายเขานั้น ตั้งข้อรังเกียจหล่อนด้วยเรื่องบ้ายิ่งกว่า คือหล่อนนามสกุลเดียวกับรองหัวหน้าพรรคการเมืองที่ทั้งบ้านเกลียด ทีแรกหล่อนเห็นว่าน่าฆ่า และพยายามบอกว่าหล่อนเป็นเพียงญาติห่างแถว แถมตอนเลือกตั้งหล่อนก็ไม่ได้เอา

พรรคของญาติทุกครั้ง ขึ้นอยู่กับตัวผู้สมัครเป็นสำคัญ แต่ถึงเข้าหาผู้ใหญ่ยาวนานขึ้นก็ชักขำไม่ออก สายตารังเกียจ เดียดฉันทที่ยังตรงมาที่หล่อนทำให้เกิดความอึดอัดจนอยากกรีดร้องๆ หลายหน

จุดแตกหักอย่างแท้จริงคงเป็นวันที่หล่อนผลอตัวเถียงแทนญาติกลางโต๊ะทานข้าว ด้วยเพราะรู้ว่าญาติไม่ได้ทำเรื่องทีไรๆ กำลังกล่าวหากันทั้งเมือง บ้านของพี่ผู้ถึงกับวางซ้อนซ้อน ลุกขึ้นทึ่งโต๊ะหนีเกือบหมด นับแต่นั้นหล่อนก็ไม่เคยได้เข้าบ้านพี่ผู้อีกเลย

คิดไปคิดมา จุกอกเข้าก็ส่งเสียงระบายคือๆ

“โห้! เป็นหมาดีกว่า! จับคู่กันจะได้ไม่ต้องเรื่องมาก”

อเวราไต้ยีนเพื่อนบ่นเช่นนั้นก็ใจหล่นวูบ รีบเตือนด้วยความเป็นห่วงทันที

“อย่าคิดอย่างนั้นเลยอ้อย”

พิมพ์พรณีเห็นสีหน้าสีตาจริงจังของเพื่อนแล้วหัวเราะขบขัน แทบลืมความเศร้าโศกเป็นปลิดทิ้ง

“ทำไม กลัวอ้อยจะไปเป็นหมาจริงๆ เหนือ?”

“เธออย่าโผล่อย่างนี้อีกก็แล้วกัน ถ้าพูดจนติดนิสัย ตอนตายจิตเธออาจสร้างภพอย่างนั้นขึ้นมาได้”

อเวราเอ่ยตามที่รู้มา แต่พิมพ์พรณียังคงเห็นเป็นเรื่องตลก

“บ่นอยากเป็นอะไรก็เป็นกันง่ายๆ เจี้ยหรือ? งั้นอ้อยบ่นอยากเป็นนางฟ้าก็ได้เป็นนางฟ้านะซี?”

“ขึ้นสูงนะไม่ง่ายหรอก สัจธรรมมีอยู่ทั่วไป ถ้าอยากขึ้นสูงต้องออกแรงตะเกียกตะกายทวนกระแสกัน แต่ถ้าต่ำกว่าฐานที่ยืนอยู่ แค่อวดไหวไปตามกระดานลื่นก็พอ เหมือนก่อนตายจิตประหวัดไปถึงความเป็นหมาชนิดเดียวก็เสร็จแล้ว”

พิมพ์พรณีรับฟังเรื่อยๆ ไม่ถึงกับเห็นว่าเหลวไหลถ้าต้องคุยเรื่องภพภูมิในที่ทำงานยุค ๒๐๐๐ แต่ก็ไม่ได้เห็นคำพูดของเพื่อนน่าเชื่อถือหรือควรนำพาเป็นอารมณ์จริงจังเช่นกัน

“จันไปดูหมอมาล่ะ...” คนเพิ่งออกหักตัดสินใจเปลี่ยนเรื่อง นำตาเหือดแห้งลงสิ้น “เขาบอกว่าว่าจันจะเจอเนื้อคู่ที่ตั้ง ๒๕ แน่ะ สองรายเลขนะเธอ ดูตรงกันเปียบเลย”

“มีเหตุผลอะไรที่ต้องเป็น ๒๕?”

“ดวงดาวไง มันทำมุมเหมาะให้มีคู่ตอนนั้นมั้ง”

อเวรายักไหล่

“เหตุผลของดวงดาวอาจมีจริง แต่จะรู้ได้ไงว่าหมอคู่อูจริง?”

“แหม! จะทำตัวเป็นผู้ต่อต้านหมอคู่อูหรือไง เธอนะไปดูมาบ้างหรือเปล่า?”

“ก็ดู”

ฝ่ายถูกรุกสารภาพง่าย ๆ

“เห็นไหม! ตัวเองก็ดู สรุปคือคู่อูทั้งๆ ที่สงสัยว่าหมอคู่อูจริงหรือไม่จริง”

“คนเราพอเหมือนถูกปิดหูปิดตาไม่ให้เห็นอะไร ก็อยากแกะผ้าผูกตาออก หรืออย่างน้อยที่สุดก็ฟังใครกระซิบข้างหูเสียหน่อยว่าตรงหน้าคืออะไร เบื้องไกลเป็นยังไง สวยงามหรือเลวร้ายแค่ไหน ถึงจะไม่แน่ใจว่าคนพูดแกะผ้าผูกตาของตัวเองออกได้แล้วหรือยังก็เถอะ เล็กแค้นตั้งประเด็นขึ้นมา คือ... ถ้าเหตุผลของทุกสิ่งขึ้นอยู่กับดวงดาวอย่างเดียว ชีวิตคนก็แค่เครื่องเล่นของดวงดาวนะซี มันน่าจะมี ความหมายมากกว่านั้นนี่หน้า”

พิมพ์พรณีชักไหล่บ้าง

“เค้าหมายถึงกรรมเก่าในอดีตชาติใช่ไหมที่ทำให้เราเป็นๆ กันอยู่อย่างนี้? ยังไงไม่รู้สินะ ไม่เคยมีใครทำให้อ้อยรู้สึกว่าการกระทำทั้งหลายมันผูกโยงกับอดีตชาติได้เสียด้วย แต่มีคนทำให้รู้สึกว่าการกระทำทั้งหลายทั้งปวงมันผูกโยงกับดวงดาวจริง อ้อยก็ต้องเชื่อทางนี้ก่อนล่ะ”

“เท่าที่เค้าได้ยิน คือดวงดาวมีอิทธิพลจริง แต่คนเราจะตกอยู่ใต้อิทธิพลของดาวดวงไหน ราศีอะไร ก็ขึ้นอยู่กับกรรมเก่าส่งมา”

“แล้วเธอล่ะ ไปทำกรรมเก่าอะไรมานักหนา? ชาตินี้ก็ออกดีดี โหงว...” พิมพ์พรณีขยับปากไว้ เพราะแค่พูดเท่านั้นก็เห็นอเวราหน้าเสียวอย่างคนโดนจี้ใจดำ จึงรีบเบนประเด็นอย่างแนบเนียน “อย่างเค้านี้โหงวเฮ้งออกจะเหมือนคุณหนูคอยนั่งนับเงินแทนปั๊ป่า โหงวต้องมาเป็นมนุษย์เงินเดือนนี่ไม่รู้”

อเวรายิ้มเจื่อน เพราะตระหนักว่าเพื่อนเลี้ยงคำเค็มที่ตั้งใจพูดแต่แรก

“อ้อยจะบอกว่าถ้ากรรมวิบากมีจริง เค้าก็ออกดีดี แต่ทำไมถูกทั้งโง่โง่?... พุดไปเถอะ เค้ารับได้ ไม่ใช่เรื่องเจ็บปวดสักเท่าไรแล้ว ปลงตกแล้ว”

“ปลงว่า... เคยไปทิ้งเขามาก่อน?”

“ก็ครั้งนั้น เพราะชาตินี้โดนจนชิน จนชา ด้วยวิธีเค็มๆ ตลอด มันคงไม่ใช่เรื่องฟลุก และถ้ากรรมชาติมีเหตุผล ไม่คอยแกล้งใครเล่นตามอำเภอใจ เค้าก็เชื่อว่าเค้าก็ต้องทำคนอื่นไว้ก่อนเกิดมาในชาตินี้จริงๆ เพราะชาตินี้เค้าไม่เคยตั้งใจหลอกให้ใครมีความหวังลมๆ แล้งๆ สักคน...”

หญิงสาวพูดด้วยเสียงเรียบสนิท เรียบเสียนคนฟังไม่รู้สึกรับเป็นเรื่องน่าสงสาร แต่ขณะเดียวกันก็ได้แรงบันดาลใจที่จะสงบสติอารมณ์ตาม

“ถ้าเธอเคยหลอกชาวบ้านไว้ในชาติก่อน ทำไมไม่คิดนินัยเจ้าชู้ชอบหลอกมาบ้างล่ะ?”

นั่นคือสิ่งที่อเวราตอบไม่ได้

“อาจจะ... เช็ดแล้วอธิษฐาน กลับตัวกลับใจใหม่ในช่วงท้ายมั้ง ไม่รู้สิ ก็ได้แต่เคารพประสานอกเดาคุยกันนั่นแหละ”

“ในเมื่อไม่รู้จริง และไม่มีทางรู้ได้ อย่างนี้จะมีประโยชน์อะไรถ้าโทษอดีตกาลปางบรรพ์แต่ครั้งไหน?”

“ก็... ประโยชน์ตรงที่จะได้ตั้งใจ ไม่หลอกคนอื่นให้รอแก้อีกโง่ ชาตินี้ใช้ๆ กรรมให้หมดไป ชาติหน้าไม่ต้องเป็นทุกข์อีก”

อเวราตอบเท่าที่สติปัญญาของคนไม่รู้จริงคนหนึ่งจะเอื้อ และนั่นก็ทำให้พิมพ์พรณีเบ้าปาก

“ไม่ยุติธรรมเลยนะถ้ามีใครบอกว่าควรทำอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ก็ไม่เห็นจะพิสูจน์ได้ว่าควรหรือไม่ควรเพราะอะไร อยากทำอะไรเสียหน่อยเลย ไม่กล้า กลัวบาปกลัวกรรมกันไปหมด”

“อีกหน่อยอาจมีคนคิดเครื่องฉายภาพวิบากกรรมได้มั้ง แบบเอาไฟฉายส่องทะลุเข้าไปถึงวิญญาณพวกเรา เห็นเงาเป็นรูปร่างวิกลจริตกันทั่วหน้า”

สองสาวหัวเราะพร้อมกัน แต่พยายามให้เบาเสียงด้วยความเกรงเจ้านายในห้อง

อเวราและพิมพ์พรณีเป็นเลขานุการประเภทที่พูดอังกฤษกับลูกค้าต่างประเทศได้ มีปฏิภาณคิดแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเล็กๆ น้อยๆ แทนนายได้ แล้วก็จัดการงานเอกสารทางคอมพิวเตอร์หลายๆ ชนิดได้ กับที่นั่งอยู่หน้าห้องเป็นด่านหน้าให้

นายกันตามลำพังสองคน จึงค่อนข้างมีความเป็นส่วนตัวพอควร ทำให้สนิทกันเร็ว และอเวราก็เพิ่มความสนิทด้วยการ
นินทานาย

“เมื่อที่เอาเพิ่มเข้าไปให้นาย ฉันเพิ่งเห็นนายทะเลาะกับเมียด้วยล่ะ”

“อ๊าย! อย่างนายทะเลาะกับเมียด้วยหรือ เห็นควงกันงานไหนก็จีจ้ำกันตลอด”

“พวกเราคงไม่รู้อะไรอีกเยอะ ฟังแค่ไม่กี่คำรู้เลยว่านายทนแรงกดดันที่บ้านมานาน ที่คุณนี่ไม่ได้ตั้งใจนินทานาย
ลับหลังหรอก เพียงแต่เห็นว่าเป็นเรื่องน่าเล่าสู่กันฟัง เลยเอามาเพื่อเผื่อให้คนกำลังตกทุกข์ได้ยากอย่างเธอรู้สึกดีขึ้น”

พิมพ์พรณีหัวเราะคิกคัก

“จะ เรื่องน่าเล่าสู่กันฟังมากที่สุดก็คือเรื่องชาวบ้านนั่นเอง”

อเวราหัวเราะเงินๆ

“เลิกว่าเมื่อกี้เลิกเพิ่งเห็นสวรรค์มาอย่างหนึ่ง”

“สวรรค์อะไร?”

“ความสุขเป็นแค่ภาพลวงตา ความทุกข์เท่านั้นเป็นของจริง”

รอยยิ้มของพิมพ์พรณีเลือนลง

“เคยคิดทำนองนี้เหมือนกันแหละ อย่างพี่คุณนี่มาพร้อมกับความสุข เพื่อในที่สุดจะได้พาอ้อยไปหาความทุกข์หนัก
แท้ๆ เลย”

“นั่นแหละ ถึงถ้าเธอแต่งงานกับพี่ผู้โดยไม่มีเรื่องครอบครัวเข้ามาเกี่ยวข้อง ก็ไม่มีอะไรประกันว่าจะเป็นแบบนายของ
เรานี้หรือเปล่า ในวัยเดียวกับพวกเรา เจ้านายเราอาจโดนหมอดูที่ก็ได้ว่าเนื้อคู่คือเมียคนปัจจุบันนี่เอง... เรื่องจริงไม่ได้
จบตอนแต่งงานเหมือนนิยาย หลังแต่งงานยังมีอะไรให้คุณอีกเยอะ”

“เนอะ... รู้บ้างซิดีกว่า” พิมพ์พรณีก็ทอดตามองผนังห้อง เท้าคางรำฟัง “ไม่รู้ทำบุญอะไรกับผีว่ก่าในชาติก่อน
ชาตินี้ถึงเจอกันช้านัก กว่าที่เจอกันอายุก็ปาเข้าไปตั้ง ๒๕ แน่ะ”

“หมอดูบอกหรือเปล่าว่าแก่กว่าหรืออ่อนกว่า”

“ต้องแก่กว่าสิจ๊ะ เนื้อคู่ของเธอ”

“กฎหมายประเทศไทย เนื้อคู่กันผู้ชายต้องอายุมากกว่า... ว่าแต่แก่กว่าเธอกี่ปี?”

พิมพ์พรณีอีกอึก

“หมอดูคนหนึ่งบอก ๓ ปี แต่อีกคนบอก ๕ ปี ก็คงอยู่ระหว่างนี้แหละ คงดวงคงไม่ได้บอกพิศดอายุได้เป๊ะๆ มั้ง
แต่ ๓ ปีกับ ๕ ปีก็ถือว่าใกล้เคียงกันแล้วนี่”

“๓ ปีกับ ๕ ปีนะ ต่างกันเป็นคนละเรื่องเลยนะ เพราะเท่ากับเนื้อคู่ของเธอเกิดในฤกษ์ต่างกันลิบลับ แล้วหมอดูเขา
ว่าเป็นคนไทยหรือเปล่า?”

“อ๊วย! ซักละเอียดจริง หมอดูไม่ได้บอกว่าไทยหรือเทศ แต่ไม่บอกก็คงแปลว่าเป็นไทยนั่นเอง”

อเวราพยักหน้า

“ปีนี่เธออายุ ๒๕ เพราะฉะนั้นปัจจุบันเขาของเธอก็ต้อง ๒๘ หรือ ๓๐ และอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทย ไม่ใช่คน
ป่าฝ่ามะลูกกูกูกูที่ไหน”

พิมพ์พรณีหัวเราะขำ ระหว่างนั้นอเวราก็หยิบกระดาษแผ่นเล็กบนโต๊ะเพื่อนสาวขึ้นมาจากกล่องใส่ และนำปากกามาวาดประเทศไทยคล้ายรูปขวานคร่าวๆ

“พี่สาวของแกเพิ่งพูดให้ฟังเมื่อวันก่อน” หล่อนนึกถึงรสรินผู้เป็นที่พึ่งทางใจมาระยะหนึ่ง “แกกว่าน่าสนใจ กรมแรงงานบอกว่าผู้ชายไทยในวันนี้มี ๓๐ กว่าล้าน ถ้าคิดให้เหลือเฉพาะวัยแรงงานคือช่วงอายุสิบห้าถึงหกสิบจะตกประมาณ ๒๐ กว่าล้าน คัดแบบมั่วๆ ให้เหลือเฉพาะที่อยู่ในวัยใกล้เคียงกับเรา ตั้งแต่ยี่สิบกลางๆ ถึงสามสิบ อาจเหลือสัก ๒ ล้าน...”

พิมพ์พรณีทำตาโต

“หุ... มีให้เลือกตั้งสองล้าน!”

“ปัญหายุ่งตรงนี้แหละ ในสองล้านนั้นต้องกรองอีก อาจจะต้องระดับการศึกษา ระดับฐานะ ระดับสติปัญญา ตลอดจนรูปร่างหน้าตา รสนิยม โลกทัศน์ ศาสนา วิถีชีวิต และอื่นๆ สมมุติว่าคนที่คู่ควร หรืออย่างน้อยเข้ากับเธอได้มีอยู่หนึ่งในร้อย ก็แปลว่าประเทศไทยตอนนี้มีประมาณสองหมื่นที่เข้าข่าย”

“อือม...”

พิมพ์พรณียิ้มแบบลึ้มความเศร้า ยกมือลูบคางอย่างสนใจ อเวราก็สาธยายต่อ

“ในความเป็นจริง ผู้ชายสองหมื่นคนในประเทศนี้ มีกิ๊ก หรือมีแฟน หรือมีเมียไปเกินครึ่งแน่ๆ เพราะฉะนั้นกรองให้เหลือชายโสดซัก... ตีว่าเหลือ ๕ พันก็แล้วกัน นี่คือการที่เธอไม่คิดจะฉกใครมาจากหญิงอื่นนะ”

“กรองไปกรองมาชักน้อยแสะ... นี่เองสมัยนี้ถึงเจอจกกันบ่อย”

“ถ้าวันนี้เนื้อคู่ของเธอมีชีวิตอยู่ในที่ใดที่หนึ่งใต้ฟ้าเมืองไทย โอกาสที่เธออยู่แถวกรุงเทพฯ จะสูงเป็นพิเศษ เพราะเธออยู่ที่นั่น” อเวราก็พูดพลางเอาปากกาทำจุดหลายๆ จุด ณ ตำแหน่งที่ตั้งเมืองหลวง “เพราะฉะนั้นจาก ๕ พันต้องกรองอีก น่าจะเหลือหลักร้อย...”

“เฮ้อ!” พิมพ์พรณีร้องดังๆ “มีน่าล่ะ ตูถึงได้หาตัวยากนัก ผู้ชายในกรุงเทพฯ มีตั้งไม่รู้กี่ล้าน แต่ต้องควานหากันเป็นหลักร้อย เหมือนงมเข็มในสระดีๆ นี่เอง แล้วหลักร้อยก็ใช่จะน้อยเมื่อไหร่ ปีหนึ่งผู้หญิงมีสิทธิ์เลือกคบผู้ชายสักกี่คน ต่อให้เสน่ห์จัดเหมือนนางแบบดั่งๆ อย่างมากสุดก็แค่สิบมั้ง”

“แต่คนเราก็จับคู่กันจนได้ และหลายคู่ก็ดูเหมาะสมกันมากด้วย” อเวราสรุป “นั่นแปลว่าจะต้องไม่ใช่การสุ่มเลือกส่งเดช เบื้องหลังการค้นพบคู่แท้ต้องมีเหตุปัจจัยสนับสนุน หากขาดแรงดึงดูดหรือสายสัมพันธ์พิเศษ เราจะไม่มีวันพบเนื้อคู่ด้วยวิถีทางของความบังเอิญเลย”

“น่าทรมานใจจริงๆ รู้ว่ามี แต่ไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ไหน วันนี้อยู่ร่วมโลกกันแท้ๆ แต่ไม่มีสิทธิ์ได้เจอ ถ้ามองดูก็ไม่ยอมบอก...”

“ไม่ยอมบอกเพราะบอกไม่ได้ล่ะซี ดาวบอกให้พูดแค่ไหนก็พูดได้แค่นั้น ดาวจะบอกอะไรมากกว่าเวลาเหมาะที่จะเจอ อย่างอื่นอุปเจิบ เก่งจริงบอกบ้านเลขที่ได้อี”

“เขาว่าดาวบอกได้มากกว่าเวลานะ รายละเอียดอื่นๆ ก็มี เช่นสูงต่ำดำขาวแคไหน ทำงานอะไร”

“ที่ ‘เขาว่า’ ก็คือว่าตามตำราอยู่ดี ตำราแต่ละเล่มก็ไม่เหมือนกัน สู้คิดอย่างนี้ไม่ได้ ตัวเล็กมีน้อย น่าจะศึกษาให้รู้จริงๆ ว่าเหตุปัจจัยอะไร ดึงดูดให้เราจับเนื้อคู่โคจรมาพบกัน”

“กรรมเก่า!”

พิมพ์พรณีพูดด้วยเสียงประชด แต่อเวราก็พยายามอธิบายด้วยน้ำเสียงเจ้าหลักการ

“หลังๆ ก็ถูกสอนให้มองว่าเราอยู่ในโลกของเงื่อนงำ คือสมมุติว่ากรรมเก่าเป็นเงื่อนงำหนึ่ง กรรมใหม่ก็อาจถูกพิจารณาว่าเป็นอีกเงื่อนงำหนึ่งได้ เพราะกรรมก็คือกรรม สุดแท้แต่ว่ากรรมเก่าหรือกรรมใหม่จะมีพลังแรงกว่ากัน”

“วาว! ชักทิ้งแสะ หน้าตาแบบนี้พุทธธรรมะเป็นด้วย”

“หน้าตาไม่ได้บอกหรือว่าเป็นคนแบบไหน โบราณว่าคบคนอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น พี่สาวเล็กพูดอย่างนี้ เล็กแค่พูดตาม... ดวงชะตาเกี่ยวกับเรื่องคู่ของเล็กอาจจะแยกว่าอ้อยหลายเท่าด้วยซ้ำ นั่นหมายความว่าถ้าธรรมะทำให้เล็กดีขึ้นได้ ก็ต้องช่วยอ้อยได้เหมือนกัน”

เพื่อนสาวมองงงๆ

“หมายความว่าทำกรรมอะไรใหม่ๆ ช่วยได้หรือ?”

“ทำนองนั้น... ถ้าเชื่อเรื่องกรรมเก่า ก็น่าจะคิดเสียว่าผู้ชายทั่วกรุงเทพฯ ประมาธร้อยที่เข้าชายเป็นเนื้อคู่ของเรา อาจเคยอยู่กับ หรือเคยมีความสัมพันธ์กับเราในทางดีมาก่อน พวกเขาคือความเป็นไปได้ แต่อะไรเป็นแรงผลักดันในปัจจุบันให้ไปพบพวกเขา? ก็กรรมใหม่ของเรานี่เอง เราสร้างแรงดึงดูดให้ไปพบคนดีๆ ที่คู่ควรกับเราได้เสมอ ขอเพียงรู้ว่าจะเริ่มต้นยังไง”

ขณะพูดด้วยเจตนาให้สติแก่เพื่อนสาว อเธอก็รู้สึกว่าจะไปบางอย่างในใจตนค่อยๆ ละลายและหลุดล่อนออกไปเรื่อยๆ ด้วย

“เริ่มยังไงล่ะ?”

“เริ่มจากการเปลี่ยนแปลงตัวตนเก่าๆ ใจ ตราบใดยังเป็นตัวเก่า ก็น่าสันนิษฐานว่าอาจเจออะไรแบบเก่าๆ อยู่ร่ำไป”

“เข้าเค้า... ลองยกตัวอย่างชีวิตว่าเปลี่ยนแปลงตรงไหนได้เจอคู่แท้เร็วที่สุด”

“อย่าเรียกว่า ‘คู่แท้’ เลย เรียกว่า ‘คู่เหมาะ’ หรือคนที่ดี ‘คู่ควร’ กับเราดีกว่า หลักการที่พี่สาวของเล็กบอกไว้ ถ้าจะเข้าใจง่ายๆ คือ... เรายกระดับตัวเองสูงขึ้นแค่ไหน โอกาสจะไปเจอคนในระดับนั้นก็สูงขึ้น”

พิมพ์พรณีทำหน้าสงสัย

“จะยกระดับจากตรงไหนก่อนดีล่ะ อ้อยก็ว่าทุกวันนี้อ้อยดีที่สุดในเท่าที่จะเป็นไปได้แล้วนะ ให้รวยกว่านี้ในปีสองปีนี้หมดสิทธิ์แน่เลย”

“ยกระดับฐานะยากนัก ก็ยกระดับจิตใจเป็นไง... ตราบใดที่ใจยังผูกพันกับคนเก่าแปลว่าเธอยังยินดีทุกข์กับทางโคจรของชีวิตแบบเดิม ต่อเมื่อเลิกข้องแวงกับพี่ผู้ของเธอ ไม่ผูกพันแม้เพียงด้วยใจคิดแค้นพี่ผู้หรือครอบครัวเขา นั่นถึงจะสะท้อนการเปลี่ยนบางสิ่งในตัวตนของอ้อย ที่หลุดพ้นออกมาจากอดีตเสียได้”

“อ้อ... เข้าใจละ จะให้อ้อยยกโทษ ไม่ติดใจกับครอบครัวพี่ผู้อีก?”

“ใช่! ทั้งทางผูกพันด้านดีและด้านร้าย ให้ถือว่าเหมือนฝันไป ไม่ต้องไยดีให้เสียเวลาเดินทางไปข้างหน้าเปล่าๆ”

“เท่านั้นก็ทำให้เกิดแรงดึงดูด พาไปเจอคนใหม่ทันที?”

“ตามหลักการ ไม่ใช่ว่าเธอ ‘พยายาม’ เปลี่ยนแปลงแล้วทุกอย่างจะแปลกไปในทันที เธอต้องเปลี่ยนให้มากพอ ถึงจะเรียกว่าเป็นการยกระดับจริง คู่ควรกับการพบคนใหม่ที่ดีกว่าจริงๆ ”

“ซึ่งก็อาจกินเวลาอีก ๔ ปี... เวิร์กกรรม! ตรงตามหมอดูทำนายเป๊ะ”

“การเปลี่ยนแปลงที่มากพออาจเกิดขึ้นได้ในชั่วข้ามคืน ถ้าเก่งพอ...”

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น อเวราใช้น้ำหนักกายเลื่อนเก้าอี้กลับมาที่โต๊ะและหยิบอุปกรณ์สื่อสารของตนขึ้นมา กดปุ่ม แอ่ยักเฉยเมยไม่ส่อว่าคิดใจหรือเสียใจ

“ว่าไง?”

“พี่เล็ก คินนี่ผมไปนอนที่ห้องนะ”

“อ้ออ้อ... คินนี่พี่กะนอนบ้าน”

หมายถึงบ้านพ่อแม่ ซึ่งหล่อนเริ่มตระหนักแล้วว่ามีความเป็น ‘บ้าน ’ ที่อบอุ่นอย่างแท้จริง

“ว่า! ทำไมล่ะ? เมื่อคืนก็ทีหนึ่งแล้วนี่”

“ก็พอใจคินนี่อีกที”

หญิงสาวตอบราบเรียบไร้อารมณ์

“นี่พี่เล็กโกรธอะไรผมหรือ?”

“พี่ต้องทำงานแล้ว ขอโทษนะ”

กดปุ่มวางสายอย่างง่ายคายจนแปลกใจตัวเองครามครัน หล่อนพูดกับพฤษแบบตัดเชื้อไม่เหลือใยเป็นครั้งแรก และไม่มีกรพรำละเมอเพื่อพ่อแม่แต่คนเดียวด้วย

“คนสวยนี้น่าอิจฉาจัง...” พิมพพรรณเห็นท่าแล้วเดาว่านั่นเป็นลีลาตัดสัมพันธ์กับหนุ่มซึ่งเพื่อนสาวไม่ใส่ใจไยดี “หนุ่มรุ่มตอมเป็นโขง หน้าที่มีแค่ตอบรับหรือปฏิเสธ”

อเวราตะแคงหน้ายักคิ้วให้เพื่อนสาวนิดๆ

“อย่าปักใจเชื่อในภาพแรกที่เธอเห็นให้มากนัก”

พูดเสร็จก็หันหน้าเข้าหาจอคอมพิวเตอร์อย่างรู้หน้าที่ ซึ่งก็ตั้งใจให้เพื่อนร่วมงานสาวเบะปากยิ้มและปฏิบัติตามบ้าง

ตอนที่ ๓๓ คนพาล

พฤษขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิด ความผิดปกติของอเวราทำให้เขารุ่นง่านกระวนกระวายอยู่ไม่สุข นึกเตาไปต่างๆ นานาว่าเกิดอะไรขึ้น

อเวรายังไม่รู้เรื่องชะตาเล่นตลกพิศพาเขาไปหาหลานสาวหล่อนอย่างแน่นอน เพราะเขายังคุยกับละอองฝนทุกวัน เป็นปกติ แต่จู่ๆ ทำไมคิดตัดสวาท สะบั้นสัมพันธ์ระหว่างกันถึง นั้นยังคงเป็นปริศนา คิดไปคิดมาก็น่าจะมีอยู่เรื่องเดียว คือกรณีเขาดันละเมอเรียกชื่อทราขายออกกลางดึก หล่อนเห็นเขามีคนอื่นในใจ ก็อาจเอาอย่างบ้างให้สมน้ำสมเนื้อกันกระมัง

เขาไม่สนใจว่าอเวราจะมีใครใหม่ สนแต่ว่าวันนี้หล่อนมีความหมายหมิ่นเขากับเขาอย่างผิดปกติ และนั่นอาจหมายถึงความรู้สึกที่เป็นลบต่อกัน ซึ่งจะปล่อยเลยตามเลยไม่ได้ เพราะหล่อนดันเป็นญาติสนิทกับแก้วตาดวงใจของเขา วันดีคืนดีอเวราอาจพูดเรื่องเขาขึ้นมาโดยบังเอิญ เช่นถามฉะเลเล่นๆ ว่ารู้จักคนชื่อต๋อยไหม มีคนชื่อต๋อยละเมอหา...

คงไม่รู้จะเอาหน้าไปมุดที่ไหน หากฉะเลบอกว่าจะรู้จักอยู่ต๋อยหนึ่ง กำลังตามจับละอองฝนอยู่ เพียงอเวรายื่นโทรศัพท์มือถือให้ดูรูปเขาแล้วถามว่าต๋อยนี้ใช่ไหม? ทุกอย่างก็จบสนิทกัน

และคงเป็นเรื่องบังเอิญบังเอิญจนนานแท้ หากขณะเลเกิดตั้งคำถามขึ้นมาว่า ได้ยินนายต่อยละเมอชื่อทราฟที่ไหน
อเวรอาจพรั่งพรูหมดสิ้นด้วยความคับแค้น ว่าได้ยินกับหู... บนเตียง... กลางดึกสงัด...

ทุกวันนี้ก็ไม่กล้าเขยิบหน้าไปที่บ้านขณะเลอีกเลย ทั้งที่คิดถึงใจจะขาด กลัวเกิดเหตุรถไฟชนกันเข้าจังๆ และคราว
ต่อไปอาจไม่โชคดีเท่าคราวก่อน ที่รอดตัวได้ราวกับมีมือลึกลับยื่นลงมาช่วยบังตาใครต่อใครให้

ทราบจากจ้องฤกษ์ว่าขณะเลเกลียดคนเจ้าชู้ อยากห่างเพลย์บอย เขาไม่ต้องการให้หล่อนเสียความรู้สึก เขาได้วาง
กระอักกระอ่วนพิลึกหากทราบว่าน้ำสาวคนสนิทเคยเป็นคู่นอนของเขา

คิดไกลหลายตลบ ถึงขณะเลจะไม่ถือสา หรือถึงแม้โชคดิ้นชะเลพึงใจที่รู้ว่าเขาละเมอหาหล่อนกลางดึก อย่าง
ไรอเวราก็คงไม่ปล่อยให้เขาตีสนิทกับหลานสาวโดยสะดวกคายเป็นแน่ เขาคงโดนไฟไม่ยั้ง ในเมื่อความรู้สึกที่มีต่อเขา
เป็นลบเสียแล้ว

เพราะอเวร ชีวิตเขาจึงเหมือนต้องเดินในตาอบไม่เลิก

ขบฟันแน่น เข้าใจอารมณ์คนอยากกำจัดสิ่งกีดขวาง แต่เสียดายยังไม่หิยขนาดเข้าใจอารมณ์เพชรฆาต นั่นทำให้
พหูสสงสารตัวเองจับใจ เสียดายที่เขาไม่ใช่คนเลว จึงเฝ้าคิดแต่ว่าแค่เรื่องเล็ก สมควรทนไปก่อน

แต่เอ... เรื่องเล็กแน่หรือ?

เขาอยากได้ขณะเลอย่าง ไม่เคยอยากอะไรเท่า ฝันถึงหล่อนเกือบทุกคืน บางคืนเป็นตุเป็นตะเย็นยาวยึดเชื้อ ตื่นนอน
ที่ไรสับสนงุนงงทุกทีว่ารู้จักสนิทกับหล่อนจริงๆ หรือยัง ฝันยามหลับไม่พอ ยังฝันกลางวันต่อราวกับคนเป็นโรคจิต

จากคนรักใคร่ไม่เป็น จากคนหัวใจกระด้าง จากคนไม่เห็นคุณค่าของผู้หญิงมากไปกว่าตุ๊กตาทอง บัดนี้เขา
กลายเป็นคนโหยหารักแท้ และเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของคนบ้ำรักที่พร้อมแลกทุกสิ่ง แม้กระทั่งวิถีชีวิตเสเพลแบบเดิมๆ
ขอเพียงให้ได้หล่อนมา

อย่างนี้แน่หรือเรื่องเล็ก? เรื่องใหญ่ที่สุดในชีวิตละไม่ว่า!

หากโลกนี้ยังมีอเวร เขาก็จะไม่มีวันได้ตัวขณะเลมา สิ่งใดขัดขวางไม่ให้ได้ตัวขณะเลมา สิ่งนั้นควรถูกตำหนิว่า
เป็นโทษย็ข้อใหญ่ที่สุดเช่นกัน

วูบหนึ่งพหูสคิดถึงคำชักชวนของสิงคารและฉาดฉาน ที่จะดึงเขาเข้าร่วมขบวนการค้ำมนุษย์ วูบนั้นเกิดอาการ
คันไม้คันมือขึ้นมาอย่างแรง เขาอยู่ในดงนักเลงผู้หญิงมานานจนคุ้นกับบรรยากาศของโลกสีเทา ไม่แม้แต่จะแปะป้ายให้
สิงคารกับฉาดฉานเป็นอาชญากร เพราะถูกสอนให้เห็นว่าทุกคนมีเรื่องจำเป็นต้องทำเพื่อการอยู่รอด และอยู่รอดอย่างมี
ระดับด้วย ไม่ใช่แค่คิดอยู่รอดแบบคนกระจอก

“เฮ้ย! ต่อย!”

เสียงเรียกพร้อมน้ำหนักมือที่ตบลงบนบ่าหนักๆ ทำให้พหูสสะดุ้งโหยง และยังประสาทกระตุกเมื่อคนทักคือ
เจ้าเพื่อนยากที่กำลังอยู่ในห้วงคำนึงนึกถึงพอดี

“ไอ้ฉาน! เรียกดิๆ ไม่ได้รีไวะ? คราวหลังระวังเจอรระบบประสาทอัตโนมัติติดลงไปกองนะมึง”

ฉลาดฉลาดยิ่งกว่าเขา หุ่นก็ไม่ออกแฉวนักก็พาอย่างเขา แต่อะไรบางอย่างในประกายตาคมปลาบและรอยยิ้ม
เย็นของหมอนั้น ทำให้เขารู้สึกตะครันตะครอได้ทุกครั้งยามมองสบกันตรงๆ และที่เขาแกล้งโวยวายพร้อมทำเป็นจุน
หน้อยๆ เมื่อถูกทัก ก็เพื่อกลบเกลื่อนท่าทีหวาดผวาที่อาจหลุดๆ ไปให้เจ้าตัวดีเห็นเท่านั้น

“โถ! ขวัญอ่อน กำลังใจลอยหาใครอยู่”

ฉลาดฉลาดพยอก

“เรื่องของกู!”

“เฮ้ย! เรื่องของมึงก็เรื่องของกูเหมือนกันแหละนี่”

ส้อมเสียงที่ให้ความอบอุ่นเยี่ยงมิตรสนิทนั้นทำเอาพหูหส์อ่อนขวบลงทันตา

“ก ลุ่มใจวะ”

“เล่าให้กูฟังหน่อยดี ไปนั่งโน่นไป”

ขณะนั้นเป็นเวลาโรงเรียนเพิ่งเลิก จึงเต็มไปด้วยผู้ปกครองและนักเรียนชุลมุน ที่นั่งตามทางเดินเต็มหมด จึงต้อง
เลือกบันไดทางขึ้นตึกใหญ่เป็นที่หย่อนกัน

“เรื่องเดิมล่ะสิ...” ฉลาดฉลาดเปิดฉาก “หญิงใหม่ไม่ตีบหน้าเพราะติดหญิงเก่า?”

“เออ...” พหูหส์รับเสียงอ่อย “กูรู้สึกเหมือนกำลังตบอด หญิงใหม่นี้กู... จริงจังมาก บอกไม่ถูก กูหลงจนไม่เป็นอัน
ทำอะไร ปวดแสบปวดร้อนไปหมด อย่างกะเป็นไก่อ่อนแน่ะ อย่าค่ากูล่ะ”

“ค่าทำไม กูก็เคยเป็น” ฉลาดฉลาดพูดนิ่งๆ “กูเชื่อว่าผู้หญิงบางคนมีความหมายเกินกว่าจะมัวกัวเสียฟอร์ม ยอมรับ
ไปเถอะวะว่านี่แหละของวิเศษ มันทำให้ชีวิตเรามีความหมายมากขึ้น อย่างน้อยก็ใจถึงพอจะยอมทำอะไรบ้าง มั่ง”

คำพูดแค่นี้ก็คำของเจ้าเพื่อนหน้าหยกถึงกับสลายความเครียดลงได้เกินครึ่ง นอกจากฉลาดฉลาดจะไม่เห็นเขาเป็น
ตัวตลก ยังเข้าข้างเขา ช่วยให้เราเลิกโทษตัวเอง เลิกคิดว่าตนเองบ้าบอเป็นไก่อ่อนอีกต่างหาก

“บ้าที่สุดเพื่อหญิงของมึงนี่คืออะไร?”

พหูหส์ถามยิ้มๆ

“ก็... ฆ่าใครสักคนทิ้ง”

เสียงตอบนั้นเย็นสนิท เย็นจนพหูหส์ไม่แน่ใจว่าเป็นการพูดเล่นหรือพูดจริง

“มึงเคย?”

ฉลาดฉลาดผงกศีรษะด้วยอาการปกติเหมือนยอมรับว่าเคยตบปลา และนั่นก็มีผลให้พหูหส์กลืนน้ำลายแทบไม่ลง ไม่
กล้าถามย้ำ เพราะเชื่อว่าเจ้านี้ใจถึงจริง

ในสังคมแบบหนึ่ง ความดีความชั่วเป็นเรื่องล้าสมัย ตัดสินยากว่าใครถูกใครผิด สู้แข่งกันเรื่องความกล้าบ้าบิ่น
ไม่ได้ ทนสมัยกว่ากันเยอะ ตัดสินง่ายด้วยว่าใครเจ๋งกว่าใคร เขาใกล้ชิดกับสังคมชนิดนี้มาตั้งแต่เด็ก ฉะนั้นเวลาฟังว่าใคร

ทำอะไร ‘แรงๆ’ จึงไม่ค่อยนึกว่านั่นเรียกดีหรือชั่ว แต่สิ่งที่ทำลงไปกลายเป็นมาตรฐานวัดความใจถึงหรือความบ้าดีเดือดเสียมากกว่า

ช่วงต้นชีวิตที่เริ่มจำความได้ ก็ได้ยินพ่อพูดในร้านอาหารริมเจ้าพระยาซึ่งมีระเบียบยื่นล้ำออกไปในแม่น้ำมากกว่าใครอื่น โดยพ่อชมเชยเจ้าของร้านว่า ‘เก่งแสะ’

คำชมชนิดนั้นคล้ายเสาชิมที่ปักลงมาบนพื้นฐานชีวิตของเขา และยังมีเสาอื่นๆ อีกที่ตอกย้ำครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้เขาเห็นกฎบัตรกฎหมายบ้านเมืองเหมือนรั้วที่มีไว้ให้พิสูจน์ความสามารถในการแหก ใครเก่งกว่าก็แหกได้มากกว่า

พ่อเป็นบันไดขั้นแรก เพื่อนฝูงรอบตัวเป็นบันไดขั้นต่อๆ มา เขาขึ้นบันไดชีวิตมาด้วยความไม่รู้ว่าจะอะไรผิดอะไรถูก รู้แต่ว่าใครเจ๊งใครไม่เจ๊ง

แต่กระนั้น ที่ผ่านมายุคหนึ่งก็ไม่ได้คบสนิทกับกลุ่มศิรัณพินแทบ ไม่เคยร่วมก๊วนชกพวกไปกระที่บกัน ฉะนั้นเรื่องมาแคงจึงเป็นอีกระดับของความใจถึงซึ่งเขายังไม่คุ้น

“มันมากเกินไปรีป้าวะ?”

ถามเพื่อนด้วยสีหน้าแรงๆ อยู่ในที่

“อะไรคือมากหรือน้อยไปละต๋อย?”

“ชีวิตคน เกิดหนเดียว ตายหนเดียว อยู่ๆ มึงไปทำให้เขาตายก่อนกำหนด มันต้องนับเป็นเรื่องใหญ่ซี้”

“มองไปรอบๆ นะ...” ฉาดฉานเฟ่งสายตานำไปสู่สนามบาสเกตบอลที่มีการชิงลูกกันอย่างเอาเป็นเอาตาย “มึงจะรู้ว่าทุกหนทุกแห่งเต็มไปด้วยการแย่งชิง ทั้งในเมืองและในป่า ทั้งมนุษย์และสัตว์ ต่างก็อยากได้อะไรอย่างหนึ่งเสมอ และยอมแบ่งปันให้ใครไม่ได้ชะด้วย สำหรับช่วงวัยเรา อะไรจะสำคัญไปกว่าหญิง? กูเชื่อว่าการตามใจตัวเองไม่ใช่เรื่องผิด ตรงข้าม ถ้าหัวใจสั่งอะไรแล้วมึงไม่ทำตาม ใจมึงจะเสาะลงเรื่อยๆ แล้วในที่สุดก็ไปไม่ถึงไหน ไม่ได้อะไรมาเป็นสมบัติสักอย่าง”

“แล้วถึงกับต้องฆ่าทิ้งเลยหรอวะ ไม่แข่งกันดีๆ วะ? อย่างมึงถ้าเอาจริง ใครมันจะสู้ไหว”

“มันรวย มันหล่อ มันปากหมา ทำให้กูรำคาญ!”

“สรุปคือนอกจากเรื่องแข่งแล้วยังมีเรื่องแค้น?”

“ใช่!”

พลุห์สมองเพื่อนตาค้าง ความแค้นอย่างเดียวนั้นเป็นเหตุผลที่เพียงพอต่อการก่ออาชญากรรมทุกระดับ และทุกวันนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องน่าแปลกใจอีกแล้วที่มนุษย์ยุคอินเตอร์เน็ตจะฆ่ากันด้วยเหตุเพราะแค้นเพียงเล็กน้อย แต่เขานึกไม่ถึงเท่านั้นว่าเพื่อนรักจะเคยก่อวีรกรรมชนิดนี้ด้วย เด็กหนุ่มเสยผมที่หนึ่งก่อนร้องสติ

“ไอ้อจอร์จ! มึงแน่นมาก”

ฉาดฉานยิ้มขริบ เรื่องราวที่เป็นคดีฆาตกรรมเข้าคุกได้มักถูกเล่าออกมาอย่างสะดักปากในหมู่วัยรุ่น ส่วนใหญ่เป็นการคุยโม้เกินจริงเพื่อประกาศศักดิ์ว่าข้านั่น แต่สำหรับเขาแล้ว นี่ไม่ใช่แค่ความปากพล่อยเพื่อสร้างภาพน่าเกรงขาม

เล่นๆ เขากำลังพยายามชักชวนเพื่อนมาทำงานหาเงินด้วยกัน ก็ต้องวาดให้เห็นว่าถ้าทำเพื่อความรักเสียอย่าง แม้การฆ่า
แกงยังเป็นเรื่องขี้ผง เขารู้ว่าเพื่อนกำลังหมกมุ่นบ้ำรัก และตระหนักว่าความบ้ำรักจะทำให้คนเราตริตรองน้อยลง มอม
เมาให้คล้อยตามในเรื่องโลดโผน โจนทะยานได้ง่าย จึงจี้กันด้วยจุดนี้

“มีงัดอุปสรรคอะไร ก็กำจัดอุปสรรคนั้นทิ้งสิวะ รืออะไร”

พฤษ์สอแข็งอย่างรู้ว่านั่นเป็นอีกครั้งที่ฉลาดานชวนให้ทำเรื่องระทึก นั้นแสดงถึงเจตจำนงจริงจัง มิใช่การ
ชวนเล่นขยของ เขาตัวชามือเท้าอ่อน ที่ผ่านมามีหลายวูบที่ตกลงใจจริงจังว่าจะจัดการ ‘กำจัดอุปสรรค’ ตามคำแนะนำอัน
จะสร้างเงินแสนเป็นของแถมอยู่เหมือนกัน แต่ทว่าพอมาเจอของจริง ต้องตกลงใจอย่างจะเซ็นสัญญากันจริงๆ ก็รู้ว่าตนยัง
ไม่ใจเด็ดขนาดนั้น

“แหม... ใจคอมีงจะให้กู... เหมือนจับคนเก่าโยนลงบ่ออะไรเชี่ยแหละ? เขาก็เคยให้ความสุขกะกูไม่ใช่หรอ”

รู้ว่าตนเองเสียงแหบพร่าอย่างน่าสมเพช เห็นมุมปากของฉลาดานเหยียดออกไปนิดๆ และนั่นก็ก่อให้เกิดภาพยิ้ม
อำมหิตต่อสายตาพฤษ์สอใจคอไม่ดี

“เขาก็จะไปมีความสุขต่อใจล่ะ มีงนึกว่าธุรกิจที่อำมูทำคือการจับไปฆ่าอะไร? ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก”

พฤษ์สอกระเดือกน้ำลายลงคออีกหนึ่ง เกิดความอยากรู้อยากเห็นจนต้องซัก

“จะเกิดอะไรขึ้นกับผู้หญิง?”

ฉลาดานยื่นหน้ามาใกล้เพื่อนกว่าเดิมเล็กน้อย เพื่อตอบอย่างชัดเจน แต่ไม่ให้แพร่งพรายไปในอากาศ

“ตอนนี้มียาอยู่ตัวหนึ่ง กินแล้วครั้งหลังครั้งต้น ไม่เป็นของตัวเอง แล้วก็อยากเล่นกับผู้ชายบ่อยๆ”

พฤษ์สอหัวเราะหึหึ แตรกว่า

“ยาแบบนี้เหมือนกำลังโปรยในอากาศทั่วโลกอยู่แล้วนี่”

ฉลาดานหัวเราะหึหึบ้าง

“นั่นแหละ ผู้หญิงสมัยนี้ไม่คิดอะไรมากอยู่แล้ว เพราะงั้นก็ใช้ประโยชน์จากพวกหล่อนซะ อามูรู้จักกับเครือข่ายที่
ติดต่อกับเศรษฐีแบก กำลังมืออเดอร์เยอะเลย”

“พอไปถึงที่ ผู้หญิงก็ต้องไววาย ร้องแรกแหกกระเชอบ้านแตก”

“ไม่หรอก บอกแล้วมียาดี เสพแล้วขาดไม่ได้ ความเป็นอยู่พวกเธอจะดีกว่ามีงกะกูเยอะ มีชีวิตแบบเจ้าหญิงในวัง
हरु กูเห็นรูปถ่ายแล้ว เหมือนทัชมาฮาลเลย ทุกคนเป็นอิสระ ไม่ต้องทำงานหน้าดำคร่ำเครียด”

“ถ้าเป็นอิสระ แล้วเกิดติดต่อกลับมาหาญาติ กูก็ช่วยดี”

“ไม่หรอก จะมีอยู่ประเภทหนึ่งที่เขาถือไว้ ไม่ให้ติดต่อกับโลกภายนอก”

พฤษ์สอคำอแห่งผาก

“ถูกขู่มาไว้?”

“แหงล่ะ มีชิปติดตามตัวฝังอยู่ลึบๆ ด้วย”

พฤษเกียรติยงหน้าสงสัย

“พอแก่แล้วทำไง?”

“ก็ปล่อยกลับบ้านมั้ง... แต่ป่านนั้น มึงก็สนใจกะหญิงใหม่แล้วไง”

“ไม่ใช่แก่แล้วมาทิงนะ?”

“เขาจะทำอย่างนั้นทำไมวะ” ฉาดฉานตอบหัวเราะๆ เหมือนปลอบเด็ก “มึงก็บอกเองว่าหญิงเก่าของมึงหน้าอ่อนท่าทางเฉยๆ แล้วคุณสมบัติต่างๆ ก็เข้าสะเป็กทุกประการ พ่อแม่เขาก็ไม่เคยเห็นหน้ามึงซักทีนี่ใช่ใหม?”

“พวกเราคบหญิงก็ไม่เคยให้พ่อแม่เธอๆ รู้จักหน้าอยู่แล้วนี่หว่า”

“เห็นใหม่มละ การทำตัวลึกลับไม่ให้ญาติเจ้าหล่อนรู้จักมันดียังไง หายตัวไปก็ไม่มีทางเชื่อมถึงมึงได้หรอก... ในที่สุดทุกคนจะเป็นสุข วินวิน ้วย อี้ได้ไปอยู่กุหาสน์ ส่วนมึงก็มีเงินใช้ แล้วอามู๋ก็รับส่วนแบ่ง และยังมีเครดิตที่ดีกับเครือข่ายต่อไป”

ฉาดฉานเว้นวรรคดูท่าทีของเพื่อน พอเห็นพฤษเกียรติยงหน้าก็กล่อมต่อ

“มึงก็ลุ่มเรื่องความต้องการของตัวเองเถอะวะ เหมือนไอ้พวกที่เล่นบาสมันลุ่มเรื่องเอาลูกให้ข้างตัวเอง ต่างคนต่างไม่ปล่อยให้คนอื่นแย่งไป แล้วก็รู้ไว้ซะ มีหญิงสมัครใจไปทำเองเยอะเยอะ เด็กมึงไม่แหงหรอก รับรอง”

“นั่นดี ถ้ามีเยอะแล้วทำไมต้องมาหาอย่างนี้ด้วยล่ะ?”

“เป็นออเดอร์พิเศษ มีคลาสหน่อย กำลังขอคิต ราคาแพง”

“อ้อ... อยากรู้จังว่าแพงเท่าไรแน่ ถ้ากูได้สี่แสนเป็นส่วนแบ่ง แสดงว่าอามู๋ต้องได้มากกว่านั้นอีกเยอะสิวะ?”

“ก็ใช่ ยอมรับ... แต่ทำครั้งแรกยังระดับบริวาร ้วย ต้องมีแต้มสะสมเยอะๆ ก่อนซิ ค่อยเขยิบขึ้นไปโกยมากแบบอามู๋”

พฤษเกียรติยงใจยาว คล้ายเงาบางอย่างแวบผ่านไปผ่านมา บอกไม่ถูกว่าคืออะไร อยู่ข้างนอกตัวหรือในตัว รู้แต่ว่าเกิดความกดดันในอก ลำคอติดตันกลืนน้ำลายไม่ค่อยลง

“กูต้องทำไง?”

“ก็... อาศัยความใกล้ชิด ค่อยๆ อดยา เพราะต้องทำให้ติดสักระยะหนึ่งก่อนถึงจะพาตัวไปได้ง่ายๆ เจียบๆ ถ้าดีแล้วต้องเหนื่อยกันยาว หรืออาจทำให้สินค้าซ้ำ... เอานะ?”

ผู้ถูกชักชวนทำหน้าที่คิดหนักหน่วงที่สุดในชีวิต แต่นั่นก็ดูจะเป็นสิทธิ์ขาดอันชอบธรรมที่เขาต้องตัดสินใจเอาเองเพียงคนเดียว ขึ้นอยู่กับว่าใจถึงหรือไม่ถึงเท่านั้น

เริ่มต้นทุกคนปฏิเสธความชั่วที่เกินตัวเสมอ แต่จิตใจมีสิทธิ์แปรปรวนไปเรื่อยๆ โดยเฉพาะบนทางลาดลงต่ำที่เดินๆ กันอยู่ ถึงจุดหนึ่งความชั่วที่เกินตัวก็ดูกลายเป็นการกระทำสามัญที่ไม่น่ารังเกียจเกินไปนัก

“ขอกูคิดดูก่อน”

นั่นเป็นคำที่เล็ดออกมาแบบครึ่งขลาดครึ่งกล้า

“อย่าซำนะ เพราะถ้าออเดอร์หมด ส่วนแบ่งของมึงจะไม่มากเท่านี้”

พอถูกจีทำนั้น พฤษศักดิ์ทำหน้าเครียดพักใหญ่ แล้วคลีคลายออกเป็นหัวเราะกร่อยๆ

“ทำงี้มึงว่าต้องไปปรับกรรมในนรกหรือเปล่านั้น?”

“เหอะๆ ถามใจตัวเองที่กำลังอยู่กับความเป็นจริง มึงเชื่อว่ามีหรือ?”

พฤษศักดิ์ครวญ เหลือบตามองฟ้า มองต้นไม้ มองผู้คน และสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่จับต้องได้ ก่อนแก่นหัวเราะสายหัวไปมา ตอบหนักๆ ว่า

“ไม่เชื่ออะ!”

เย็นวันต่อมา อเวร่าต้องหงุดหงิดตั้งแต่ยังไม่เลิกงาน เมื่อประชาสัมพันธ์ด้านล่าง โทร. ขึ้นมาบอกว่ามีนักเรียนหนุ่มมารอพบ

นี่เป็นครั้งแรกที่พฤษศักดิ์ถึงออฟฟิส หลอนแทบทำอะไรไม่ถูก ยามเมื่อสิ้นศรัทธา เลิกบูชาการมณเฑาะพินใหญ่ ก็เหมือนกลับคืนสู่ภาวะปกติ และภาวะปกติของหลอนคือการเป็นผู้ใหญ่คนหนึ่ง ที่รู้สึกว่าการคบหาเด็กนักเรียนซึ่งยังงุนงวนนั้น น่าอับอายขายหน้าเหลือทน

ตอนราคาบดบังสติปัญญา ทุกอย่างเกิดขึ้นได้จริงๆ ยามนี้พฤษศักดิ์มองย้อนกลับไป ก็เห็นแต่ความเหลวไหล น่ารังเกียจ พาให้รู้สึกเกลียดตัวเองมาก

ใช้มือถือของตนต่อเข้ามือถือของพฤษศักดิ์โดยตรง พอเขารับก็ถามเสียงขุ่น

“มีธุระอะไร?”

“เย็นชามาเลยเชียว... ก็แค่คิดถึง ไม่ได้เจอกันหลายวันแล้ว นี่ผมขอขึ้นไปชั้นของพี่เล็ก เขาก็ไม่ยอมให้ผ่านประตูนะ”

ความเครียดจับใบหน้าทันควัน อเวร่าปิดตาขบริมฝีปากแน่น เจ็บพักใหญ่เพราะคล้ายการรับรู้ทั้งหมดขาดหายไปชั่วคราว ก่อนคุมสติได้ในเวลาต่อมา

“ขึ้นลิฟต์ทางปีกซ้ายไปที่จอร์จชั่น ๕ รอตรงประตูทางออก อีกไม่เกินสิบนาทีเจอกัน”

“โอเค! แล้วเจอกันครับพี่เล็ก”

หัวใจหญิงสาวเต้นระต๋อไม่ถูกจังหวะ ร้อนรุ่มกลุ่มใจจนมือไม้สั่นงๆ เงินๆ เห็นได้ชัดว่าเขามาด้วยท่าที่ราวี และจะไม่ถอยฉากไปจากชีวิตหลอนง่ายๆ

น้ำเสียงไม่รู้คิดของพฤษศักดิ์เป็นเช่นนั้นมาแต่ไหนแต่ไร ทำไมหลอนไม่เคยเจียหูฟังให้ชัดๆ จะได้ตระหนักแต่เนิ่นๆ ว่าโลกของเขายังเล่นสนุกไว้สาระไปวันๆ ไม่คำนึงถึงความเสียหายของใคร อยากเอาอะไรเข้าตัวต้องเอาให้ได้

มีงานเหลือค้างอีกเพียงนิดหน่อย อเวรรวบรวมสติ พยายามตั้งสมาธิสะสางให้เสร็จในสองสามนาที เพราะถ้าใช้เวลาเกินกว่านั้นหล่อนรู้ตัวว่าสมาธิจะขาดตอนและต่อติดยาก

รัวนิ้วพิมพ์งาน รัวจนเสร็จสิ้นแล้วเก็บข้าวของ เลิกงานก่อนเวลาเพียง ๑๐ นาทีคงไม่เป็นไร ก็เกียจขอเจ้านาย แต่ฝากฝังกับเพื่อนข้างโต๊ะไว้

“อ้อ... เราต้องรีบล่ะ มีธุระด่วน”

“อ้อ ไปเถอะ”

เพื่อนร่วมงานสาวโบทมือไต่ทั้งยังถือกระบอกโทรศัพท์คุยกับคนอื่นค้างอยู่

อเวรมาถึงที่นัดหมายในเวลาเพียงอึดใจต่อมา ไม่สบตา ไม่หยุดพัก แต่เดินเลี้ยวพหลุ่สไปเปิดประตูรถและขึ้นนั่งประจำที่เลยทีเดียว

พหลุ่สเดินตามมาแบบทอดน่องเอื่อยเอื่อย ก้าวขึ้นรถด้วยอาการปรีทิตาเป็นปกติ

“เธอจะเอาอะไร?”

อเวรถามโดยไม่หันมามอง และยังไม่สตาร์ทรถ

“เอาคำตอบจากพี่เล็ก ว่าพักนี้เป็นอะไรไป?”

เขาพยายามทำเสียงสบายๆ

“ก็ไม่เป็นอะไร เพียงแต่จู่ๆ ก็สำนึกว่าที่ผ่านมามีเหมือนถูกผีสิง เพิ่งได้สำเร็จเมื่อวาน”

“ผมนะงงจริงๆ พี่เพิ่งเข้าห้องเพื่ออยู่กับผมแท้ๆ ทำไม...”

“นั่นแหละ เพราะห้องนั่นแหละ ทำให้พี่เข้าใจความรู้สึกตัวเองมากขึ้น ว่ามันต้องไม่ใช่แบบนี้” แล้วหล่อนก็หันหน้ามามองเขา “ให้เราเป็นพี่น้องกัน ให้พี่รักเธออย่างถูกรุ่นเถอะ บอกซ้ำอีกครั้งว่าพี่ไม่เสียใจแม้แต่นิดเดียวกับสิ่งที่ผ่านมา แต่จะเริ่มเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปอย่างขาดสำนึกแล้ว”

พหลุ่สแค้นยิ้ม

“อาล่ะ... ผมก็ไม่นึกว่าละเมอชื่อทรายออกมาทีเดียวจะเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนี้ พี่เล็กถามผมว่าคนชื่อทรายสวยมากไหม ฉันผมยอมเอารูปให้ดูก็ได้” เด็กหนุ่มยกโทรศัพท์มือถือให้ดูรูปสาวน้อยนางหนึ่ง หน้าหวานปานน้ำตาลเคลือบ “และผมจะโทร.คุยกับเธอให้พี่ฟังเดี๋ยวนี้ ว่าต่อไปผมกับเขาไม่มีอะไรกันอีกแล้ว”

นั่นเป็นเพียงแผนลวงตื้นๆ พหลุ่สนัดแนะกับจาดฉานไว้เรียบร้อย ให้เปิดเครื่องตัดเสียงเป็นผู้หญิงตอบเขาเมื่อโทร.หา

แต่สำหรับอเวร เรื่องผู้หญิงอื่นของพหลุ่สหาใช่ประเด็นสำคัญแต่อย่างใดไม่ หล่อนเพียงเหลือบตามองรูปนิดเดียวแล้วซ่อนขึ้นสบกับเขาด้วยแววว่าง

“ไม่เกี่ยวกับเลขต่อๆ พี่บอกแล้วว่าไม่ติดใจอะไร เธอต้องเข้าใจใหม่ดีๆ นะ พี่ขอให้เรายุติการคบหากันแบบชั่วคราวอย่างนี้ต่อไปถ้ายังรักจะคบกัน ก็ให้พี่เป็นพี่สาวของเธอ ไม่ใช่เพื่อนเหมือนที่ผ่านมา เราสองคนต่างก็ได้สิ่งที่ต้องการแล้ว ไม่ควรมีอะไรติดใจแล้ว เธอมีคนอื่นของเธออีกเยอะ เชื่อแน่ว่าไม่เดือดร้อน เพราะงั้น... พอแค่นี้เถอะ”

พฤษหส์ก้มหน้ากัดปากเงียบเป็นครู่ คิดว่าจะเอาอย่างไรดี นึกฮึดอยากจ้องใจจริงมาพูดไว้เชิงว่าเขาเองก็ไม่สนหล่อนแล้วเหมือนกัน แม้ไม่ถึงกับเบื้อ แต่ก็ไม่ถึงกับติดเป็นเฮโรอีนอย่างเมื่อแรก ไม่ได้อยากจะทำหรือหาก ถ้าไม่ใช่มีเหตุจำเป็น!

“พี่เล็ก...” พฤษหส์วางคว้ามืออีกฝ่ายมากุมและขอคือๆ “ไปคุยต่อที่ห้องกันเถอะ”

“คุยกันที่นี้แหละ”

ความแรงแรงของมือพฤษหส์ไม่ให้ความรู้สึกอบอุ่นอย่างเคย ตรงข้าม กลับคล้ายเข็มเหล็กที่เขี่ยเฉิบหรือเครื่องพันธนาการหว่งเหนียวที่นำหัดมือหนี แต่จังหวะนั้นนอเวราก็นิ่งเฉย เพราะไม่อยากจะให้บรรยากาศแปรรูปจากการนั่งนิ่งไปสู่การขย้อขุดคุ้ย

“ผมไม่อยากเลิกกับพี่ตอนนี้”

พฤษหส์แจ้งความจำนงตรงไปตรงมา เพราะไม่ทราบจะจัดไม้เด็ดขึ้นไหนมาใช้ในยามที่กำลังคุกรุ่นด้วยอารมณ์หลายหลากขัดแย้งกันเอง แต่คำพูดประกอบสายตาเอาแต่ได้ของเขาก็ส่งผลให้เธอเดือดร้อนขึ้นมาบ้าง

“ต่อๆ... เธอเห็นพี่เป็นของเช่าซื้อหรือไง พี่ให้เธอไปหมดแล้ว ทั้งตัว ทั้งเวลา ทั้งเงิน ตอนนี้พี่อยากเป็นอิสระ เธอควรเข้าใจและปล่อยพี่ไปดีๆ ”

เด็กหนุ่มเอียงคอทำหน้าสงสัย นัยน์ตาเอาเรื่อง

“เงิน? พี่เล็กให้เงินผมตอนไหนไม่ทราบ?”

“ก็มาเช่าห้องนะ ต้องใช้เงินเท่าไร พาเธอไปเที่ยว ค่าน้ำมันกับค่าอาหารเท่าไร เธอน่ะไม่คิดหรือ แค่คนจ่ายยังงี้ก็ต้องคิด”

“อ้อ! ก็เวลาผมจะออกบ้าง พี่เล็กมาห้ามทำไมล่ะ แล้วตานี้มาพูดเหมือนเป็นบุญคุณ”

“อย่าเลยต่อๆ เธอคิดว่าคนอื่นอ่านท่าที่ไม่ออกหรือ คิวก็เหมือนยังๆ ครึ่งๆ กลางๆ หรือไม่ก็พูดแต่ปากว่ามือนี้ผมออกเอง แต่สองมือนี้สนิท ตีหน้าเหมือนคนเอื้อ ไม่รู้ตัวว่าใครมาเก็บเงิน”

พฤษหส์ชักโมโหขึ้นมาจริงๆ ปล่อยมือหล่อนทิ้ง

“นี่หาว่าผมตลกแตกหรือ?”

“ใช่!” รู้ทั้งรู้ว่าขณะจิตมีกิริยาเสียดแทงเช่นนั้น เอ่ยคำใดออกไปก็ทิ่มแทงรุนแรงไปหมด ทว่าก็เหลืออด หลุดปากจนได้ “พฤติกรรมของเธอหลายๆ ครั้งมันเหมือนพวกเกาะผู้หญิงกิน ไม่มีผิด!”

ดูถูกว่าเป็นแมงดา พฤษหส์ก็เลือดขึ้นหน้าสุดขีด

“แล้วตัวเองดีแคไหน...” นึกถึงความเลวของหล่อน แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก ต้องรีบสวนให้ทันๆ กันเลยเอาเรื่องใกล้ตัวไว้ก่อน “ไรรายอายุ ร้านพอจะเอากับเด็กบนบ้านตัวเอง นี่ที่แท้คงเจอตัวใหม่ อยากเปลี่ยนรสชาติละสิ อีกหน่อยเถอะ ยังไม่ทันวัยทองคงขับรถเร็วไปโฉบพวกชายตัว จ้างมาบีบให้ถึงใจไม่ซ้ำหน้าทุกวัน!”

อเวรหน้าซีดเผือด เหมือนตัวหูดเล็กเหลือเท่าไม้ขีด มองอีกฝ่ายด้วยแววร้ายยาวนานเท่านั้น ก่อนจะพึมพำด้วยแก้วเสียงของหุ่นกระบอกไว้วิญญาน

“ลงไป...”

เสียงสั่งเพียงแค่นั้นปลุกพฤษให้สำนึก ไม่ใช่สำนึกผิด แต่สำนึกว่าพลังปากไปแล้วด้วยความขี้โทสะไม่อยู่ อาจทำให้เสียแผนหมด

“พี่เล็ก ผมขอโทษ”

เขาทำเสียงเศร้าได้เหมือน แต่จะไรรประโยชน์ อเวรย้าคำสั่งเดิมแบบขึ้นเสียงเกรี้ยวทวาด

“ออกไป!”

เด็กหนุ่มขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน จำต้องแสดงท่าก้มหน้าคอดก คิดว่าจะบุ่มบ่ามแข็งขึ้นตอนนี้ไม่ได้ จำต้องโอนอ่อนตามพายุโทสะของหญิงสาวไปก่อน เขาเปิดประตูก้าวลงจากรถหอยๆ เดินไปยืนนั่งทางหนึ่ง ในตำแหน่งหลักทางให้หล่อนถอยรถโดยดี

เสียงประตูรถด้านคนขับเปิดออก ตามมาด้วยเสียงก้าวฉับๆ และเสียงเรียกเขา

“ต๋อย...”

พฤษหันมาด้วยความดีใจ นึกว่าอเวรจะใจอ่อนดั่งเคย แต่ที่ไหนได้ พอหันมามองหล่อนเต็มตาก็เจอฝ่ามือชด์เปรี้ยงเข้าให้เต็มหน้า อเวรหวิดเต็มแรงอย่างจะระบายความคั่งแค้นออกมาทั้งหมด เขากำลังพลอ พอถูกตบสุดดวงแขนเช่นนั้นจึงหน้าหันราวกับโดนบิวดคอ

และหล่อนก็แน่เหมือนกัน พอตบเสร็จก็ปักหลักยืนอยู่กับที่ไม่หนีไปไหน จดจ้องนิ่งอย่างทำให้เอาคืนเพื่อความยุติธรรมได้เลย

พฤษศค่อยๆ หันกลับมาแลถึกลงไปในตาหล่อน เห็นความชิงชังไว้วิแววยินยอมอ่อนข้อ ก็รู้ว่าไม่ใช่เวลาที่จงองง้อได้ด้วยคำพูดใดๆ จึงสะบัดหน้าหนี ตาวาวกำหมัดแน่น เก็บความคุมแค้นไว้กับทำยีนเน่หนึ่งประคุดถูกสาป

หญิงสาวรอนานจนเห็นว่าเด็กหนุ่มไม่เอาคืนแน่แล้ว ก็หันหลังกลับก้าวเดินไปขึ้นรถ สตาร์ทเครื่อง ถอยหลังจากซอง แล้วพุ่งตะบึงหายไป ขาดแล้วขาดเลย ไม่ถอยกลับมาต่อสัมพันธ์ใดๆ อีก

ณ ที่ที่ถูกทิ้งให้ยืนอยู่นั่นเอง นัยน์ตาพฤษปรากฏแววเลือดเย็นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เขาถูกตัดรอนด้วยวิธีที่ทำให้หน้าชาไปทั้งแถบ เพราะฉะนั้นก็ไม่จำเป็นต้องรู้สึกรู้สึสาใดๆ อีก นับแต่นี้อเวรจะกลายเป็นคนแปลกหน้าที่เขาไม่จำเป็นต้องให้ความเห็นอกเห็นใจอะไรอีกแล้ว!

🌸 ตอนที่ ๓๔ คืนหวาน

“ว้าว! ผิดหวังอะ...” จองฤกษ์ทำหน้าที่เหยงหลังจากหิบบนมกระเช้าสีดาฝีมือของแฟนสาวเข้าปากก็ยวบๆ แต่ครู่ต่อมา ก็ค่อยๆ คลี่ขี้มหวานทั้งขนมคาปาก “นี่กว่าจะไม่อร่อย”

ฉะเลทำหน้าที่เฉยเพราะเดามุขหักมุมของแฟนหนุ่มได้อยู่แล้ว เด็กสาวเงยหน้ามองกลุ่มดาวบนฟ้ามืดด้วยนัยน์ตาทอดนึ่ง สูดลมหายใจยาวรับอากาศสดชื่นและลมร่าเริงสบายผิว ระเบียบหน้าบ้านกลายเป็นอาณาเขตส่วนตัวหลังเลิกเรียนพิเศษในค่ำคืนนี้ ไม่มีใครอื่นนอกจากหล่อนกับเขา

เป็นสุขกับบรรยากาศที่ให้ความรู้สึกแสนดี ข้างกายมีแฟนหนุ่มนั่งชมผลงานชิ้นแรกซึ่งหล่อนทำเองกับมือทุกขั้นตอน ต้องลองผิดลองถูก ผสมแป้งกับเครื่องประกอบอื่นๆ ใส่พิมพ์เอาเข้าเตาอบแล้วนำมาจับหูกระเช้าหลายรอบ กว่าจะได้รสที่รู้สึกว่าจะ ไหนจะต้องทำมะพร้าวแก้วมาใส่กระเช้าอีก แม้ไม่ถึงกับเหน็ดเหนื่อยมากมาย แต่ความที่เป็นมือใหม่ก็นานเอาเรื่อง และความคุ้มค่าที่เสียไปก็คือทำที่ของเขาในบัดนี้แน่นอน

เขาลืมรสขนม ส่วนหล่อนลืมรสความภูมิใจที่ได้เข้าครัวทำของหวานให้คนรัก ความรู้สึกเป็นเจ้าของความอร่อยคืออย่างนี้เอง ก็ไม่เลวนักหรอก แตกต่างจากความรู้สึกเป็นเจ้าของเงินซื้อขนมลิบลับ ทำหิบบของเข้าปากจวบจิบๆ ด้วยความดีใจรสอันโอชะ ได้กลายเป็นประกาศนียบัตรรับรองเสน่ห์อีกแบบของหล่อนด้วย

“เอาอีก”

เด็กหนุ่มยื่นจานเปล่าขอ เด็กสาวไม่แลมา เพียงพิมพ์ตอบว่า

“หมดแล้ว”

“หา?” จองฤกษ์อุทธรณ์เสียงสูง “แค่ลิบชิ้นเนี่ยนะ?”

“ก็แบ่งให้พ่อแม่กับผนกินไง แล้วนี่ ‘ตั้ง’ ลิบชิ้น ‘ไม่ใช่’ ‘แค่’ ลิบชิ้น ใครเขากินกันมากมาย”

จองฤกษ์ยกมือเกาหัว

“ทีหลังถ้าจะทำอร่อยขนาดนี้ ก็หัดเพื่อไว้ชักร้อยชิ้นลิ ลิบชิ้นนะแค่ตัวอย่างยั่วน้ำลาย อะไรกัน อารมณ์ค้างเลยเนี่ยของหมดซะแล้ว”

ฉะเลซ่อนตามองฟ้าเฉยอย่างรู้ว่าที่แท้การโวยวายของจองฤกษ์เป็นเพียงลิลิตเอาใจหล่อนเท่านั้น

ขณะแห่งการมองไปที่เบื้องบนนั่นเอง ก็มีเครื่องบินลำหนึ่งลอยเอื่อย ตัดตรงผ่าน่านฟ้าฝั่งซ้ายไปสู่ฝั่งขวา เข้าครรลองตาหล่อนพอดี การเดินทางของนกเหล็กติดไฟกะพริบท่ามกลางความมืดสนิทเวียงวังนั้น จุดอารมณ์ฝันและความทรงจำอ่อนละมุนแก่ฉะเลพอจะรำพึงแผ่วให้แฟนฟัง

“ตอนเด็กๆ ทรายจะชอบมองตามไฟกะพริบของเครื่องบิน รู้สึกเหมือนร่วมบินไปในฝัน มีความสุขกับการส่งใจตามแสงเล็กๆ ไปจนสุดสายตา คล้ายปลายทางคือสวรรค์อย่างนั้นแหละ แต่ต่อมาพอโตขึ้น พ่อแม่พาตั้งเครื่องบินไปโน่นมานี่ ก็รู้สึกว่าการบินไม่มีอะไรพิเศษไปกว่าเก้าอี้และการกักบริเวณ จุดหมายปลายทางที่เราลงก็ไม่ใช่วสวรรค์ เป็นพื้นดินธรรมดาเหมือนเมืองไทย แลเมถ้าไปไกลอย่างอเมริกาก็ต้องนั่งนานจนเบื่อแล้วเบื่อเล่า เมื่อยแล้วเมื่อยอีก...”

จองฤกษ์เงยหน้ามองตามอย่างพยายามจะมีอารมณ์ร่วม แม้เกิดวันเดือนปีเดียวกัน จ้องมองสิ่งเดียวกัน ก็จินตนาการไปคนละเรื่องได้ ของเขานี้ในวัยเด็กชอบนึกด้วยอารมณ์มันๆ ว่าถ้าจ้องเครื่องบินมากๆ แล้วเกิดระเบิดตูมขึ้นมาคงอ้าปากค้าง เห็นคาตาว่าเศษชิ้นส่วนของเครื่องบินร่วงย้อยลงมาใส่หัวตนอย่างรวดเร็ว

ไม่ได้เอ่ยถึงจินตนาการส่วนตัวในวัยเด็ก แต่ให้ความเห็นที่ไม่ขัดกับบรรยากาศของหล่อน

“พอได้นั่งเครื่องบินจนเมื่อย กลับมาแหงนมองแสงไฟเครื่องบิน จินตนาการแบบเก๋ๆคงหยุดทำงานไปเสียเฉยๆ กันหมดแหละเนอะ ความฝันก็อย่างนี้แหละ ในที่สุดก็ถูกความจริงฆ่าตายเรียบ”

“ทรายรู้สึกไปไกลกว่านั้นหน่อยหนึ่ง คือเห็นว่าจิตมนุษย์นั้นหลอกง่าย ธรรมชาติถึงได้ขังเหล่าสัตว์ไว้ในวังวนได้นาน มัวแต่หลงเพลินจ้องสิ่งลวงตากันอยู่นี่เอง”

จงถุกษ์ยกนิ้วเกาหางตา ตอนนีเขาลงคนพูดจน โง่หัวไม่ขึ้น ต่อให้ข้อคิดวิเศษสุดก็หลุดออกจากหล่มเสน่หาไม่สำเร็จหรอก

สำหรับคนกำลังฝันถึงสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ดวงดาวและไฟกะพริบจะดูสวยเริ่ใจเป็นพิเศษ แต่ยามนี้เขามีความรู้สึกนุ่มนวลในคำคืนสงบเงียบ และนั่งเคียงอยู่กับคนรักที่งดงามเกินจินตนาการ นี่คือความจริง หาใช่การวาดฝัน แสงสีหลอกตาทั้งมวลจึงกลายเป็นเพียงไฟประกอบฉากเท่านั้น

ฟังเสียงครางคริมของนกยักษ์ที่ไล่ตามหลัง ไม่ไปพร้อมกันกับตัวเครื่อง กระทั่งจางลงเหลือเพียงแผ่วแสนแผ่ว จงถุกษ์ก็ละสายตาจากท้องฟ้ามาพินิจร่างแฟนสาวในเงาสีวราง ด้วยหางตาชำเลืองแล เขาว่าเขาเห็นรัศมีเรืองจากเรือนกายหล่อนทำนองเดียวกับรัศมีเรืองจากดวงจันทร์ เป็นสัมผัสรู้สึกเหมือนทุกครั้งจนแน่ใจว่าไม่ใช่อุปาทาน รัศมีกายมีจริง และเห็นได้ด้วยหางตา

“ทรายนั่งทำนี่เหมือนอะไรรู้ไหม?”

ที่แรกฉะเลเฉย เพียงเงี่ยหูรอฟังด้วยความอยากรู้ แต่รอจนแล้วจนรอดก็ไม่ได้คำเฉลยเสียที กระทั่งจำใจทวงคำตอบ

“เหมือนอะไร?”

“เราก็ไม่รู้เหมือนกัน ถึงได้ถามไง”

ฉะเลชะปากหัวเราะ เหวี่ยงกำปั้นทุบไหล่คนขี้นวแบบเบาๆ จงถุกษ์ยิ้มกริมขอด้วยหัวใจสดฉ่ำ

“ร้องเพลงให้ฟังหน่อยสิ เรายังไม่เคยได้ยินทรายร้องเพลงเลยแม้แต่ครั้งเดียว”

“อายเสียง”

“เสียงออกหวาน อายทำไม?”

“ทรายไม่ค่อยร้องเพลงหรอก ชอบสวดมนต์มากกว่า”

“ตอนไปวัดได้ยินทรายสวดบ่อยแล้ว คราวนี้ร้องเพลงให้ฟังมัง”

“อยากฟังเพลงอะไรล่ะ...”

ถามเสียงอ่อย ใจหนึ่งก็นึกคริมอยากร้อง แต่อีกใจยังเคอะเขินอยู่บ้างกับครั้งแรก

“เลือกเองเลย เอาที่เราฟังแล้วจะหลงทรายเพิ่มอีกสองเท่านะ มีไหม?”

ฉะเลก้มหน้า เหลือบตาลงต่ำเม้มปากยิ้ม ความสนิทสนมบีบให้ตามใจแฟน มอบความบันเทิงที่เขาต้องการ ตั้งหลักครู่หนึ่งก็เงยหน้าขึ้นขยับริมฝีปากเปล่งเสียง

“คำคืนฉันยืนอยู่เดียวดาย เหลียวมองรอบกาย มิวายจะหวาดกลัว...”

ยิ่งร้องเสียงยิ่งหาย เกรงข้างบ้านจะได้ยินแล้วชักชวนกันดูคู่รักในบรรยากาศโรแมนติก ที่สุดเลยขำตัวเองและหยุดลงคือๆ ยิ่งหันมาเห็นเขานั่งตะลึงงันตาเบิกโพลง ก็ยิ่งหัวเราะโยกไปโยกมาแก้ขวย

“อิอิ”

“เฮ้อ! หยุคทำไมล่ะ?”

“กลัวชาวบ้านแตกตื่น... ว่าแต่ฤกษ์ทำไมต้องทำหน้าที่เหมือนช็อกอย่างนั้นด้วย?”

“ก็... เพลงไทยเดิมหรือ? เหมือนเคยแว่วๆผ่านหู”

“ไม่ถึงกับไทยเดิมหรือ แต่ก็ก่อนพวกเราเกิด ชื่อเพลงนกขมิ้นนะ”

“ฟังควังเวงดีจัง ร้องให้จบเถอะ”

“เอาไว้เข้าบ้าน ปิดประตูหน้าต่างเงียบๆก่อน”

“ก็ได้ เอาไว้ทีหลัง สัญญาต้องร้องต่อให้จบนะ” เว้นวรรคมองอีกฝ่ายหนึ่ง “เสียงนุ่มๆแบบทราชนีเหมาะจะเอาไว้
กล่อมลูก”

นักร้องสาวทำหน้าที่ไม่ถูกกับคำชมนั้น

“โห! ฟังแล้วอึ้งเลย”

“จริงๆนา ทราชนีมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เข้ากับความเป็นแม่คน”

“ฮือ! เรื่องไกลตัว วิทยุนี้เหมาะจะเป็นลูกเท่านั้นแหละ”

“เทียบกับใครล่ะ ถ้าเด็กคอยอายุ ๑๕ ปานนี้มีไอ้ตัวเล็กกันสองคนแล้ว”

ขณะเลฟังเมิน เสดินหันมามองแมกไม้ไหว ไกวในเงามืดเงียบเชียบ ตั้งใจว่าถ้าจองฤกษ์เปลี่ยนเรื่องพูดถึงค่อยขอม
คุยต่อ

ฝ่ายจองฤกษ์ พอพูดเรื่องลูกก็เกิดวูบของอารมณ์อยากรู้รุนแรง ว่าถ้าหากกับขณะเลแต่งงานกันลูกออกมาจะหน้าตา
เป็นอย่างไร วันนี้เขามีพร้อมทุกอย่าง ทั้งกำลังกาย กำลังปัญญา และกำลังเงินเพียงพอจะรับผิดชอบครอบครัวได้แล้ว ไม่
เห็นต้องร้ออะไรเลย

“พอลงมือทำงานวิจัย ทราชนีว่าเราควรตั้งเงินเดือนให้ตัวเองเท่าไรดี?”

“ไม่รู้สิ”

“เราสัญญาไว้กับทราชนีว่าจะใช้เงินพันล้านไปเพื่อสร้างเครื่องพยากรณ์กรรม เราไม่ลืม และจะไม่ระบัดสัตย์ แต่
เราก็ต้องจ้างคน แล้วก็ต้องจ้างตัวเองด้วย ทีนี้ถ้าคิดถึงอัตราว่าจ้างหัวหน้าโครงการ เราว่าไม่ควรจะต่ำกว่าแสน... อนุมัติ
ไหม?”

ขณะเลอมยิ้มกับตำแหน่งผู้อนุมัติที่เขาอุปโลกน์ให้

“ทราชนีสติธไปเป็นกรรมการพิจารณาผ่านงบประมาณตั้งแต่เมื่อไหร่กัน?”

“ตั้งแต่เมื่อเรายกให้ทราชนีสติธขาด ตัดสินว่าจะไม่ใช้เงินพันล้านไปเสวยสุขส่วนตัวแล้ว จะประดิษฐ์ผลงานฝาก
ไว้เป็นของขวัญกับชาวโลก เพราะงั้นทราชนีควรมีส่วนตัดสินใจ หรือมีส่วนร่วมรู้เห็นในการใช้จ่ายเพื่อความโปร่งใส”

เด็กสาวนึกสนุกขึ้นมาก็ให้คำตัดสินไป

“งานนี้เป็นประโยชน์ใหญ่ คนคิดได้ และตั้งใจลงมือวิจัยจริงจึงควรรับการตรวงวัลพอควร เอาเป็นว่าทราชนีให้
ฤกษ์เดือนละสองแสนก็แล้วกัน แล้ว ๕ ปีคู่อีกทีว่าโครงการคืบหน้าไปถึงไหน ค่อยปรับให้เข้ากับผลงานและค่าเงินบาท
ในอนาคตตามจริง”

พูดจบก็หัวเราะจำคำพูดที่ปั่นให้ป็นงานเป็นการของตัวเอง แต่จองฤกษ์ไม่ช่วยขำ ทำหน้าเคร่งขรึม

“สิ้นปีมีโบนัสด้วยหรือเปล่า?”

“โอเค มีก็มี เอาไปสักล้านหนึ่งแล้วกัน พอใจไหม?”

ความจริงขณะเลพูดด้วยอารมณ์เล่น แต่จงถุกษ์เถื่อนว่านั่นคือคำขาดสุดท้ายจากเจ้าของสิทธิ์โดยชอบธรรม

“ตกลง! ทุกอย่างจะเป็นไปตามนั้น”

ผู้มั่งคั่งของเขาหนักแน่นซึ่งจางจางแฟนสาวต้องทำหน้าที่ และชักสงสัยว่าอีกฝ่ายมีเจตนาอันใดแอบแฝงอยู่กันแน่

“มาให้ทรายคิดทำไม ถุกษ์คิดเองเถอะ ทรายแค่ตอบชู้ๆ อย่าถือเป็นเรื่องจริงจังล่ะ”

“ต้องจริงจังสิ ทรายเป็นคนทำให้เราตกลงใจยกเงินทั้งหมดเป็นสมบัติกลางของโลก เพราะฉะนั้นก็ถือได้ว่าทรายควรเป็นผู้ดูแล ทรายบอกคำไหนก็ต้องเป็นไปตามนั้น”

ขณะเลชักผวา อคติมากไม่ได้ เพราะกลัวได้ชื่อว่ามีส่วนในเงินขโมยของเขา

“อู๊ย! โมเมอย่างนั้นได้ยังไง”

“ถ้าทรายเห็นว่ามากไป จะปรับลดลงมาก็ได้นะ เอาเลย”

มาไม่นานขณะเลก็ไม่กล้าพูดอีก เพราะถ้าสั่งลด ก็แปลว่าหั่นเนื้อก้อนอันน่าตัดสินใจอยู่จริงๆ

ทำที่อีกอัครของแฟนสาวทำให้เด็กหนุ่มสรุปรวบรัดตัดความ

“ตกลงตามนี้ สองแสนสำหรับเงินเดือน หนึ่งล้านสำหรับโบนัสสิ้นปี เราจะเริ่มส่งอุปกรณ์ เริ่มจ้างผู้จัดการ เริ่มติดต่อกับกวีชัยในเดือนหน้า แล้วก็จะเริ่มกระโดดเข้าไปลงมือเต็มตัวหลังจากสอบไล่เสร็จ”

ขณะเลนคิ้ว

“จะไม่เรียนปริญญาตรีจริงๆหรือ?”

“จริง!” ตอบเช่นนั้นแล้ว ว่าที่นักวิจัยอายุน้อยก็เอ่ยต่อเนื่องไปอีกทาง “เราทำตามความต้องการของทรายแล้ว คราวนี้ทรายฟังความต้องการของเราบ้าง เงินเดือนสองแสนถือว่าเราได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรง ไม่ใช่เงินขโมยอีกต่อไป เรามีสิทธิ์เอาไปใช้ทำอะไรก็ได้ตามที่ปรารถนา เพราะฉะนั้นถ้าคราวหน้าเราซื้ออะไรให้ทราย ทรายไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธอีก”

ยังไม่ทันที่ขณะเลจะรับหรือปฏิเสธอันใด จงถุกษ์ก็ร้ายยาวต่อเป็นชุด

“คุณแม่ของทรายมักพูดเปรยๆแบบที่ทำให้เราแน่ใจว่าทรายต้องเล่าทุกเรื่อง ไม่ว่าเราพูดหรือทำอะไร เพราะฉะนั้น... คินนี่ไปถามความเห็นจากคุณแม่เลย ว่าคนมีเงินเดือนขึ้นค่าสองแสนไปจนชั่วชีวิตเนี่ย พอไหมถ้าจะขอลูกสาวคุณแม่แต่งงาน!”

ขณะเลทำหน้าตกใจ

“ฮ้า! พูดอะไร?”

“พอทรายหมดเรื่องวุ่นๆเกี่ยวกับการเอนทรานซ์ ป่านนั้นเราคงเก็บได้มากพอจะซื้อรถด้วยเงินสดเป็นของหมั้น จากนั้นพอสิ้นปีหน้า โบนัสออกก็ควานบ้านได้ อายุงานหนึ่งปีเศษกับการคุมคนทำวิจัยเป็นกิจจะลักษณะ คงสร้างภาพให้พ่อแม่ทรายเห็นเราเป็นผู้ใหญ่พอ เพราะฉะนั้น... เราจะขอพวกท่านแต่งงานกับทรายเลย!”

ถ้อยคำเป็นระเบียบที่เรียบเรียงขึ้นสดๆในหัวของเขาทำให้ขณะเลมือไม้สั่น ถ้าคอตีบตัน น้ำเสียงแหบพร่า

“เร็วไปมั้ง...”

“ผู้หญิงแต่งงานตอนเรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่งเยอะเยาะไป ไม่เห็นมีใครครหานี้ แล้วเจ้าบ่าวอายุ ๑๗ แถวบ้าน นอกที่ถมเถ ดราบใดมีความพร้อมจะรับผิดชอบครอบครัว ใครก็ไม่มีความมั่นใจว่าเรา ตรงข้าม ถึงอายุ ๓๐ แต่ยังมีมือขอเงิน พ่อหรือเบียดเบียนเงินญาติสนิทมิตรสหายอยู่ อย่างนั้นต่างหากถึงสมควรเจียมเนื้อเจียมตัว อย่าเพิ่งคิดหาเมีย”

“แต่...”

“กรอบการศึกษาสมัยใหม่ กว่าเจ้อให้คนเริ่มทำงานก็ปาเข้าไป ๒๑ แต่ในเมื่อเราทำได้ตอน ๑๗ จะต้องไปรอช้าตามคนอื่นทำไม? พ่อแต่งกันทรายก็อย่าหวังว่าจะต้องมารับผิดชอบบ้านเรือน เราจ้างคนใช้ทำหมด ทรายมีหน้าที่เรียนอย่างเดียว”

ฉะเลถอนใจเฮือก

“ถูกษ์ฟังทรายพูดบ้างสิ”

“โอเค...”

ยอมหยุดพักหลังจากพรั่งพรูอวดภาพความคิดตลอดสายชนิดแทบไม่เว้นวรรคหายใจหายคอ

“ทรายกลัว... ทรายไม่ได้เก่งอย่างถูกษ์ ทรายยังรู้สึกเหมือนเป็นลูกแห่งของพ่อแม่อยู่ แล้วอีกอย่าง ทรายว่าทรายรู้จักพ่อแม่มากพอจะมีคำตอบแทนพวกท่านได้เดี๋ยวนี้... พ่อแม่ทรายไม่มีทางอนุญาตหรือ รับรอง”

จงถูกษ์ไหล่ตลก ทำหน้าผิดหวังเสียใจ

“แม่ทรายรู้ใช่ไหม ว่าเรามีเงิน?”

“เอ่อ... ฐู่...” เด็กสาวตอบตะกุกตะกัก “แต่รับรองว่าจะไม่มีการแปร่งพรายเด็ดขาด”

“เราไม่สนใจเรื่องนั้นหรอก แค่จะบอกว่าตอนนี้สายตาท่านไม่ได้มองเราแบบเครื่องเอกซเรย์เหมือนแรกๆแล้ว เราอยากให้ทรายลองขอดูก่อน เล่าทุกอย่างให้หมด รวมทั้งที่ทรายตั้งเงินเดือนให้เราทำวิจัยนี้ด้วย”

ฉะเลหัวเราะออกมาได้ แต่เป็นความขบขันเคลือบกังวล จึงหัวเราะแบบฝืดๆ

“แหม... ทำไมใจร้อนนัก”

“หรือว่าทรายยังรักเราไม่พอ? ขอแค่นี้ถึงไม่ไหว”

“ไม่เกี่ยวกับรักหรือไม่รัก...” คนถูกคาดคั้นตอบอุบอิบ “เพียงแค่ทรายว่ามันเร็วไป แล้วพ่อแม่ก็ต้องไม่ให้แน่ๆ”

“ลองถามก่อนแล้วค่อยรู้สิ จะรู้ก่อนถามได้ยังไง”

“ไม่หรอก... เชื้อเถอะ ถ้าขอไปเดี๋ยวเรื่องยาว ทรายโดนว่าแก่แดดแหงๆเลย”

จงถูกษ์ซ้กหน้าตึง นิสัยจะเอาให้ได้กำเรบขึ้นมาเป็นครั้งแรกต่อหน้าแฟน

“หรือทรายกะว่าพอเรียนมหาลัยจะเจอคนที่ดีกว่าเรา?”

คำพูดคักทางแบบปรักปรำทำนองว่าไม่จริงใจนั้น น่าจะมีผลให้สาวน้อยคนหนึ่งเป็นฝ่ายโกรธกริ้วและอยากปัดใส่ แต่ด้วยตะบะบารมีและหน้าตาขมึงทึ่งหน้อยๆของจงถูกษ์ ก็ทรงอิทธิพลพอจะกดโทสะของฉะเลไว้

“โธ! ทำไมมาว่าทรายอย่างนั้นล่ะ”

เสียงอ่อนน่าน่าสงสารของหล่อนเหมือนมนต์ปลุกสติ จงถูกษ์พยายามปรับอารมณ์ให้เย็นลงก่อนหว่านล้อมใหม่

“เด็กรุ่นเราคบกันคิดแต่หวังพินกันเล่น ท้องขึ้นมาก็ไม่มีปัญญารับผิดชอบต่อ แต่เราไม่ได้เป็นอย่างนั้นเสียหน่อย เห็นไหมว่าเราพิสูจน์ตัวเองผ่านมาเป็นเดือน อยู่ใกล้ทรายแค่ไหน แม้แต่ปลายเล็บยังไม่เคยแตะ จะรอสู่อุบัติพิริออย่างสุภาพบุรุษรุ่นปู่ แล้วก็จะรับผิดชอบต่อทรายตลอดไปได้แน่ๆด้วย”

ฉะเลณีก็จะไร้ออกก็บอกว่า

“ฤกษ์แน่แท้ไหนทรายรู้ ผู้ใหญ่ของพวกเราที่รู้ แต่เวลาไปยืนบนเวทีสมรส ภาพคงออกมาตลกๆ น่าดูเลย ตัวชั๊กกะเป็ยด้วยกันทั้งคู่ แยกหรือคงปิดปากทำงาน”

“งั้นเราจะไปทำศัลยกรรม!”

จงฤกษ์หมายความว่าตามนั้น ไม่ได้พูดเล่น

“โห่ๆ... อย่าทำอย่างนั้นเลย” เด็กสาวพยายามใช้ความนุ่มนวลประโลมแบบพูดไปหัวเราะไป “ฤกษ์จ้า... งานแต่งที่ทุกฝ่ายพร้อมใจยินดีได้ ต้องมีปัจจัยหลายอย่างนะ ไม่ใช่แค่เรื่องซั้เร็ว ไม่ใช่แค่เรื่องรักมารักน้อย แล้วก็ไม่ใช่แค่เรื่องรับผิดชอบไปหัวหรือไม่หัว จุดใหญ่ใจความมันอยู่ที่ความรู้สึก และความรู้สึกโดยรวมของทรายตอนนี้ก็ยังไม่พร้อม”

“ไม่พร้อมยังไง?”

“อย่างที่บอกแล้วว่าทรายยังเป็นลูกแหง ถึงแม้ว่าคนอื่นอายุ ๑๗ จะโตแค่ไหน ทำงานหาเงินกันมาแล้วก็ปี แต่ทรายก็ยังรู้สึกเป็นเด็กๆ อยู่เลย นะฤกษ์... ทรายสัญญา จะครองตัวครองใจไว้ให้ฤกษ์คนเดียว ให้ทรายจบตรี มีสถานภาพทางสังคมก่อน ตอนนั้นฤกษ์ก็จะดูเป็นผู้ใหญ่กว่านี้แล้วด้วย”

จงฤกษ์ทำหน้านิ่งว้าว

“สี่ปีรอไม่ไหว เราอยากมีลูก”

ฉะเลณีขำครึ่งใจ ไม่ค่อยชอบท่าทางเอาแต่ใจแบบเผด็จการของเขานัก แต่ก็ปลอบตนเองว่าไม่เป็นไร นี่เพิ่งครั้งแรก ที่ผ่านมารู้ที่อยู่หรือว่าเขาพยายามเก็บงำความเห็นแก่ตัวประการต่างๆ ไว้ แต่นั่นก็เพราะกำลังรักและหลงหลอนราวกับคนโดนเสน่ห์ยากแฝด บัดนี้พอเขาเริ่มแสดงฤทธิ์ให้เห็น ฉะเลณีชักหวาดๆ ขึ้นมา ถ้าอีกหน่อยจงฤกษ์จับได้ว่าหลอนกลัวเขาพอ จะยิ่งเผยแพร่ทุกที่ กลายเป็นคนชอบเรียกรื่อง สั่งหลอนทำโน่นทำนี่ตามอำเภอใจสักแค่ไหนก็ไม่รู้

ข้อเสียของคนเก่งเกินวัยมักเป็นความเจ้าอารมณ์เกินระดับ อันนี้แม่เคยให้ตั้งข้อสังเกต แต่หล่อนก็ปฏิเสธแม่มาตลอด ว่าไม่เคยเห็นจงฤกษ์แสดงอาการดังกล่าวเอาที่หล่อนเลยสักครั้งเดียว เพิ่งคืนนี้เองที่ได้ยินกับหู ได้เห็นกับตาตัวเอง ช่างน่าอัศจรรย์กับการตกอยู่ใต้อำนาจอึดตาของเขา

วิธีคิดและวิธีรู้สึกแบบคนเก่งเกินมนุษย์ย่อมแตกต่างจากหล่อนและคนทั่วไปเป็นธรรมดา เขาไม่เห็นความจำเป็นต้องอยู่ในกรอบหรือตามใครมาแต่ไหนแต่ไร บรรทัดฐานทางสังคมไม่เคยอยู่ในสายตาหรือความคำนึงนึกของเขาเลย นี่คือตัวตนด้านเสียของอัจฉริยะ เขาอาจเข้าใจอะไรยากแสนยาก ทั้งที่คนทั่วไปคุยกันเข้าใจด้วยสามัญสำนึกธรรมดา

“ฤกษ์ลืมอะไรไปหรือเปล่า? ถ้ามีลูกก่อนจบตรี ทรายตั้งท้องระหว่างเรียน ก็ต้องครบปีหนึ่งนะซี”

หน้าแดงจากการพูดแสดงเหตุผลอย่างฝืดฝืนนั้น บ้าสันติ หล่อนเพิ่งอยู่ ม.๖ แต่ต้องพยายามอธิบาย ต้องพยายามหวานล่อมให้เด็กรุ่นเดียวกันเข้าใจเรื่องไม่เป็นเรื่องแบบนี้

“ทราย... ทรายว่าอย่างเรานี้ยอมตายแทนทรายได้ไหม?”

น้ำเสียงตัดพ้อนั้นแสดงความน้อยใจเต็มที่ ฉะเลณีเริ่มล้า แต่ก็ขมขมิบปากตอบเนือยนา

“ได้มั้ง”

“แล้วเราขอทรายเรื่องแค่นี้ไม่ได้หรือ?”

“เฮ้อ! อยู่ๆ ฤกษ์เป็นอะไรขึ้นมาหือม? นึกอยากมีลูกก็จะมีให้ได้ทันที ทรายปฏิเสธด้วยเหตุผลเท่าไรก็ไม่ฟัง”

จงฤกษ์จันนิ่ง นันสิ ทำไมจู่ๆ ก็อยากมีขึ้นมาอย่างรุนแรง?

คำถามที่ทำให้มองย้อนกลับเข้ามาสำรวจตนเองแล้วเกิดความงุนงง กลายเป็นตัวหยุดอาการเข่าชี้แบบเด็กเอาแต่ใจ แล้วสลัดไปคิดเป็นเหตุเป็นผลอย่างคนฉลาดอีกครั้ง

หากดูเผินๆ นี้อาจแสดงการมาถึงจุดหักเหหนึ่ง ที่เขาไม่เห็นเหตุผลว่าทำไมต้องรอต่อ เขามีเงิน มีจุดมุ่งหมายของชีวิตพร้อม ใครๆเดินทางมาถึงตรงนี้ก็ต้องการส่วนเติมเต็มให้ชีวิตสมบูรณ์ คือครอบครัวที่อบอุ่นกันทั้งนั้น

แต่ทำไมพออยากมีขึ้นมาวูบแรกก็คล้ายบันดาลแรงเร่งเร้าเร้าร้อนจนผิดปกติ ถึงกับมีอาการบีบคั้นคนรักขนาดนี้?

ในที่สุดเด็กหนุ่มก็ก้มหน้าก้มตาเอ่ย

“ขอโทษนะทนาย เราอาจจะ... อาจจะอยากได้ทนายใจแทบขาด รับรองได้ว่าไม่ใช่แค่เรื่องเนื้อหนังมังสาดี๊ๆ เราอยากมีภาพชีวิตอีกภาพหนึ่งที่สมบูรณ์แบบกว่านี้ เรารู้สึกว่าตัวเองมีดี ตัวเองมีพร้อมแล้ว ทำไมถึงยังขาด ทำไมถึงยังต้องรอ เอาแค่เพื่อพบหน้าทนายยังต้องเดินเข้าบ้านคนอื่น ทำไมไม่เห็นหน้าทนายอยู่ในบ้านตัวเองทุกเวลาที่ต้องการ”

“ไม่รู้สิ ทนายว่า... เหมือนถูกยักแล้วอะไรอย่างหนึ่งมากกว่า”

“กลัวอะไร?”

ขณะพูดก็มองย้อนเข้ามาในใจ แล้วสำเนียงได้ว่าตนมีความกลัวอยู่จริงๆ เพียงแต่อธิบายเป็นคำพูดไม่ถูก ขนลุกกับความกลัวที่ปราศจากเหตุผลนั้น นั่นกระมังที่ทุกคนเรียกกันว่าสังหรณ์...

เขากำลังอยู่ในภาวะไร้เหตุผล ไร้คำอธิบายที่ถูกต้องแท้จริง และภาวะเช่นนั้นก็อาจต้องการเหตุผลและคำอธิบายจากคนอื่นที่มีใจเป็นธรรมกว่ากัน

“เรากลัวอะไรหรือทนาย?”

ถามซ้ำอย่างต้องการคำตอบจริงๆ ฉะเลคิดหาคำอยู่นาน กว่าที่จะเลือกได้ง่ายๆ

“กลัวจะไม่ได้มีนะสิ!”

ตอนที่ ๓๕ คนร้ายตัวจริง

อเวรามองกล่องผูกโบจ่าหน้า ‘ถึงพี่เค็ก’ ครู่หนึ่ง ก่อนตัดสินใจแกะโบ แกะกล่องออก ก็พบตุ๊กตาเด็กผู้ชายยืนคอตก ท่าทางเศร้าสร้อย แถมด้วยเพลงไพเราะดังกึ่งกึ่งออกมาจากฐานยื่น ด้านข้างมีการ์ดขอโทษทำเอง แปะรูปถ่ายกระถางรูปปึกรูปสามดอก เทียนจุดไฟสองเล่ม แจกันปักดอกไม้ และผ้าพับไว้หนึ่งผืน เขียนข้อความด้วยลายมือว่า ‘ลูกช่างเสียใจ เจ้าแม่โปรดอภัยซักหน’

หญิงสาวอดหัวเราะไม่ได้ ก่อนเครียดที่เกาะคิหน้าผากและคอหอยมาตลอดสามวันละลายลงกว่าครึ่ง

ที่แรกหล่อนร้องไห้จนตาบวม ไม่คิดอภัยให้เขา และไม่คิดแม้กลับไปทักทายญาติดีกันฉันคนเคยรู้จัก คงหลบหน้าไปตลอดชาติ แต่พอเขาทำให้หัวเราะและรู้สึกปลอดภัยไปรุ่งขึ้นอย่างนี้ ก็เพิ่งระลึกได้ว่าหล่อนไปด่าเขาก่อน เขาโมโหเลยสวนกลับเข้าให้บ้าง

ความที่อีกฝ่ายอ่อนวัยกว่า และความที่หล่อนหมดความลุ่มหลงพิศواسเขาในเชิงชู้สาวแล้ว จึงไม่ทำให้เกิดทิวมนัก พอเขาโทร.หาในวันต่อมาจึงรับสายและทักด้วยเสียงปกติ

“ว่าไง”

“ผมไม่มีอะไรจะว่าพี่เค้าหรือ พี่เค้านะ มีอะไรจะว่าผมหรือเปล่า?”

“ไม่มี”

“พี่เค้า... ผมขอโทษ”

“ช่างเถอะ เรื่องแล้วไปแล้ว พี่ก็ เอ่อ...” ปากแข็งแต่ก็ฝืนเอ่ยออกไปจนได้ “พี่ก็ขอโทษเธอนะ”

พอพูดแล้วก็โล่งอก ต่างฝ่ายต่างทำผิด ต่างฝ่ายต่างต้องรับผิดชอบกับสัมพันธภาพที่ไม่เหมาะสม ตอนนี้แค่เติมน้ำดีสลายน้ำขุ่นเสียหน่อย จะได้ไม่ต้องติดใจกันอีก

“เราจะไม่กลับมาเป็นเหมือนเดิมแล้วใช่ไหม?”

คำถามของเขาทำให้เธอเกิดความอึดอัดขึ้นมาจริงๆ แต่ถอนใจที่เดียวรอยอึดอัดก็มลายลงสิ้น ขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยงครึ่ง หล่นกับพิมพ์พรณีเพิ่งขึ้นมาจากรับประทานอาหารเที่ยง และเพื่อนร่วมงานสาวยังอยู่ในห้องน้ำ มีหล่นนั่งอยู่ที่โต๊ะคนเดียว จึงพูดได้เต็มที่

“พี่ผิดเองตั้งแต่แรกที่ปล่อยให้ทำอะไรเลยตามเลย ทั้งที่ควรเป็นฝ่ายยับยั้งชั่งใจได้”

“ผมรู้สึกดีกับพี่เค้า จะเสียใจถ้าพี่เค้าเห็นผมเป็นแค่คนหนึ่งที่เลิกคบแล้วไม่ต้องพบกันอีก ขอผมโทร.คุยกับพี่เป็นครั้งคราวได้ไหม?”

“อย่าเลย...”

หญิงสาวตั้งใจปฏิเสธเสียงแข็ง แต่แย้งจริงที่คำนั้นหลุดจากปากแบบเอื่อยเอ่ย

“แค่คุยกัน นานๆที่จะเป็นไรไป... ผมจะทำให้พี่เค้าเบื่อโลกน้อยลง”

อเวราหัวเราะ พุทธานิเวศน์ทำให้หล่นหัวเราะเสมอ

“ใครบอกว่าพี่เบื่อโลก?”

“ตอนที่พี่เค้าเจิบ ไม่หัวเราะ ไม่พูดจา เหมือนพี่กระซิบคำว่า ‘เบื่อ’ ออกมาให้ผมได้ยินอยู่ตลอดเวลา”

อเวราทอดตาซึมไป ในหัวหล่นมีคำนั้นผุดขึ้นมาบ่อยจริงๆ ไม่ว่าจะอยู่คนเดียวหรืออยู่กับใคร แต่ถึงเวลานี้หล่นตัดสินใจแล้วว่าระหว่างเธอความรู้สึกผิดกับเธอความเหงา หล่นขอเลือกเพื่อความเหงาดีกว่า ทุกวันนี้มองหน้าตัวเองในกระจกไม่เห็นเป็นนางเอกผู้เลอค่าเหมือนเมื่อแรกรุ่งอยู่แล้ว อย่าต้องถึงขนาดแปรเป็นนางรองค่าตัวต่ำเพราะมั่งง่ายในกาમอีกเลย!

“ถ้าเธอได้ยินเสียงในหัวของพี่จริง ก็แปลว่าคำนั้นยังคงอยู่ตลอดเวลา ถึงจะมีหรือไม่มีเธอก็ตาม ตอนที่หลงเธอยังทำให้พี่หายเบื่อไม่สำเร็จ แล้วตอนนี้พี่เลิกคิดกับเธอแบบผิดๆอีกต่างหาก เธอจะช่วยอะไรพี่ได้? น้อยรัก... ถ้าหวังดีก็ขอบใจ แต่อย่าพยายามดีกว่า!”

หากเป็นเวลาปกติพุทธานิเวศน์ก็ เพราะเหมือน โคนกระทบทางอ้อม ทำนองหน้าอย่างเธอไม่มีน้ำยาหรือ เลิกคิดได้ ซาตินี้ไม่มีทางได้แถมอีกแล้ว

แต่นี้ไม่ใช่การงอนง้อขอคืนดีตามปกติ จึงทำใจเฉยเมยไม่รู้สึกรู้สา และเล่นบทอ่อนต่อได้สนิทสนม

“พี่เค้า... ผมสาบาน ขอให้สิ้นหกล้มหัวฟาดชกโครกตอนแก่ ผมไม่กะจะทำอะไรถึงเนื้อถึงตัวพี่เค้าอีกแล้ว ผม... ผมรู้สึกผูกพันกับพี่ และแค่อยากให้เราไม่เป็นคนแปลกหน้าต่อกัน”

“แล้วเธอจะให้เป็นอย่างไง? ตอนอยู่ด้วยกันเธอก็ฟันฟืออย่างเดียว ไม่เห็นคุยอะไรนี่ ทีนี้พอเลิกยุ่งกันเรื่องพรรค นั้น จะพูดเรื่องไหนมาจ้อล่ะหือ? คุยไปคุยมาคงไม่แค่วกเข้าเรื่องชวนขึ้นเตียงนั่นแหละ ไม่เอาดีกว่า ต่างคนต่างไปตามทางนะดีแล้ว ฟือโหลให้เธอ เธอโหลให้ฟือ ถ้าบังเอิญเจอหน้าบนถนนก็โบกมือทักทายอย่างคนไม่มีมลทินคาใจต่อกัน แค่นั้นน่าจะดีที่สุดสำหรับเราแล้ว”

พฤษฮั้งสนิท เขาถึงกับซึมลงด้วยความอาลัยประหลาด นี่คือกฎ คนใจแข็งจะเป็นฝ่ายที่เดินจากไปได้อย่างสง่างามเสมอ...

ขณะนั้นพิมพ์พรรณก็กลับมาถึงโต๊ะ อเวราจึงถือโอกาสบอกกับอดีตแฟนรุ่นเยาว์

“ฟือต้องทำงานแล้ว เเท่านี้ก่อนนะ”

“แล้วผมจะโทร.หาฟือบ้างนะครับ”

“เท่านี้แหละ สวัสดิ์”

หล่อนวางกระบอกโทรศัพท์ทิ้งเป็นนิ่มๆ คำปิดท้ายการสนทนาต่างๆนั้นคล้ายประกาศอยู่ในที่ว่าไม่มีความอ้อยอิ่งหลงเหลืออยู่อีกแล้ว!

สิงการกับฉาดฉานทำหน้าที่คิดหวัง เมื่อพฤษฮั้งให้คำตอบที่ไม่น่าพอใจนัก

“ผมก็ไม่รู้จะทำยังไงเลยอามู๋ อีไม่ยอมเจอผมแล้วอ๊ะ”

หนุ่มใหญ่ผู้เลือกใช้ชีวิตครึ่งหลังแบบทรชนทำหน้าที่เคร่ง เข้มปากประเมินสถานการณ์ ถึงตอนนี้อย่างน้อยที่สุดก็ดีอยู่ข้อหนึ่ง คือพฤษฮั้งตัดสินใจเข้ามาลงเรือลำเดียวกับคนแน่นอนแล้ว เขาเห็นแววมุ่งมั่นเอาจริง ซึ่งขอแค่นั้นแหละ คนเราเอาจริงเสียอย่าง จะทำอะไรก็ได้

“งั้นก็มีอีกทางหนึ่ง...” สิงการเอ่ยอย่างระมัดระวัง “ต้องอ้อมไปกักตัวสักพัก ถ้าให้เขาไม่ครบขนาดเดียวไม่เชิง”

พฤษฮั้งขมวดคิ้วกังวล

“ทำอะไรของอามู๋เนี่ย จับส่งทั้งหยั่งงี้ไม่ได้เหรอะ? ให้พวกนั้นไปจัดการเอาเอง”

สิงการยิ้มพึงใจ ความกระเหี้ยนกระหือรือบ่งบอกว่านอกจากพฤษฮั้งโลกอยากได้เงินแล้ว ยังมีวีแววขุนเคืองบางอย่างผสมอยู่ด้วย และนั่นก็แปลว่าพฤษฮั้งจะไม่เปลี่ยนใจ เขาคงได้ตัวผู้หญิงแน่

“คืองี้ไว้ค่อย... เครือข่ายธุรกิจที่อาทำอยู่นี้ ไม่ใช่สักแต่กว้านสินค้าไปขาย แบบนั้นมันมีสมัครเล่น อาเป็นคนทำให้ขั้นตอนเบื้องต้นต่างๆสินค้าคู่มีความพร้อมใช้ด้วย ถ้าไปถึงแล้วยังมีปัญหา เขาก็ไม่ยอมได้หรอก ถ้าเขาต้องลงทุนเพิ่มเพื่อจัดการปรับปรุงกันเอง ก็คงไม่จำเป็นต้องจ้างอาแพงๆ งานเราเป็นพวกกำจัดความยุ่งยากแบบเบ็ดเสร็จเรียบร้อย ปัญหาต้องลดลงเหลือเกือบศูนย์เมื่อไปถึงมือลูกค้า”

“ก็เขาเป็นคนให้ยาอาทำไมใช่หรือ? ถ้ายาดีและได้ผลเชียวขนาดอย่างอาว่า ทำไมถึงไม่ป้อนเอง ไหนบอกว่าป้อนแล้วอ่อนเป็นจี๊สิ่งลนไม่ใช่หรือ?”

“พอลงมือทำจริงเอ็งจะรู้ว่าบังคับกันคือๆนะยาก เดี่ยวอ้อมฟือเค็กของเอ็งไปจัดการแล้วก็เห็นเอง ผู้หญิงที่เราจัดส่งเนี่ย เจ้าแม่เก่าฤทธิ์เยอะทั้งนั้น ถ้าไม่กล่อมประสาทให้หมดสภาพเสียก่อน ก็ต้องออกแรงเหนื่อย แล้วก็ทนเสียงปี่ๆเป็นนกหวีดกันหูชา ลูกค้าไม่ชอบขึ้นตอนพวกนี้ อีกอย่างก่อนส่งตัวต้องทำหมั้นถาวร ทำเอกสารเข้าประเทศอย่างถูกต้อง งานจุกจิกหยุ่มหยมทั้งนั้น”

พฤษฮั้งยังคงสนใจเรื่องยา ไม่สนใจเรื่องเบ็ดเตล็ด

“ยาอะไร แพงไหม?”

“อาโก้ไม่รู้หรือกว่ายาอะไร รู้แต่ว่าแพงโคตร ถ้าไม่ใช่เกรดเอจริงๆเขาก็ไม่ยอมลงทุนเหมือนกัน ขนาดเปลี่ยนนางเสือดาวให้เป็นลูกแมวเชื่องๆตลอดไปนี่คงไม่เหมือนยาแก้ปวดหัวแน่”

“อือม... วิทยาการไปถึงไหนต่อไหน นางงจริงๆว่าทำได้ไง”

“เรื่องไม่ต้องเข้าใจอะไรมากหรอกค่อย เอาเป็นว่าถ้าให้ยาได้ครบคอร์ส ผู้หญิงจะหมดความเป็นตัวของตัวเอง ไม่คืนรนขัดขืน เหมือนทำอย่างเต็มใจนะ คล้ายคนถูกสะกดจิต สั่งให้ทำอะไรก็ทำ แต่จะเป็นตัวของตัวเองบ้างเป็นบางครั้ง พวกเราแค่รับหน้าที่ป้อนยาให้ถึงตัวจนครบคอร์สเท่านั้น”

ฉลาดฉลาดตามที่ตนเคยประจักษ์กับตามาก่อน

“คือคนเราเนี่ย ถ้าถูกกระตุ้นให้สยิวมากๆ มันจะหน้ามืดตามัวใช่ไหม? ยานี้จะทำให้ระบบหมุนเวียนเลือดดีจัด แล้วก็หลังสารอะไรเกี่ยวกับเซ็กซ์ออกมาเรื่อยๆ ถ้าโดนยาปริมาณหนึ่งจะคิดเหมือนเฮโรอีน อยากมีเซ็กซ์จนไม่เป็นอันทำอะไร ไม่น่าถึงถึงอะไร อยากโดนล่อให้ถึงใจทำเดียว”

พลุ่สเม้มปากอย่างกึ่งทึ่งกึ่งพิศวง ยิ่งฟังสรรพคุณเกี่ยวกับยามากขึ้น ก็ยิ่งคิดว่าถ้านรกที่ต้องชดใช้กรรมของหญิงมักง่ายมีจริง น่าจะเป็นอะไรทำนองนี้ล่ะกระมัง เพียงแต่ไม่ใช่ชรกในฝันของคนโบราณ นี่คือของจริงที่เกิดขึ้นบนโลกมนุษย์ โดยมีมนุษย์ด้วยกันทำตัวเป็นยมบาลลงทัณฑ์แทนเจ้าพนักงานนรก

หัวเราะความคิดตนเอง หมุ่นี่เรื่องกรรมวิบาก เรื่องนรกสวรรค์เข้ามาปรากฏในหัวบ่อยขึ้นกว่าแต่ก่อน นี่คงพิสูจน์ได้ว่าคุยกับใครบ่อยๆ คำพูดของคนแบบนั้นๆจะถูกอัดฉีดเข้ามาอยู่ในหัวโดยไม่รู้ตัว ทั้งอเวรา ทั้งละอองฝน ทั้งจ้องถูกษ์แล้วไหนจะหวานใจอย่างฉะเลอิก ระยะเวลาหลังสมองเขารับเอาข้อมูลของคนโบราณเข้ามาเก็บไว้มากเกินไปเสียแล้ว

“มีงเคยทำงานให้อาหมู่...” พลุ่สพูดกับฉลาดฉลาด “เห็นอาการของผู้หญิงแล้วเป็นไงมั้ง คงไม่มีประเภทเลือดออกปากออกจมูกนะ?”

ฉลาดฉลาดหัวเราะหึหึ พุดให้เพื่อนสบายใจ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายยังมีความขี้ตู่ซ่อนเอาไว้บ้าง

“ยาที่เขาคิดค้นกันหัวแทบแตกมาเป็นสิบปีเนี่ย พัฒนาหลายรุ่นหลายขนาน เพื่อให้เกิดผลข้างเคียงน้อยที่สุด หรือไม่มีเลย เวอร์ชันปัจจุบันทำให้ผู้หญิงแข็งแรงขึ้นด้วยซ้ำ คนเราพอมีเรี่ยวแรงมหาศาลก็อยากออกกำลัง อยากเล่นกีฬา ทั้งกลางแจ้งและในร่ม”

ทั้งสามหัวเราะพร้อมกัน เพราะต่างรู้ว่ากีฬาในร่มหมายถึงการเล่นสมพาสกามกรีฑากลในห้องนั่นเอง

สังการช่วยหลานชายรับรอง

“ไม่มีอันตรายหรอกค่อยๆ ไม่มีผลข้างเคียงที่เป็นพิษแบบไหนๆทั้งสิ้น แล้วก็ไม่ได้ถึงขนาดกลายเป็นหุ่นกระป๋องพวกอียังจำความได้ทุกประการ ไม่มีลูกค้ำต้องการสินค้ำแห้งแล้งเหมือนหุ่นไล่กาหรอก”

“ถ้าความจำยังดี ก็ต้องอยากกลับบ้านมั้งละ จะแน่ใจได้ไงว่าเธออยู่?”

ถามมืออาชีพผู้อยู่ในวงการเต็มตัวเพื่อประกันความมั่นใจให้ตนเอง หลังจากที่เคยถามเพื่อนมาครั้งหนึ่งก่อนหน้านี้ด้วยความระแวงว่าวันดีคืนดีถ้าเธอกลับเมืองไทยแล้วมาชี้ตัวเขากับตำรวจ ก็เสร็จกัน

“อย่างทีบอกแหละ เอ็งต้องเห็นอาการผู้หญิงเอาเองแล้วจะรู้ ยานี้เสพแล้วคิดเป็นบ้าเป็นหลัง ไม่คิดมากเรื่องกลับบ้านหรอก อีกอย่างต้องมีการล่อม ทั้งปลอบทั้งขู่ไว้ด้วย ว่าถ้าคิดตุกติกจะอยู่ดูโลกได้ไม่นาน”

ฟังแล้วพุดห้สถึงกับอึ้ง วิญญาณนั้นเขาเกิดความสงสารอเวราขึ้นมา แต่ก็เลื่อนลงในทันทีที่นึกถึงความซาบ
ใบบน การถูกผู้หญิงตบเต็มเหนี่ยวแบบประกาศว่าฉันจะกำจัดชยะอย่างแกทิ้งจากชีวิต กลายเป็นรอยอาฆาตบาดลึกอย่าง
ไม่เคยมีแค้นครั้งใดเทียบเท่า หล่อนรู้จักเขาน้อยไป!

“ไม่เป็นไร อีกเดี๋ยวหล่อนจะรู้จักเขาคิดขึ้น!

ฉาดฉานเห็นเพื่อนคิดนานก็นึกว่ากลับไปล้างเลือก เลยตะล่อมต่อ

“ขานี้มึงเอ๊ย เสพเข้าไปเป็นสุขยิ่งกว่าถึงสวรรค์ แล้วก็ทำให้ความไวประสาทเพิ่มขึ้นหลายเท่า ลองคิดดูแล้วกัน
ว่าตอนประสาทกำลังตื่นๆเนี่ย เอากันมันขนาดไหน”

“เอ... ถ้าขาดใจขนาดนั้น กูก็ชักอยากลองเองซะแล้วสิ ขาเสพติดภาษาอะไรวะ มีแต่ดีด้านเดียว”

สิงคารยิ้มขมรับ ตอบพุดห้สในใจว่ามีแต่สรรพคุณด้านเดียวก็เพราะกูปิดบังมึงอยู่นะซี รู้ความจริงทั้งหมด
แล้วจะหนาว เดี่ยวมึงสงสารแฟนเก่า เกิดถอนตัวไปกูก็ชวดเงินก้อน โตเท่านั้น สินค้าที่กูสมบัตปีลิกย่อยลงตัวขนาดนี้
ไม่ได้มีมาเข้าทางบ่อยๆ ปล่อยให้พลาดก็โง่ตาย

ความจริงมีอยู่ว่าขานี้จะไรๆก็ดีหมดในระยะแรก แต่หลังจากใช้ไป ๕ ปี คนเสพจะออกอาการคล้ายกันหมด คือ
หัวใจวายเฉียบพลัน เนื่องจากระบบต่างๆถูกกระตุ้นใช้งานหนักเกินธรรมชาติมาหลายปี ผลข้างเคียงประเภทนี้ยากจะ
หลีกเลี่ยง แม้ให้ยาบำรุงหัวใจเสริมเข้าไปอย่างดี ก็ช่วยแค่ยืดอายุนิดหน่อยเท่านั้น

แต่ผลข้างเคียงดังกล่าวกลับกลายเป็นเรื่องดีสำหรับเครือข่ายธุรกิจ คือ ๕ ปีนั้นกำลังเหมาะ ถ้ามองเป็นสินค้านี้
สมควรแก่อายุใช้งานแล้ว ทำกำไรเกินคุ้มแล้ว นำโลเซทิ้งเสียทีแล้ว อีกทั้งเป็นการโลเซแบบไม่ต้องมีมือใครเปื้อนเลือดเสีย
ด้วย การหายตัวไปอย่างถาวรจะเป็นประกันว่าไม่มีใครหวนกลับประเทศเพื่อชี้หน้าคนพาไปขาย นั่นเป็นสิ่งที่น่าพึงพอใจ
ด้วยกันทุกฝ่าย ผู้หญิงเองก็ไม่ต้องใช้ชีวิตที่เหลือแบบเสขชยะไร้ค่า

และเพื่อไม่ให้พุดห้สอยากลองยาเสียเอง เขาก็มีคำพูดหลอกล่อเตรียมไว้แล้ว

“เอ็งอย่าลองเลยต่อๆ ประการแรกของมันแพงมาก อย่างที่อาบอก ถ้าคิดแล้วไม่มีปัญญาซื้อ อย่างนี้มีเท่า ไหร่ก็หมด
ตูด ประการที่สองเอ็งจะไม่อยากทำอะไรอื่น วันๆคิดเรื่องมั่วเช็กช้อย่างเดียว มันเหมือนติดกรงขังนะ เอาเหอะ?”

“ลองนิดลองหน่อยแล้วเลิกก็ได้นี่อามู ไหนอาว่าต้องเล่นให้ครบคอร์สก่อนถึงจะติดแบบโง่หัวไม่ขึ้นไง?”

สิงคารสายหน้า

“ก็จริง แต่ถ้าเอ็งทำอะไรนะ แล้วมันสุขชานเสียวซึ่งตั้งแต่ครั้งแรก เอ็งก็จะอยากลองครั้งที่สอง ด้วยความคิด
เดียวกับครั้งแรก คือไม่เป็นไร ครั้งที่สามก็คิดว่าไม่เป็นไร กว่าจ้ะรู้ตัวว่าเป็นไร มึงก็ลืมนับเสียแล้วว่าเล่นมากี่ครั้ง”

ฉาดฉานรู้พิษสงที่แท้จริงของยาเช่นกัน เขายังอยากได้เพื่อนทำธุรกิจ โลกนี้ไปนานๆ จึงรีบทำตัวเป็นลูกคู่

“กูขี้ไม่กล้าลองเลยต่อๆ กลัวติดแล้วหมดตูดอย่างอามูว่า ถ้าอยากเล่นขานี้บอกกู เดี่ยวจัดให้ อันนี้เอาไว้ใช้กับ
สินค้าน้อยๆเดี๋ยวเถอะ”

คำก็สินค้าน้อยๆ สองคำก็สินค้าน้อยๆ ฟังไปฟังมาพุดห้สชักเห็นคล้อยตาม และเกิดมูมมองขึ้นมาเป็นจริงเป็นจังทีละน้อยโดย
ไม่รู้ตัว ว่าผู้หญิงสวยคือสินค้าน้อยๆ

“ผมยังมีสินค้าน้อยๆในสต็อกอีกเยอะนะอามู...”

ใช้คำว่า ‘สินค้าน้อยๆ’ ได้เต็มปากเต็มคำแบบเดียวกับพรรคพวกของตน ขณะพูดคำนั้น พุดห้สไม่ทันรู้สึกว่ารัศมีแบบ
มนุษย์ที่ฉายออกมาจากใบหน้าของคนมีดมัวลง รู้แต่ว่าชักขำใจ และเห็นเป็นของโก้เก๋ที่ได้เข้าพวกกับคนใจถึง

สิงการกับฉลาดหัวเราะกระหึ่มราวกับจะเป็นแถวต้อนรับสมาชิกรายล่าสุดเข้ามามีส่วนร่วมในชมรมคนมนุษย์ เสียงหัวเราะประสานชนิดนั้นเป็นยาชูกำลัง ทำให้น้องใหม่เกิดความเชื่อมั่นและฮึกเหิมได้ชะงัด

“เอาชีวะต่อย ถ้าเอ็งทำเนียนๆ ไม่ให้เกิดปัญหา แค่อสองสามปีก็มีได้เป็นสิบล้านแล้ว สิบล้านนะคนดีออกต่อย ธรรมดาทำงานกันหัวหงอกยังไม่มิกันเลย!”

พฤษหัวเราะบ้าง

“วันหนึ่งคงไม่เกิดธุรกิจจับผู้ชายหล่อๆ อย่างผมไปขายมั่งนะอา?”

“เฮ้ย! ไม่มีหรอกน่า...” สิงการพูดอ้อมอ้อมไม่ค่อยเต็มปากเต็มคำแล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง “มาเคลียร์งานกันให้เสร็จก่อน ถ้าจะจับตัวไปกักไว้ต้องเริ่มต้นนี่...”

อเวราม่าที่บ้านพี่สาวบ่อยจนหลังๆ ไม่ต้องนัดก่อน อยากรมาก็มา ถึงไม่พบรสนก็คุยกับฉะเลได้ และยิ่งวันก็ยิ่งสนิทคุ้นกับหลานสาวมากขึ้นทุกที ถูกคอกันมากขึ้น ฉะเลเองยังบอกว่าคุยกับหล่อนออกรสกว่าคุยกับเพื่อนซี้ที่โรงเรียนเสียอีก

หล่อนทิ้งกับสายตาและวิธีมองคนของหลานสาว ฉะเลเพิ่งมีแฟนเป็นคนแรก แต่พูดถึงผู้ชายลักษณะต่างๆ ได้อย่างคนมีความเข้าใจลึกซึ้ง คุยกันนานๆ แล้วต้องเชื่อว่าฝ่ายนั้นมีสัมผัสพิเศษ อ่านคนได้ทะลุราวกับมีอาชีพที่ทำงานเกี่ยวกับการคัดคนมาเป็นหมื่น

เริ่มต้นด้วยการบ่นเล่นๆ ให้ฉะเลฟังเกี่ยวกับผู้ชายที่ผ่านๆ มา แต่พอเห็นหลานสาววิเคราะห์คนเก่ง แถมช่วยให้หล่อนย้อนกลับไปมองเห็นและเข้าใจตัวเองได้แจ่มกระจ่าง ตาสว่างขึ้นเยอะ ตอนหลังๆ ฉะเลเลยปรากฏเหมือนแสงสว่างที่น่าฝากใจไปอีกคน

อเวราทอยเล่าทุกเรื่องให้ฉะเลรับรู้ ด้วยความอยากฟังว่าหลานสาวจะพูดถึงเรื่องที่ผ่านมาในชีวิตหล่อนอย่างไร ยกเว้นปัญหาเกี่ยวกับหนุ่มรายล่าสุด ที่ถือว่าเป็นเพียงคู่นอน และน่าอับอายเกินกว่าจะเปิดเผยว่าเขามีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับฉะเลนั่นเอง!

ตัวตนที่คมชัดของฉะเลมีแรงประทับใจให้คนพบเห็นจดจำ คิดถึง และอยากกลับมาใกล้ชิดเสมอ วัย ๑๗ ที่ยังติดแม่อาจมีภาพ โยเซ่ จี้อ่อน และดีโพลิตายแบบหนุ่มน้อยอยู่บ้าง แต่หลายครั้งประกายคมกริบที่ฉายออกมาทางแววตาและท่วงทีกริยาของฉะเล ก็ทำให้อเวรานึกคร้ามเกรงขึ้นมาได้แปลกๆ อย่างพอไปเดินห้าง บางทีตามหลังแล้วสัมผัสชัดเจนถึงสง่าราศีที่น่าพิศมัยพิศมัยของฝ่ายนั้น แบบนึกอยากค้อมศีรษะเล็กน้อยเพื่อลดระดับตนเองไม่ให้เกินคนนำหน้า หรือเวลาฉะเลชักชวนเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวา หล่อนมักตกลงตามแบบหงอๆ เหมือนรับคำสั่งมากกว่าจะร่วมตัดสินใจ

เคยเปรยกับหลานสาวที่เล่นที่จริง ว่าหล่อนรู้สึกเหมือนเป็นคนรับใช้ผู้ติดตามองค์หญิงมากกว่าจะเป็นน้ำ ซึ่งฉะเลฟังแล้วเงียบๆ ไม่ตอบว่าอะไร แต่คนเราพอเผยความรู้สึกที่มีต่ออีกฝ่ายอย่างไม่ปิดบัง ก็เหมือนเปิดม่านบางอย่างออกจนเห็นกันได้เต็มที่ แปลกดี คล้ายหล่อนรู้ใจฉะเลได้ว่ากำลังอยากได้อะไร ต้องการจะพูดอะไร นอกจากนั้นฉะเลยังเป็นแรงบันดาลใจ ทำให้หล่อนอยากมีรูปชีวิตที่สมบูรณ์แบบบ้าง จึงซึมซับวิธีคิดและวิธีพูดของหลานสาวมาไว้กับตัว ด้วยศรัทธาว่าชาติหน้าเกิดใหม่จะได้เดินทางเดียวกัน มีพ่อแม่แบบเดียวกันกับฉะเลบ้าง

แปลกกว่านั้นคือเมื่อตกลงใจว่าจะยึดขณะนี้เป็นแบบอย่าง อเวราก็บังเกิดความคุ้นเคยกับตัวเอง เสมือนว่าห่างเหินจากตัวตนเดิมๆมาเสียนาน จากความอยากลอกเลียนคนเด่นจึงกลายเป็นความสมัครใจคิด พุด ทำอะไรดีๆ อย่างมีความเป็นตัวของตัวเองไปแทน นี่คือนี่สิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาข้ามอาทิตย์เท่านั้น

พอหล่อนชวนชายหาบุญกุศลเข้าตัว จนจิตใจเกิดความสว่าง อบอุ่นอยู่กับตัวเอง และรู้จักเป็นฝ่ายให้มากกว่า เรียกร้องอยากเป็นฝ่ายรับ ก็เริ่มอ่าน ฟัง ศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างเข้าอกเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผลที่เห็นชัดเป็นอันดับแรกคือเหงาน้อยลง ผลอันดับต่อมาคือใจที่เคยเฝ้าแต่คิดแสวงหาทุกข์อกุศลใจนอกตัว ค่อยๆแปรเป็นคิดแสวงหาความสุขภายในอันเป็นของมีอายุยืนกว่ากัน เพราะสุขภายในเป็นสิ่งที่หวังได้จากตัวเอง เพิ่งตระหนักว่านอกจากตัวหล่อนเองแล้ว ไม่มีใครซื้อสัตย์เท่า ไม่มีใครพยายามพะเน้าพะนอเท่า และสำคัญสุดขอดคือไม่มีใครเป็นที่พึ่งได้เท่า

เย็นนั้นถนนค่อนข้างโล่ง หล่อนมาถึงบ้านพี่สาวหลังเลิกงานเพียงครึ่งชั่วโมงเศษ กะว่ารสรินยังไม่กลับ แต่ขณะเลน่าจะมาถึงแล้ว ซึ่งก็แปลกว่าคนที่หล่อนอยากมาหาจริงๆคือหลานสาว มิใช่พี่สาวดังเคย

จอดรถไว้ข้างทางนอกกร๊ว แปลกใจเมื่อเห็นรถของรสรินจอดอยู่ แสดงว่ากลับเร็วผิดปกติ หญิงสาวกดกริ่งหน้าประตู รออีดีใจเดียวก็เห็นขณะเลเดินออกมา อเวราก็ยิ้มกว้างอย่างดีใจ

“หวัดดี ทราาย!”

“สวัสดีคะน้ำเค็ก”

เด็กสาวมาหยุดยืนไหว้ผู้เป็นน้ำอย่างอ่อนน้อมเมื่อเข้าใกล้ และน้ำสาวก็ไหว้ตอบด้วยความอ่อนน้อมเสมอกัน

“มาแต่วันเลย ตรงมานี่เลยเหรอ?”

“ใช่ ความจริงเพราะอยากคุยกับทรายนั่นแหละ... นี่พี่หน่องกลับเร็วเหรอ?”

“คะ แม่บอกว่าจะไปงานศพ กำลังแต่งตัวอยู่นี่”

อเวราก็ยิ้มขึ้น

“งานศพใคร?”

“เห็นว่าเป็นเพื่อนที่ทำงานนะคะ พอกลับมาถึงก็บ่นๆว่า ไม่รู้เป็นไง ปีก่อนไม่มีสักงาน ปีนี้ไป ๓ งานรวด แถมแต่ละศพนี่เรื่องน่าเศร้าทั้งนั้น”

สองสาวซึ่งชวนกันนั่งแถวนั่นเอง เพื่อที่อเวราก็ได้รอสวัสดิ์รสริน

“รายนี้เป็นอะไรตายหรือ?”

“ถูกยิง”

“จับคนร้ายได้หรือเปล่า?”

ถามเรื่อยเปื่อยอย่างคิดว่าเป็นเรื่อง ไกลตัว

“นี่แหละคะเรื่องน่าเศร้า” ขณะเลตอบเสียงหม่น “มีร่องรอยต่อสู้อย่างหนักเหมือนถูกปล้นชิงทรัพย์ถึงในบ้าน แต่ตำรวจสอบไปสอบมาพบพิรุช ในที่สุดหลักฐานก็ชี้ไปที่ตัวลูกชายคนตายนั่นเอง!”

“ตายจริง!” อเวราก็ทำตาโต “พรุ่งนี้มีข่าวร้ายลงหน้าหนึ่งอีกแล้วสิ! ไม่รู้จะสร้างแรงบันดาลใจกันไปถึงไหนนะ พวกลูกทรพนี่”

“เห็นว่าเด็กเก็บมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรมนะคะ ไม่ใช่ลูกแท้ๆหรอก”

“คนเราก็ทำกันลงคอนะ เขาอุทิศส่ให้เลี้ยงดูมาให้โตขนาดนั้น”

วิจารณ์ตามเรื่องอย่างคนไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ

“ฟังแม่เล่าแล้วก็เศร้าใจตามคะ เป็นเพื่อนสนิทแม่เสียด้วย เห็นว่าลูกขอแบ่งสมบัติ จะแยกไปอยู่ข้างนอก แต่คงตกลงกันไม่ได้ มีการขู่ขุดขุดตึง มีการตบตี แล้วลงท้ายก็ได้เสียงปิ่นเป็นผู้ตัดสิน!”

“เมายาหรือเปล่าก็ไม่รู้ ฤทธิยาไม่รู้จักหรือกว่าใครพ่อใครแม่”

“เรื่องเมยานี้ยังงิตรงายก็ไม่ทราบนะคะ ทราบแต่ว่าความโลภอย่างเดียวกัทำให้ความคิดคนเราสั้นลงมากอยู่แล้ว ถ้าบวกความโกรธเข้าไปอีก ความมัว ความเมาที่คงทวีตัวรุนแรงไม่ต่างจากตอนโดนฤทธิยา อะไรๆก็เกิดขึ้นได้ในพริบตาเดียว”

“เฮ้อ! เหมือนเราไม่เคยจับคนร้ายตัวจริงกันได้เลยนะ ที่จับได้นะ แค່เหยื่อของคนร้ายเท่านั้น”

ณชะเลหัวเราะแจ่มใสด้วยความพึงใจที่เห็นน้ำสาวฉลาดเห็นทะเลตามจริง

“จริงของน้ำเค็กคะ โลกนี้ลูกเป็นไฟด้วยโลภะและโทสะมาตลอด แต่ก็ไม่ค่อยมีใครคิดกำจัดตัวร้ายรายใหญ่กันหรอก มีแต่จับกันเอง กำจัดกันเอง ซึ่งก็เป็นแค່เหยื่อผู้หลงกลคิดกับด้วยกันทั้งหมด แท้ที่จริงไม่มีมนุษย์หน้าไหนชั่วช้าเลยสักคน”

อเวระกะพริบตาทีหนึ่ง เอื้อมมือไปแตะหลังมืออีกฝ่ายอย่างจะสงใจ

“ก็ต้องขอบคุณพี่น้องกับทราย ที่ช่วยให้น้ำไม่ต้องตกเป็นเหยื่อรายต่อไป...”